Lemmy Kilmister

OKÄND INTERVJU FRÅN 1981!

Sweden Rock MAGAZINE

NEDRÄKNINGEN BÖRJAR!

200 BÄSTA SVENSKA HÅRDROCKSALBUMEN

JOHN NORUM

HELLACOPTERS

IN FLAMES

HAMMERFALL

”DET STOD MELLAN OPETH OCH LOK”

Musikerna säger sitt!

HELLOWEEN CROWNE AT THE GATES LIV SIN EUROPE

TIDSAM 4659-06 06
7 388465 908905
RETURVECKA 29

2021
89 SEK
99 NOK/DKK
6

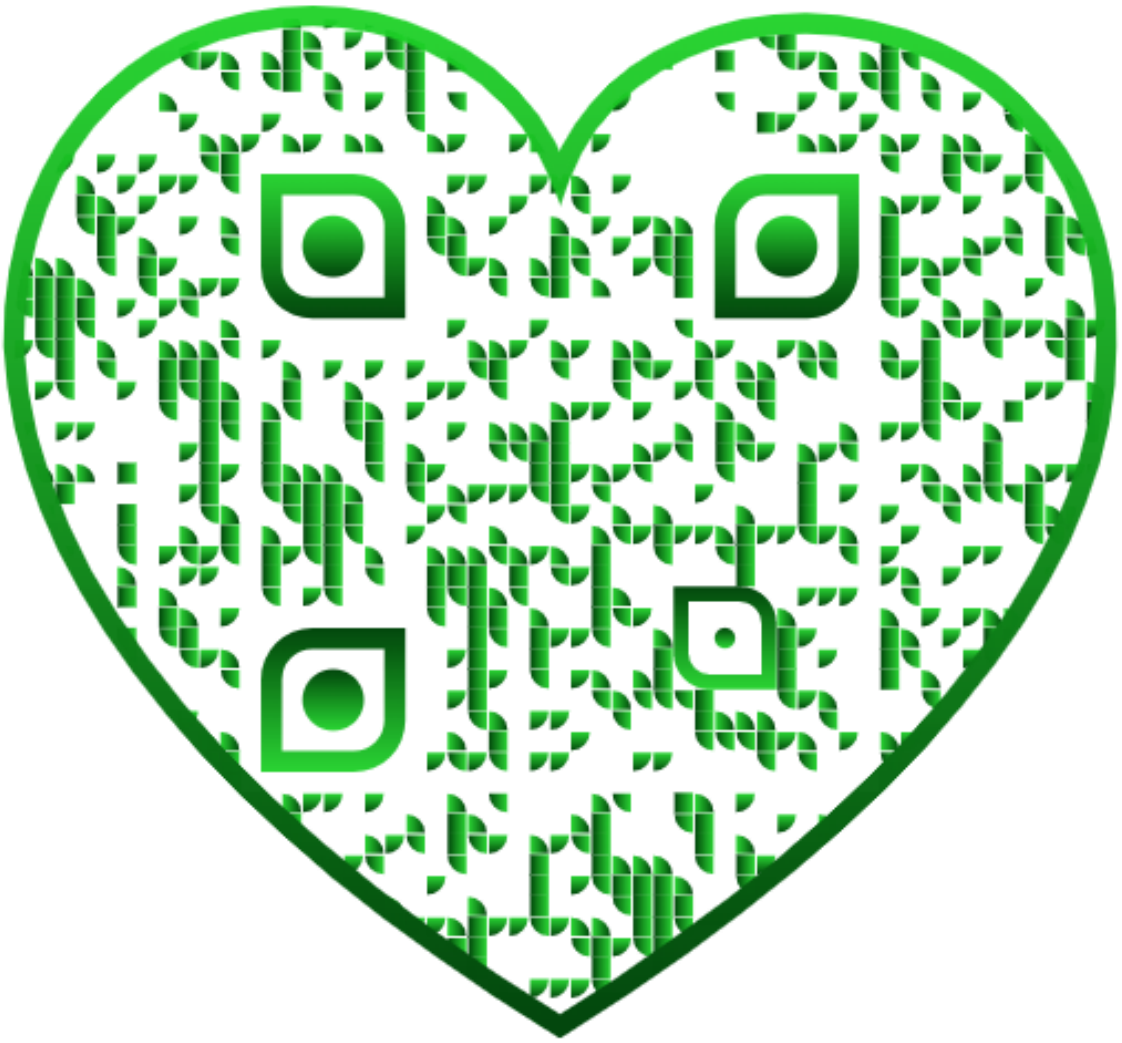

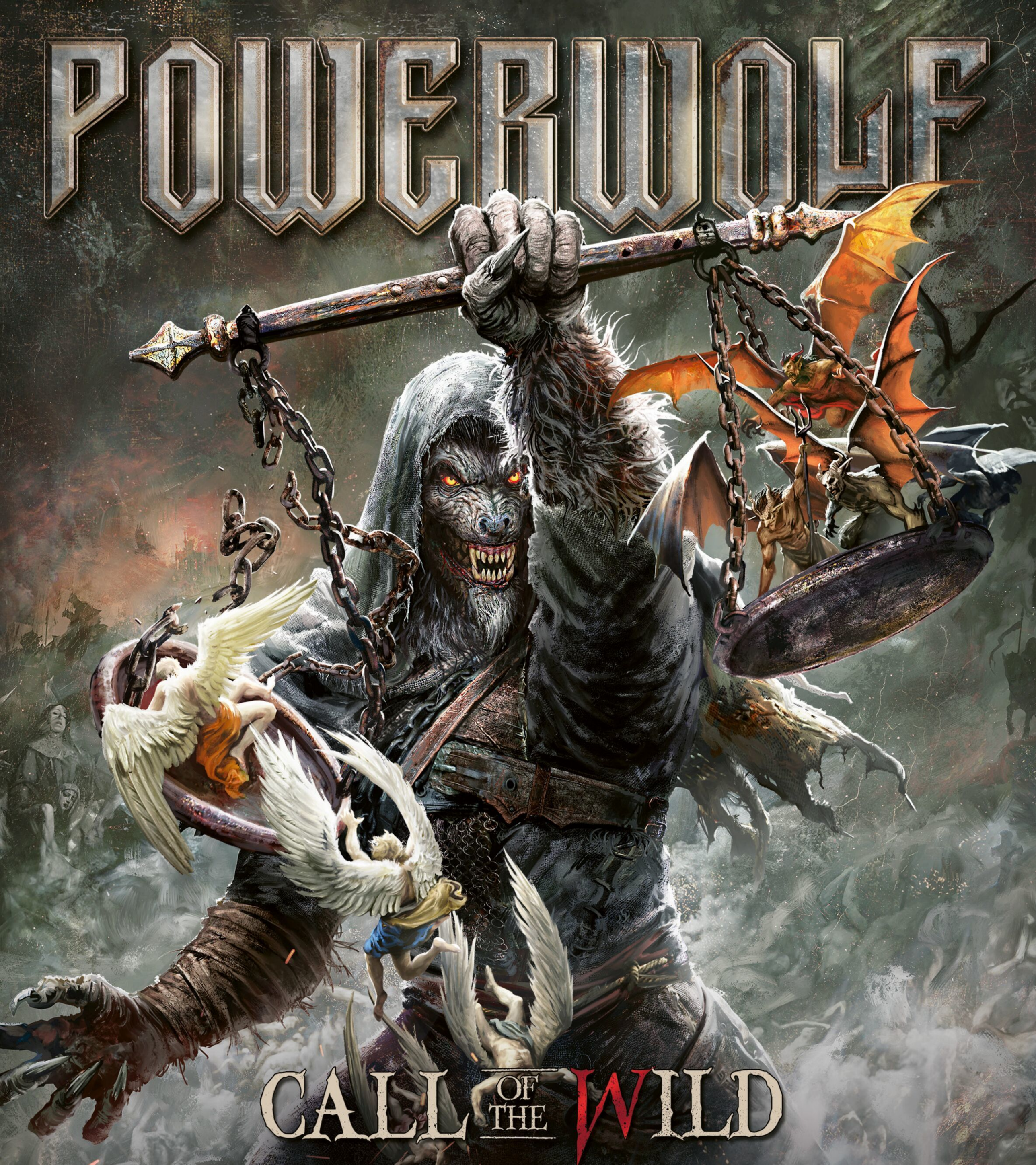

THE NEW ALBUM - **PRE ORDER NOW**

LIMITED EDITIONS AVAILABLE EXCLUSIVELY VIA
WWW.NAPALMRECORDS.COM

BORDER MUSIC

/NAPALMRECORDS
/NAPALMRECORDS

/NAPALMRECORDSOFFICIAL
/NAPALMRECORDS

visit our online store with music and merch
WWW.NAPALMRECORDS.COM

NAPALM RECORDS

CROWNE

KINGS IN THE NORTH

Out June 18, 2021

MELODIC HARD ROCK SUPERGROUP FEATURING MEMBERS OF H.E.A.T., EUROPE, THE POODLES, & ART NATION.

CD, LTD. ED. COLOUR LP, DIGITAL

FACEBOOK.COM/OFFICIALCROWNE

www.frontiers.it

ginza.se

www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog

playground music scandinavia

ROCK KLASSIKER

DIN
SKIVSAMLING

DINA
MINNEN

DIN
RADIOSTATION

RadioPlay

BANDIT
ROCK
BE
BANDIT
WELCOME
TO THE
PARTY!
101,9 FM Stockholm - 101,1 FM Uppsala - Webbradio: bandit.se

RIKTA MOBILKAMERAN MOT QR-KODEN
SÅ KOMMER DU DIREKT TILL
BANDITS WEBBRADIO!

BANDIT ROCK

INNEHÅLL

10 Flotsam And Jetsam
10 Kent Hilli
12 Chalice Of Sin
12 Demon Incarnate
14 Buckcherry
16 Crowne
17 Fear Factory
18 Velvet Insane
20 200 bästa svenska hårdrocksalbumen
21 220 Volt
22 In Flames
24 Therion
25 Zombiekrig
26 Masquerade
27 ACT
28 Ram
30 Hellacopters
36 Freak Kitchen
37 Batte Out Of Hell
38 Hammerfall
40 John Norum
42 Ian Haugland
49 Mike Wead
50 Björn Strid
51 Lars Johansson
52 Niklas Stålvind
54 Liv Jagrell
56 Jörgen Sandström
57 Chris Laney
58 Simon Johansson
60 Helloween
68 Motörhead
72 At The Gates
78 Juryn
79 Recensioner
82 Constancia
82 De Arma
84 Devils In Heaven
88 King Company
90 Lord Of The Lost
92 Nighthawk
94 Strÿkenine

EXTRASIDOR

Bara för prenumeranter

99 Crypta
99 Hammer King
100 Dissection
112 Powerwolf
114 Timo Tolkki's Avalon

BARA TILL PRENUMERANTER!

På extrasidorna i detta nummer får du som är prenumerant bland annat 12 sidor om Dissection med aldrig tidigare publicerade bilder.

I #9 i september får alla prenumeranter en stor poster med Dissection och en Cliff Burton-minnesposter.

VILL DU OCKSÅ LÄSA?

Du som inte redan är prenumerant kan bli prenumerant och få Dissection-specialen och även en Dissection-poster. Mejla till vår kundtjänst så löser de en specialprenumeration åt dig.

kundtjanst@swedenrockmagazine.com

NÄSTA NUMMER

I nästa nummer blir det minst 25 sidor med vår nedräkning av de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen genom tiderna. Det blir klassisk hårdrock, death metal, sleaze, black metal och mycket mer. #7 är i butik den 20 juli.

LÄNGE LEVE SVENSK HÅRDROCK!

Nu i juni 2021 är det 20 år sedan det allra första numret av Sweden Rock Magazine publicerades. Världen, musikvärlden och hårdrocksvärlden ser i dag väldigt annorlunda ut jämfört med då. Numera använder vi benämningen Sveriges enda hårdrockstidning, vilket säger mycket om de förändringar som har skett.

Nu i juni infaller 20-årsjubileet och i augusti 200 nummer-jubileet. Vi har slagit ihop dem till ett enda långt firande som inleds i det här numret. Tillsammans med 33 kunniga musiker har tidningens skribenter röstat fram de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen genom tiderna. Dessa musikers personliga tio i topp-listor kommer också att publiceras under seriens gång.

Under minst ett år, men sannolikt längre, kommer vi att skriva om *samtliga* 200 album som är med på listan.

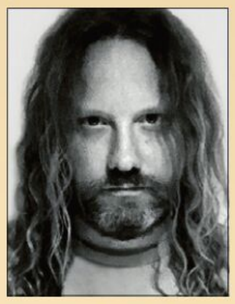

MARTIN CARLSSON
CHEFREDAKTÖR

En del album kommer att få mindre utrymme, andra kommer det att skrivas stora specialartiklar om. Detta är vår hyllning till vad jag och många med mig anser vara världens bästa hårdrocksland, åtminstone sett till folkmängd.

Efter tre nummer kommer denna omfattande 200 album-nedräkning att flytta till de extrasidor som endast prenumeranter kan läsa i varje nummer. Om du vill följa hela serien om klassiska svenska album måste du alltså vara prenumerant.

Du kan nu bli prenumerant för bara 1 kr första månaden och då får du också en unik Iron Maiden-väggkalender på köpet i augusti.

Länge leve svensk hårdrock!

FOTO **PER STÅLFORS** (CHAMPUS KLANG), **MARTIN CARLSSON** (TOBIAS FORGE), **JONAS ÅKERLUND** (MIKAEL ÅKERFELDT), **FRANZ SCHEPERS** (FILIPPA NÄSSIL)

MUSIKER I JURYN

Klara Force, The Heard

Hampus Klang, Bullet

Erik Danielsson, Watain

Tobias Forge, Ghost

Mikael Åkerfeldt, Opeth

Filippa Nässil, Thundermother

Leif Edling, Candlemass
Liv Jagrell, Liv Sin
Ian Haugland, Europe
Oscar Dronjak, Hammerfall
Kitty Saric, Decadence
Messiah Marcolin
Olof Wikstrand, Enforcer
Mike Wead, King Diamond
Lord Ahriman, Dark Funeral

Niklas Stålvind, Wolf
Fredrik "Kulle" Åkesson, Opeth
Chris Laney, Pretty Maids
Henrik Palm
Madeleine Liljestam, Eleine
Skinny Kangur, Deathstars
Lars Johansson, Candlemass
Tony Jelencovich, Transport League
Jörgen Sandström, Domedagen

Jolle Atlagic, Electric Boys
Anders Wikström, Treat
Björn Strid, Soilwork
Tezzi, Infinite And Divine
Simon Johansson, Wolf
Jocke Skog, Clawfinger
Christian Liljegren, Narnia
Niclas Engelin, In Flames
Sebastian "Batte" Ramstedt, Necrophobic

Sweden Rock Magazine

Box 4190, 102 64 Stockholm
www.swedenrockmagazine.com

Hantera prenumeration, adressändra, betalning:
www.swedenrockmagazine.com/hantera

Kundtjänst

kundtjanst@swedenrockmagazine.com
0456 – 317 17 (vardagar 9-15)

Redaktion

CHEFREDAKTÖR
Martin Carlsson
martin@swedenrockmagazine.com

RECENSIONSREDAKTÖR/KORREKTUR
Jonas Granvik
granvik@swedenrockmagazine.com

ANNONSERING/REDAKTÖR
Janne Mattsson (0739 – 815 800)
janne@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONSASSISTENT
Erik Thompson
erik@swedenrockmagazine.com

GRAFISK FORMGIVARE
Emil Magnusson
emil@swedenrockmagazine.com

ANSVARIG UTGIVARE
Christian Lindell
christian@swedenrockmagazine.com

REDAKTIONELLA ÄRENDEN
info@swedenrockmagazine.com

Skribenter

Tony Balogh, Anders Bartonek, Alex Bergdahl, David Bergström, Christoffer Bertzell, Beatrice Bring, Anton Castelius, Jane Cedenberger, Daniel Ekeroth, Ola Heiwe Gränshagen, Pelle Gunnarsson, David Jannati, Dennis Karlsson, Richard Lagergren, Tomas Lagerlöf, Carl Linnaeus, Simon Lundh, Daniel Löfquist, Jesper Löfvenborg, Jonas Molund, Niclas Müller-Hansen, David Noaksson, Johan Pettersson, Mattias Indy Pettersson, Daniela Pilic, Jakob Raderius, Andreas Rana, Daniel Reichberg, Jesper Robild, Mats Rydström, Joachim Smith, Tobias Stark, Bella Stenberg, Jonathan Strandlund, Charles Thulin Assarmo, Neven Trosic, Thomas Väänänen, Adam Westlund, Robert Wettersten, Jonas Wettmark, Zendt, Sebastian Zweiniger

Omslag

Foto **Tallee Savage**, Foto **Rick Saunders** (Lemmy), **Giorgia Carteri** (200-illustration)

TRYCK: Reflekt
DISTRIBUTION: Tidsam, Listo

ISSN 1650-805X

Flotsam And Jetsam

Vilka teman behandlar texterna på er nya skiva ”Blood in the water”?

– Mycket handlar om förluster, säger sångaren Eric ”AK” Knutson. Det var inte tänkt att bli så, men hela världen har gått igenom så mycket förluster det senaste året. För mig personligen har det varit nära några gånger. Min mamma låg på sjukhus med covid-19 i tre månader men klarade sig. Titelspåret handlade först om telefonförsäljare och det utvecklade sig till en text om maktmissbruk. De är som hajar och om de känner lukten av ditt blod är du illa ute.

Vilken etikett skulle du sätta på det sound som ni har i idag?

– Jag vet så mycket som att min sång är en kombination av alla sångare som jag någonsin har gillat. Jag stjäl lite grejer hela tiden och gör dem till mina egna. Jag älskar nyanserna i Rob Halfords och Bruce Dickinsons röster, när de tar en hög ton där man hade förväntat sig en låg. Resten av bandet har också inspirerats av sina hjältar och gjort det till sin egen grej. Man kanske kan säga att Flotsam And Jetsam är mitt favoritband eftersom det innehåller allt som jag gillar att lyssna på. Enda gången vi, eller snarare jag, misslyckades var på ”Unnatural selection” (1999) där några låtar kunde ha skippats.

Lyssnar du mest på ny eller gammal musik?

– Jag vill gärna tro att jag lyssnar på mycket ny musik, men det gör jag nog inte. Ett nytt band jag gillar är Nervosa från Brasilien. Men jag har lite svårt för band med Kakmonstret-sång. Det känns som att de inte kunde hitta någon sångare och bara tog in någon som skriker. Vissa band gör det okej, som Destruction och Sepultura. Jag fixar det, det är inte svårt, men jag har en väldig respekt för folk som gör det på scen varje kväll. Jag fattar inte hur de klarar av det utan att hosta upp blod efteråt.

Är er gamla maskot Flotzilla här för att stanna?

– Han är cirka 15 meter lång, bor djupt i världshaven och vilar tusen år i taget. Sedan kommer han upp och äter allt i sin väg – träd, människor, kärnvapen… – och när han är mätt går han och lägger sig igen. Jag har velat ha honom på omslagen igen länge, men vi har alltid fått andra bättre förslag. Det är osäkert om vi kommer att ha råd att ha en stor Flotzilla på scen som Iron Maiden, men man vet aldrig. Det är alltid bra att ha en maskot att skylla saker på, om skivan inte skulle sälja så bra är det hans fel.

JESPER ROBILD

Thrash med gott om influenser

Kent Hilli

Andra plattan med Perfect Plan har funnits ute i mindre än ett år när du nu släpper solodebuten ”The rumble”, där Michael Palace spelar samtliga instrument och producerar.

– Det stämmer, säger sångaren Kent Hilli. Så fort vi hade spelat in andra plattan med Perfect Plan frågade Frontiers om jag var intresserad av att göra en soloplatta. Det har alltid varit en dröm och jag hade några låtar på lager som inte passade Perfect Plan fullt ut. Det var bara att tacka ja. Sedan höll jag på med olika producentalternativ. När fick jag prata med Mike kändes det fruktansvärt bra.

FOTO LEIF WIKBERG

Vad är det du behöver få ur dig som soloartist som du inte kan göra med Perfect Plan?

– Det skulle låta lite annorlunda än Perfect Plan. När jag och Mike pratade… Vi har ju samma influenser: Starship, Giant, Whitesnake och Europe. Någon form av klassiskt sound men ändå modernt. Inte riktigt lika hårt som Perfect Plan, utan ett uns softare.

Plattan känns mer AOR och mindre melodisk hårdrock än Perfect Plan.

– Det stämmer. Vi gillar ju ”Love among the cannibals” med Starship. Så det var en utgångspunkt. Jag tycker att vi har lyckats bra med få ett specifikt sound. Det är inte likt något annat. Klassiskt men lite modernt. Man kan höra att Mike haft ett finger med i spelet, om man jämför med hans platta.

Varför är det ett barn som boxas på omslaget?

– Det bygger på en sann historia. Bilden ska föreställa mig när jag var sju-åtta år gammal. Han ser ganska lik ut mig när jag var liten. Vi flyttade mycket mellan Finland och Sverige. I tvåan tog gymnastikläraren på finska skolan dit en riktig boxare och vi fick boxas lite. Och jag tog väl i lite väl hårt och sänkte den där killen ganska ordentligt. Gymnastikläraren var asförbannad på mig! Albumtiteln kan sägas summera mitt liv. Det har varit ett ”rumble” utan dess like med upp- och nergångar. Första låten, ”Never say die”, handlar om att stå emot mobbning och trakasserier. Jag blev rätt mobbad när jag var 10-15 år, för att vara finne i Sverige och för att vara svensk i Finland. Men jag var rätt duktig i fotboll. Det var som att knäcka en kod. Var man duktig på något var man en i gänget. Mitt hus brann ner på julafton 2002 när min fru var höggravid, så plötsligt hade vi ingenstans att bo. Om jag skulle skriva en bok om mitt liv skulle jag ha mycket att berätta.

ZENDT

Perfect Plan-soloäventyr

Sweden Rock MAGAZINE

IRON MAIDEN
VÄGGKALENDER

Bara du som är prenumerant får en fet väggkalender för 2022 helt tillägnad Iron Maiden. Medföljer #8 i augusti.

www.swedenrockmagazine.com

FOTO ROSS HALFIN

IRON MAIDEN

NOVEMBER 2022

MÅNDAG	TISDAG	ONSDAG	TORSDAG	FREDAG	LÖRDAG	SÖNDAG
31	1 NOV 1995 "The x factour" intar lilla Kåren i Göteborg.	2 1984 "World slavery"-turnén når Stockholm.	3 1984 "World slavery"-turnén når Göteborg.	4	5	6
7	8	9 1990 "No prayer on tour" når Göteborg.	10 1990 "No prayer on tour" når Stockholm.	11	12	13
14 1986 "Somewhere on tour" når Stockholm. 2003 "Dance of death world tour" når Stockholm.	15 1986 "Somewhere on tour" når Göteborg. 2003 Scream for me Scandinavium!	16	17 2006 "A matter of life and death tour". Det första av tre gig i Globen.	18 1986 "Somewhere on tour" når Malmö. 2006 Andra giget på turnén i Globen.	19	20 2006 "A matter of life and death tour" når Göteborg.
21	22	23	24	25 2006 Tredje Globengiget på nio dagar.	26	27
28	29	30	1 DEC	2	3	4
5	6	7	8	9	10	

PRENUMERERA
1 KR FÖRSTA MÅNADEN
INGEN BINDNINGSTID

Nyheter

Ozzy Osbourne meddelar att 15 låtar till nästa studioalbum är så gott som färdiginspelade, liksom 2020 års ”Ordinary man” skrivna och producerade av gitarristen Andrew Watt.

Nightwishs keyboardist och huvudman Tuomas Holopainen medverkar som officiell medlem på det kommande comebackalbumet med Darkwoods My Betrothed, det black metal-band där han på 90-talet endast var sessionmedlem. Nightwish-kollegan Kai Hahto spelar trummor.

Megadeth har sparkat basisten David Ellefson.

WASP:s nuvarande respektive klassiske gitarrist Doug Blair och Chris Holmes kommer för första gången att medverka på samma skiva. Det rör sig om kommande andra albumet från Behemoth-frontmannen Nergals sidoprojekt Me And That Man.

Rob Halford meddelar att han har material färdigskrivet till en kommande bluesplatta.

Cannibal Corpses förre gitarrist Pat O’Brien har dömts till fem år villkorligt, strax under 24 000 dollar i böter, 150 timmars samhällstjänst och återkommande drogtest för inbrott och överfall mot polis 2018.

Saxons sångare Biff Byford har spelat in ett första album med sidoprojektet Heavy Water, där sonen Seb spelar gitarr och Biff själv även trakterar basen. Soundet beskrivs som bluesbaserad hårdrock och albumet, som har titeln ”Red Brick City”, är tänkt att släppas i juli.

KK’s Priests debutalbum ”Sermons of the sinner” planeras att släppas den 20 augusti. Den forne Judas Priest-trummisen Les Binks fick dock stå över inspelningen på grund av en handledsskada.

Kix gitarrist Ronnie Younkins tar timeout från bandet för att ta itu med sina drogproblem. Vikarierar tills vidare gör Bob Paré.

Ministrys mångårige gitarrist Sin Quirin har lämnat bandet för att fokusera på ”hälsa, privatliv och andra projekt”.

John Hinch, trummis på Judas Priests debutalbum ”Rocka rolla” (1974), dog av plötslig sjukdom den 29 april. Han blev 73 år.

Phil Naro, sångare i melodiska kultbandet Talas från Boston, förlorade flera års kamp mot cancer den 2 maj. Han blev 63 år.

Henrik Ohlin, på 90-talet basist i Black Ingvars, avled den 4 maj.

Tawny Kitaen, på 80-talet känd som modell i Whitesnake-videor och på Ratt-skivomslag och för en tid David Coverdales hustru, avled den 7 maj, 59 år gammal.

Rob Farr, basist med US-metalveteranerna Warrior, avled i sömnen natten till den 9 maj. Han blev 58 år.

Fler nyheter på www.swedenrockmagazine.com

Chalice Of Sin

Hur skulle du beskriva Chalice Of Sin som nu släpper sitt självbetitlade debutalbum?

– Det här är ett dynamiskt band, säger sångaren Wade Black. När vi startade det ville vi göra ett avtryck. Skriva grymma låtar med grymma berättelser. Och när man är omgiven av suveräna människor händer suveräna saker. Musikaliskt är det en korsning av det europeiska soundet, med mycket keyboards, och amerikansk power metal. En sammansmältning. Jag gillar hur de flyter ihop.

Så en amerikan, en dansk och två italienare går in på en bar…

– Precis! Vad beställde vi? Det är de bra grejerna…

Mer seriöst så är det en väldigt internationell konstellation, med italienarna Alessandro Del Vecchio på bas och keyboard, Mirkko De Maio på trummor samt dansken Martin Jepsen Andersen på gitarr. Hur blev det så?

– Jag pratade med skivbolaget Frontiers chef Serafino Perugino och i själva verket gjorde jag en audition för ett annat projekt. Jag skickade några inspelningar och Serafino älskade det han hörde. Han satte mig i kontakt med Alessandro och vi satte igång att arbeta. Alessandro letade upp de två andra.

Jag måste bara fråga om ”Ashes of the black rose” är en referens till Thin Lizzy?

– Nej, det är en sorts referens till döden. Den handlar om kärleken till livet. Att man saknar folk som är borta, den sortens scenario. Det är en enormt vacker låt. Alessandro gav oss låttitlar att arbeta med. Inga texter, utan bara titlar. Så tog vi det därifrån.

Du verkar alltid vara upptagen med något. Vad händer härnäst?

– Just nu gör jag en ny platta med min bebis, War Of Thrones. I augusti börjar vi att spela in en ny platta med Chalice Of Sin och så håller vi nog på med det i ett halvår. Jag tror att jag har skrivit på för tre album. Så det är det som ligger närmast för att hålla bollen rullande. Du har rätt i att jag alltid är upptagen med något. Jag måste ha något att hålla tankarna sysselsatta med – särskilt nu – för att vara glad och inte bli tokig.

Hur fungerar det att sitta hemma i stället för att vara ute och turnera?

– Det är för bedrövligt. Jag kan inte gå någonstans och att tvingas ha mask gör mig tokig. Det är hemskt på alla sätt. Men jag tror att det börjar vända. Jag tror att Florida har börjat släppa på restriktionerna och hoppas att vi snart är tillbaka i en mer normal situation.

ZENDT

Crimson Glory-länkad US metal

Demon Incarnate

Zaqqum är ett arabiskt ord hämtat från Koranen. Hur hamnade det i albumtiteln?

– Varje låt beskriver en känsla, så vi googlade efter något som skulle kunna knyta ihop låtarna och fann begreppet Zaqqum, säger gitarristen Jan Paul. Det finns en diktsamling som handlar om Zaqqum som är ett fördömt träd som växer i helvetet. Vi använder det som en metafor för låtarna på plattan. Låttitlarna är relativt logiska, men ger ändå visst tolkningsutrymme. Idén är att varje låt är en frukt från Zaqqum.

Skriver du låtarna som en helhet eller som separata kapitel?

– Låtordningen ska skapa dynamik, så den är självklart viktig. Plattan börjar med tunga ”In disguise”, följande ”The liar’s tongue” är mer rockig och sedan kommer långsammare ”To resist”. Vi har även två akustiska mellanspel som ger en helt annan energi. Det får inte bli trist monotont, utan vi strävar efter att hitta ett naturligt flöde. Det kanske inte spelar någon roll om man lyssnar på en eller två låtar på Spotify, men jag är lite gammeldags och en hängiven skivsamlare. Jag vill lyssna på en skiva från början till slut.

Både titlar och den grafiska utformningen sänder religiöst ockulta signaler.

– Jag tycker inte att skivan har en religiös koppling, endast ”Zaqqum”-metaforen. Låtarnas innehåll har inget att göra med religion, utan de handlar om missbruk och den grå vardagen. Vi försöker skapa tolkningsutrymme så att lyssnaren får en igenkänningskänsla.

Men det är en religiös metafor som får stort utrymme.

– Jag är andlig och tror på något och har en nära relation till naturen, säger sångerskan Lisa Healey. När jag läser Jans texter försöker jag känna in ordens känsla och sedan förmedla min tolkning när jag sjunger texterna. För mig kanske det finns ett religiöst samband, men då menar jag inte organiserad religion som kristendom eller islam, utan just det andliga.

Vad symboliserar ögat i er logotyp?

– Ögat i himlen tittar på dig, säger Jan med ett skratt. Ögat har funnits med sedan starten. Det skulle vara demonens öga, man ska känna sig iakttagen. Vårt namn är en kombination – ”Demon” kommer från Black Sabbaths logo och ”Incarnate” kommer från Obsessed-plattan. Vi inspireras mycket av 70-talet, men även 90-talet. Band som vi lyssnade på under uppväxten. Våra tidigaste designer är faktiskt inspirerade av Alice In Chains.

JESPER LÖFVENBORG

70-talsrock/doom från Tyskland

GINZA HÅRDROCK!

TRYGG E-HANDEL

ginza.se

Tel. 0512-299 50

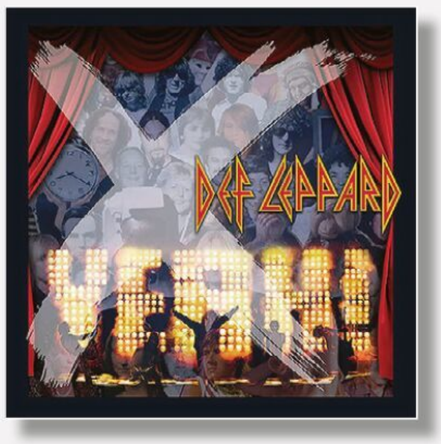

Def Leppard:
CD boxset/Vol 3
6CD 48101 .....**899kr**

Kent Hilli:
The rumble 2021
CD 50117 .....**159kr**
(Release 2021-06-18)

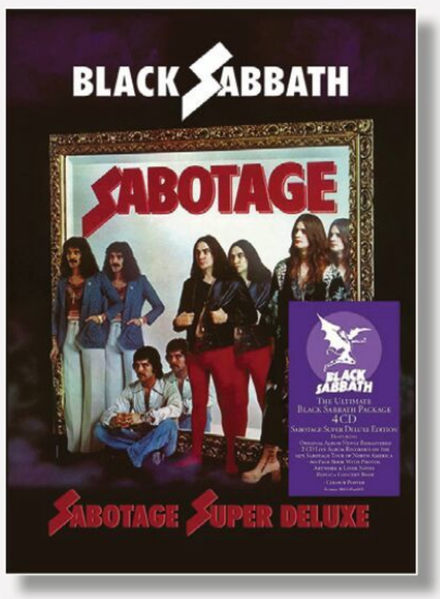

Black Sabbath:
Sabotage 1975 (2021/Rem)
4CD 50134 .....**999kr**
4LP+7" 50133 .....**1339kr**

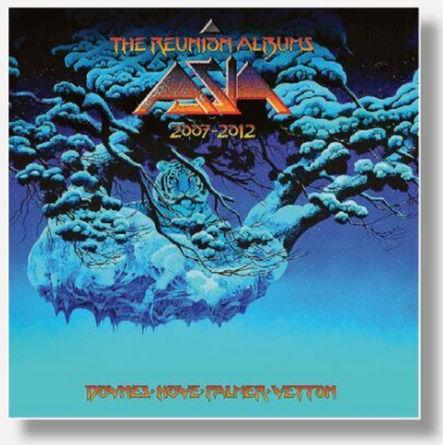

Asia:
The reunion albums 2007-2012
5CD 48943 .....**189kr**

Crowne:
Kings in the north
CD 46623 .....**159kr**
LP 46621 (Turquoise).....**279kr**
(Release 2021-06-18)

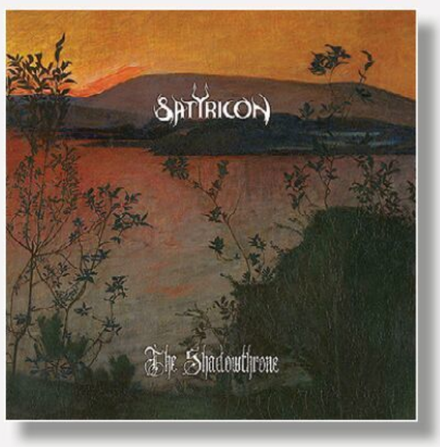

Satyricon:
Shadowthrone 2021
CD 46555 .....**189kr**
2LP 46463.....**339kr**

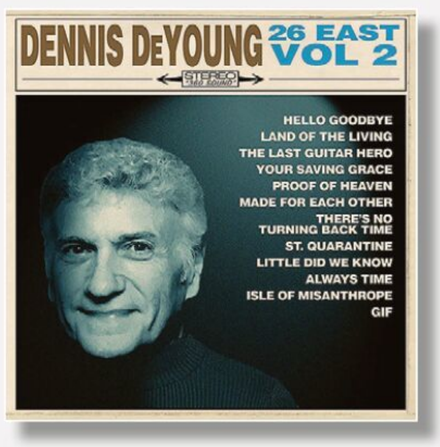

Dennis DeYoung:
26 east/Vol 2 2021
CD 50129 .....**159kr**
LP 50132.....**249kr**

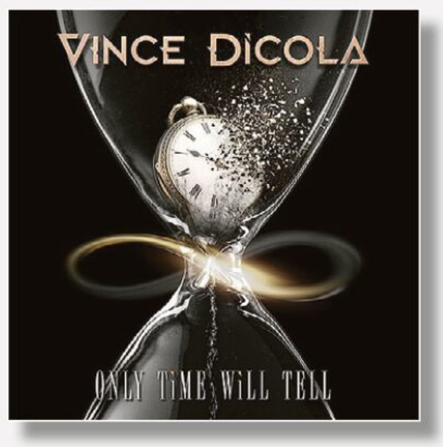

Vince Dicola:
Only time will tell 2021
CD 47546.....**159kr**

Darkthrone:
Eternal hails 2021
CD 48045 .....**159kr**
LP 48046.....**229kr**
LP 48047 (Gold/Ltd) **249kr**
(Release 2021-06-25)

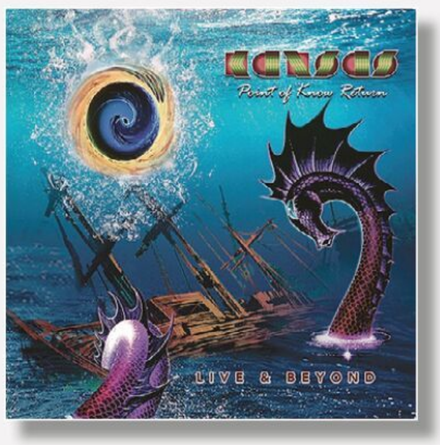

Kansas:
Point of Know Return Live & Beyond
2CD 46891 .....**169kr**
3LP+2CD 31163.....**539kr**

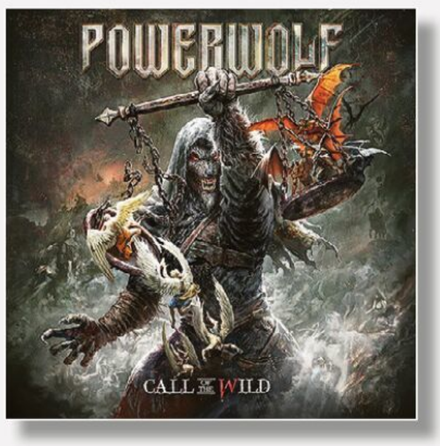

Powerwolf:
Call of the wild 2021
CD 45868.....**159kr**
2CD 45869 (Mediabook).....**379kr**
LP 45848.....**289kr**
(Release 2021-07-09)

Satyricon:
Dark medival times 2021
CD 46554.....**189kr**
2LP 46462.....**339kr**

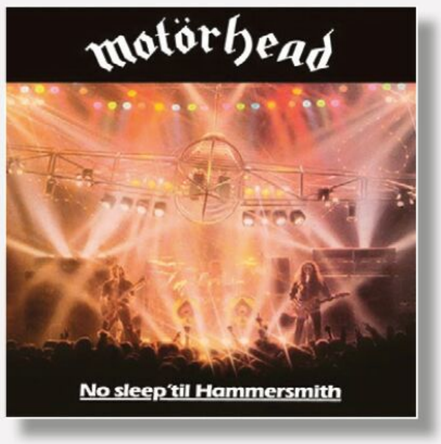

Motörhead:
No sleep 'til Hammersmith
2CD 48713 .....**159kr**
3LP 48712.....**599kr**
4CD 48714 (Box) **599kr**
(Release 2021-06-25)

Helloween: Helloween 2021
CD 46314.....**149kr**
2CD 46313.....**169kr**
2LP 46327 (Gold/Ltd) **319kr**
2LP 46310 (Picture).....**319kr**
3LP 46326 (Hologram).....**329kr**
2LP+2CD 46309 (Ear/Ltd).....**649kr**
2LP+2CD 46311 (Yell/Nord/Ear/Ltd)... **699kr**
(Release 2021-06-18)

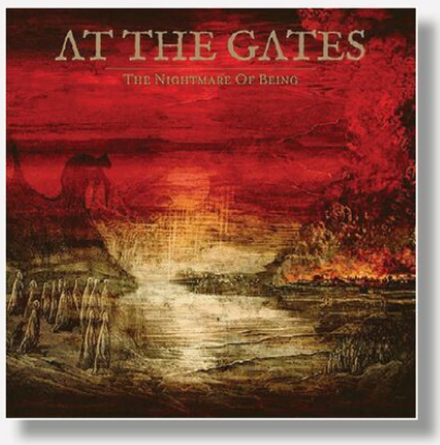

At The Gates:
The nightmare of being 2021
CD 48716.....**169kr**
2CD 48717 (Mediabook/Ltd) ...**269kr**
LP 48718.....**269kr**
2LP+3CD 48715.....**989kr**
(Release 2021-07-02)

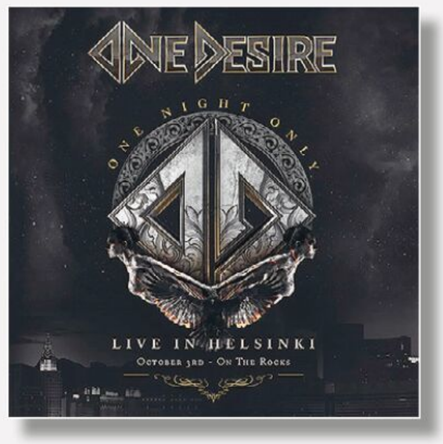

One Desire:
One night only/Live in Helsinki
CD+DVD 46624 .....**159kr**
BD 46625.....**229kr**
2LP 46620.....**279kr**

BESTÄLL VÅR STORA KATALOG - Vi skickar den gratis! • FÖLJ OSS PÅ FACEBOOK - facebook.com/ginzahardrock - Tävlingar, erbjudanden, tips och diskussioner!
Vi har 1000-tals vinylskivor och massor av merchandise! • Ring oss om du har frågor eller vill beställa • Du kan även beställa via vår hemsida.

Med reservation för ev tryckfel.

Ginza AB • Fåglum • 465 81 Nossebro • kundservice@ginza.se

Buckcherry består av basisten Kelly LeMieux, sångaren Josh Todd, trummisen Francis Ruiz, gitarristen ”Stevie D” Dacanay och gitarristen Billy Rowe.

FOTO ASHLEY ANN CAVEN

Buckcherry

Ni släppte förra albumet ”Warpaint” 2019 och släpper nu ”Hellbound”. Hur har den här perioden varit för er?

– Pandemin ställde oss inför utmaningar, säger sångaren Josh Todd. Mattan rycktes bort under våra fötter. Vårt levebröd försvann över en natt. Samtidigt har vi som band alltid arbetat bäst med ryggen mot väggen. Gitarristen Stevie D och jag skrev 28 låtar. Marti Frederiksen, en låtskrivare som vi har arbetat med förr, kom in mitt under den processen. Med honom skrev vi sex låtar på fem dagar. Fem av de låtarna hamnade till slut på albumet.

Hur firade du din 50-årsdag den 9 april 2020?

– Hemma med familjen. Jag har tillbringat tillräckligt många födelsedagar på turné, så det räcker och blir över. Givetvis känner jag en skillnad i kroppen av att bli äldre. Även om jag gymmar och spelar tennis tar det längre tid att återhämta sig. Min dotterdotter Clementine föddes förra året, vilket gör mig till morfar! Jag har två andra barn i mitt nuvarande äktenskap: Willow, 15 år, och Jack, tolv år. Som ung man trodde jag aldrig att jag skulle bli 30 år.

På inneromslaget till Buckcherrys självbetitlade debutalbum från 1999 ser man ordet ”Chaos” tatuerat på din mage. En beskrivning av ditt liv?

– Ett tag använde jag droger och alkohol, men nu har jag varit nykter i 26 år. Ordet beskrev absolut min ungdom. Jag hade en sjukdom som heter alkoholism. Ett tag var droger och alkohol roligt, men sedan blev det inte roligt utan bara en mörk plats. Jag var tvungen att ändra mig. Jag förstod inte var det innebar att vara nykter – jag visste knappt vad AA var för något! Min första dotter hade fötts. När hon var bebis åkte jag fast för rattfylleri. Efter en natt i häktet, där jag insåg att ”det här går inte längre”, träffade jag en kvinna, utsedd av rätten, som ställde frågor. Om jag drack ensam och så vidare. Först ljög jag och svarade nej på allt, men sedan öppnade jag upp mig för henne om mitt liv på ett personligt plan. Jag gick på AA-möten. Det förändrade mitt liv. Min mamma lever men pappa dog 1980 när jag var tio år gammal. Pappa var smart och gick på college. Han behövde inte åka till Vietnam-kriget men han älskade sitt land, så han åkte.

Hur var din gymnasietid på Trabuco Hills High School i Los Angeles?

– Först gick jag på en skola med kristen inriktning. Min mamma ville inte att jag skulle gå i samma skola som mina kompisar, för det betydde bara problem. Trabuco-skolan var helt ny. Jag tillhörde den första kullen som tog examen. Vad som står i min årsbok har jag ingen aning om. Antagligen ingenting. Absolut inte ”mest trolig att nå framgång”, haha! Varför? Jag var ingen bra student! Vi rökte gräs typ dygnet runt, sålde LSD på skolan och hade snortrör med kokain (Josh visar med händerna på Zoom). I närheten av skolan fanns den numera stängda utomhusarenan Irvine Meadows Amphitheatre. Dit gick vi för att se konserter gratis genom att hoppa över stängslet och springa igenom en liten skog. På så sätt fick jag se Iron Maiden. Vilken turné? Ingen aning. Jag visste inte mycket alls om bandet men när jag såg dem – ”Wow! Vilken scenshow!” Fram till dess hade jag bara sett mindre punkgig. Det regnade som fan den kvällen, jag var hög på LSD och så kom Eddie ut! ”Vad är detta!?”, haha!

Har du funderat på att skriva dina memoarer?

– Jag skapar hellre låtar om mitt liv. Kanske blir det en bok om några år. Jag behöver nog en spökskrivare som kan organisera det till en bra läsning. Jag är en true crime-fanatiker. Att något faktiskt har hänt på riktigt gör intryck på mig plus att jag gillar pussel. Jag ser mycket true crime-dokumentärer på Netflix. Richard Ramirez kallades ”The Night Stalker”. Alla var rädda för honom när jag var barn. Jag har en kompis som faktiskt gjorde det möjligt att gripa Ramirez. Han hade sett en okänd bil i området och skrivit ner registreringsnumret. Bilen var stulen. Ramirez bar alltid handskar men han tog av sig dem för att rätta till backspegeln. Så kom de honom på spåren. Kompisen har en utmärkelse från LAPD hemma på väggen.

TONY BALOGH

Alternativ 90-talsaktig rock

”Ett tag använde jag droger och alkohol, men nu har jag varit nykter i 26 år”

ETT KREATIVT KOSMOS.

I vår senaste EZkeys ger vi oss ut i ett outforskat ljudkosmos och kombinerar ett bakvänt piano, en “gitarrcello” samt ett helt gäng analoga och modulära syntar till ett nytt hybrid-instrument. Lyssna, kolla videos och ladda ner en demoversion på vår sajt.

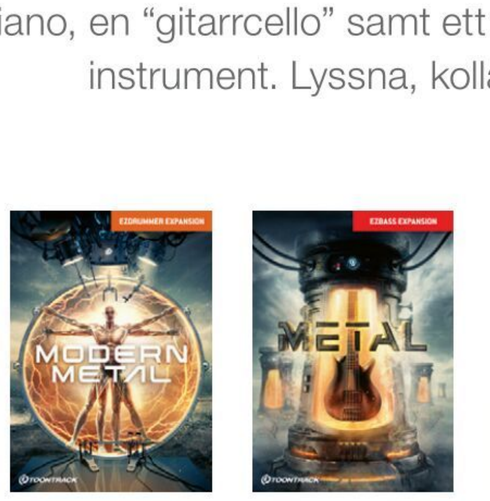

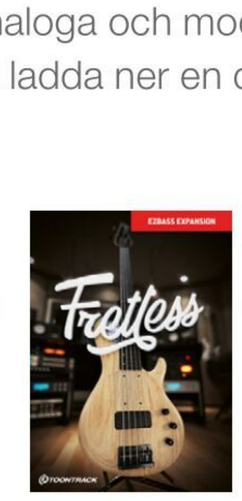

ANNAT PÅ NYHETSHYLLAN. Nya trumljud för EZdrummer 2 och Superior Drummer 3, MIDI-pack, EZmix-pack och EBX-expansioner för EZbass – vår nyhetshylla väller över med nya och spännande grejer för dina låtar.

WWW.TOONTRACK.COM

TOONTRACK

18+

WHAT IS AVAXHOME?

AVAXHOME-

the biggest Internet portal, providing you various content: brand new books, trending movies, fresh magazines, hot games, recent software, latest music releases.

Unlimited satisfaction one low price
Cheap constant access to piping hot media
Protect your downloadings from Big brother
Safer, than torrent-trackers

18 years of seamless operation and our users' satisfaction

All languages
Brand new content
One site

AVXLIVE.ICU

AvaxHome - Your End Place

We have everything for all of your needs. Just open https://avxlive.icu

Crowne består av trummisen Christian ”Kicken” Lundqvist, basisten John Levén, sångaren Alexander Strandell och gitarristen och keyboardisten Jona Tee. På skivan ”Kings in the north” assisterar sologitarristen Love Magnusson.

FOTO TALLEE SAVAGE

Crowne

En dubbel sjukchock avskräcker inte Kicken. Som en del av stjärnspäckade Crowne visar trummisen att det finns ett liv efter Poodles.

I början av maj hamnade du på sjukhus efter att ha drabbats av blodproppar. Vad hade framkallat dem?

– Jag satte på en grungeplatta, säger trummisen och förre Poodles-medlemmen Christian ”Kicken” Lundqvist. Nej, men efter en massa tester och prover vet man fortfarande inte vad som orsakade det. Det kan vara ärftligt, och sedan blev jag dessutom knivhuggen och skadade levern när jag stoppade ett bråk 2005. Jag har gått med de här propparna, och dessutom ett magsår, utan att ha haft en aning om det. Varje vardagsmorgon går jag till gymmet och om det sedan kan bli lite stök på helgerna är jag ju ändå bara en vanlig öldrickare, inga tyngre grejer. Visst har man varit lite stressad och haft magont ibland, men då ångar man ju bara på. Men nu, när jag legat på Malta och bara chillat, fick jag med ens ont i ryggen och bokade tid med husläkaren direkt jag landade på tisdag morgon. De tog blodprov och sa sedan: ”Vi måste till akuten – nu!” Efter två timmar slog det till – bom! Jag lades in, blev bara sämre och sämre och fick ta blodprov en gång i timmen dygnet runt. Jag hade kunnat spela Stoffe i ”Dom kallar oss mods” utan smink. Man såg helt jävla heroinad ut.

Det var rentav fara för livet alltså?

– Ja, det var faktiskt lite kritiskt ett tag. Fredag natt tokade det till sig totalt – jag låg där på intensiven, fick inget syre och de kom in med syrgas. Sömn och bra mat är också rätt viktigt för att återhämta sig. Det är det lite si och så med på ett sjukhus, så nu ligger jag hemma och slappar och kollar på ”Hem till gården”. Då har jag att göra. Nästan 9 000 avsnitt och det enda som hänt är att ett får har rymt, någon har sörplat te och bränt sig på läppen och någon annan har backat sin Range Rover ner i diket. Man kan ju se det negativa, med att världen ser ut som den gör, inga gig och så detta ovanpå det! Men å andra sidan, är det någon jävla sommar som man ska ligga på rehab är det ju den här.

Hade du dessutom corona under inspelningen av Crownes aktuella albumdebut ”Kings in the north”?

– Jag hade tre låtar kvar att spela in när jag kände att ”fan, vad jag är dålig”. Jag var säker på att det inte var corona, av någon anledning, så jag åkte till studion i alla fall. Jag sa till keyboardisten, gitarristen och producenten Jona Tee (Heat) att jag var

”Jag hade kunnat spela Stoffe i Dom kallar oss mods utan smink. Man såg helt jävla heroinad ut”

jävligt hängig, men han var i studiorummet och jag i trumrummet så vi var inte i närheten av varandra. Jag blev sämre och sämre och i slutet av sista låten var jag svimfärdig. När jag kom hem hade jag 40,4 grader i feber och sedan låg jag däckad i en vecka. Men plattan blev klar i tid!

Inte alla så kallade supergrupper gör skäl för namnet, men Crowne kommer ganska nära. Ni är förstås alla bekanta med varandra sedan gammalt?

– Jag har spelat mycket med basisten John Levén (Europe) i Metal Allstars och Poodles har turnerat ihop med Heat där Jona Tee är med. Sångaren Alexander Strandell (Art Nation) är ett gammalt Poodles-fan som har gått på våra gig och morsat och så. Det var Alex som ringde runt. Han ville göra en platta och frågade om jag ville spela trummor på den. Jag tyckte att musiken lät lite för 80-talsklämkäck, så jag sa ”ja, om vi tuffar till det kan det nog bli intressant”. Efter två veckor dök det upp en massa coola låtar, som nu är med på plattan: ”Mad world”, ”Sharoline” och ”Perceval”. Och då blev man ju lite pepp.

Det har varit ganska tyst från Art Nation på sistone. Är det bandet händelsevis i gungning?

– Nej, det tror jag inte. Det är nog bara det att Alex har kört med Art Nation länge och ibland kan det vara kul att köra något nytt med andra människor. Han har planerat en ”vid sidan av”-platta ganska länge, och så blev det så pass bra att det blev ett projekt istället.

Du nämnde ”Sharoline” och ”Perceval”. Vad är det för märkligt namngivna figurer?

– Några av låtarna hade väldigt mycket text, så jag frågade Alex om han inte kunde skriva en låt som var väldigt tydlig med vad den handlade om. Jag exemplifierade med Poodles-låten ”Caroline”, och då skrev Alex ”Sharoline”. ”Perceval” vet jag inte så noga, det är Jonas låt. De här boysen jobbar så sjukt snabbt och jag har aldrig varit med om att någon jobbat så snabbt som Jona. Helvete vad fort det går! Jag tror inte att jag en enda gång, när jag stod i trumrummet, fick höra det där jobbiga ”vänta” medan de fixar saker. Det var bara ”börja! Okej, klart. Nästa!”. Vi planerar redan för nästa platta. Min hjärna är på platta nummer två och för mig är den här bara en föråkare.

Åsyftar titellåten ”Kings in the north” er själva?

– Nej, det är inte självutnämnt! I början var det svårt att komma på ett bandnamn och många sa ”Kings In The North är ett ballt namn”. Men då är vi självutnämnda kungar och det är inte bra. Då skulle vi få skit för det. Men sedan var det ändå en låt som fick den titeln och då tänkte vi: ”Fan, det är ändå en bra titel – det får ni kritiker hacka i er.” Man fick ju grus i maskineriet när det gäller titlar redan när Poodles släppte sin första platta ”Metal will stand tall” (2006). ”Metal – är det här metal?”

Överlag är det ganska tankeväckande titlar och texter på albumet, som ”Sum of all fears” och ”Cross to bear”. Är Alex och Jona filosofiska av sig?

– ”Sum of all fears” är en cover, något från skivbolaget Frontiers som de ville ha med ”no matter what”. ”Cross to bear” tror jag att Jona har skrivit och ja, han och Alex är ju lite av grubblare – små konstnärssjälar. Tur att inte jag behövde skriva texterna. Då hade det blivit typ ”heja AIK” och det vore inte bra.

Poodles förklarades upplösta i december 2018, men det var inte länge sedan som alla ni i den gamla Poodles-sättningen sågs ute på galej tillsammans. Är det något nytt på gång på den fronten?

– Nej, det var bara det att vår Mello-låt ”Night of passion” fyllde 15 år och det måste vi ut och fira. Nu är det över två år sedan vi la ner, det är 13 år sedan Stor-Pontus (Norgren, gitarr, Hammerfall) slutade och sex år sedan Lill-Pontus (Egberg, bas, King Diamond) slutade och då blir man ju lite nostalgisk. Men vem vet?

ERIK THOMPSON

Svenska melodisk rock-eliten

FOTO STEPHANIE CABRAL

Fear Factory utgörs i nuläget av trummisen Mike Heller, gitarristen Dino Cazares och basisten Tony Campos.

Är det bara av juridiska skäl som det tog så lång tid för ”Aggression continuum” att släppas?

– Det känns otroligt och spännande att äntligen få ut skivan, att visa upp hur episk den är, säger gitarristen Dino Cazares. Allting spelades in 2017 förutom trummorna. 2020 hade vi äntligen möjligheten att använda namnet Fear Factory igen. Jag bestämde mig för att gå tillbaka till studion och göra lite förändringar. Originalinspelningen hade programmerade trummor. Då var det två personer som skulle komma överens och ta beslut – snabbspola till 2020 och det kändes inte som en bra idé längre. ”The industrialist” från 2012 hade programmerade trummor och fansen gillade det inte riktigt. Jag ville hellre gå i samma riktning som 2015 års ”Genexus”, så vi bjöd in Andy Sneap att göra en ny mix. Folk har frågat varför inte Burton C Bell har spelat in ny sång, men 2020 hade han redan slutat att prata med alla och stuckit. Men sången hade inte gått att göra bättre.

Det här är troligen ert sista album med Burton på sång. Känns det tomt?

– Inte för mig, men kanske för fansen. Jag har redan accepterat det och gått vidare. Vi har letat efter en ny sångare ett tag. Eftersom vi ändå inte kan turnera kan jag ta god tid på mig att bestämma vilken kandidat vi väljer. Jag kan inte säga någonting om vem det kan bli. Alla spekulerar men ingen har kommit nära.

Vad hade en ung Dino sagt om att behöva hålla på med så mycket rättsliga processer som ni har fått gå igenom?

– Jag hörde om det där när jag var ung. Om Ace Frehley och Vinnie Vincent, om musiker som har stämt varandra eller gått i konkurs och offrat saker för att klara sig i musikindustrin. Det stoppade aldrig mig, men jag trodde inte att jag själv skulle behöva uppleva det. Jag hoppas allt är bakom mig nu, men det är musikindustrin vi talar om. Vissa människor stämmer varandra för tramsiga saker bara för att tjäna pengar. Det är bara så det är i USA. I mitt fall gick jag segrande ur striden. Jag kunde köpa de fullständiga rättigheterna till bandnamnet och det var nödvändigt för att kunna gå vidare och släppa den här skivan. Tyvärr. Det var väldigt dyrt och stressande.

”Spermaboken. Det är motsatsen till Fear Factory och hur kul som helst”

Dino Cazares, Fear Factory

Hur är din och Burtons relation idag?

– Det finns ingen. Vi har inte pratat på tre år.

Han skrev många av texterna. Hur har ni jobbat med det på ”Aggression continuum”?

– Generellt så kom någon av oss två på ett koncept och en albumtitel. Jag kom på bland annat ”Soul of a new machine” (1992), ”Genexus” och ”Obsolete” (1998) – föråldrad. Den sistnämnda handlar om hur teknologi och artificiell intelligens tar över jobb. Det temat var lite före sin tid. Nu när alla jobbar hemifrån behöver vi inte kontor längre. Kontoret är föråldrat. ”Aggression continuum” funkar som titel för att det är en aggressiv skiva, både konceptet och musiken. När vi skrev plattan var världen under en väldig press, med ett politiskt klimat och vissa politiska ledare som utsatte människan för aggressiv social stress. Omslaget föreställer en robot, en android. Den är formad som ett X, det är vårt tionde album.

Är texterna fortfarande influerade av science fiction-filmer?

– Fullt ut. ”Fuel injected suicide machine” är baserad på ”Mad Max”, skriven ur föraren Nightriders perspektiv. Vad han tänker när han kör på motorvägen och mejar ner allt i sin väg. ”Recode” har ett intro hämtat från ”Terminator salvation”, där John Connor talar till motståndsrörelsen. Artificiell intelligens har tagit över och tar människor till fånga för att utvinna deras sinnen och placera dem i androider. Allt handlar om framväxten och utvecklingen av artificiell intelligens och dess kamp mot, och relation till, människor.

Har du några planer för ditt andra band Asesino?

– Ja! Vi har en ny skiva på gång. Den kommer att heta ”La segunda venida” – det kan referera till Jesus återkomst eller ”att komma igen” – och undertiteln är ”Meco-nomicon”. Du har antagligen hört talas om ”Necronomicon” och meco betyder sperma på spanska. Spermaboken. Det är motsatsen till Fear Factory och det är hur kul som helst. Jag ska försöka få ut den i år.

JESPER ROBILD

Banbrytande industrimetal

Velvet Insane består av gitarristen Jesper Lindgren, basisten Ludvig Andersson och sångaren Jonas Eriksson.

Velvet Insane

FOTO JONATHAN NYSTRÖM

Du är uppvuxen i jämtländska Offerdal, en plats som låter mer black metal än någonting annat.

– Så är det, säger gitarristen Jesper Lindgren och skrattar. Just nu bor jag dock i Östersund.

Hur kommer det sig att du inte brände uppochnedvända kors och slaktade djur på fritiden?

– Bra fråga, men det var väl gitarren. Jag gick en annan väg och upptäckte istället 70-talets glamrock.

Tydligen började allt med en Kiss-kassett av ”Double platinum” (1978). Stämmer det?

– Ja, det var min mammas kassett från när hon var liten. En halvskruttig kassett som det egentligen inte var så mycket ljud på utan mest skrap. Jag har faktiskt kvar den och jag gillar verkligen det formatet. Från det gick det snabbt till andra 70-talsband och all möjlig musik. Just nu är jag inne på mycket 60-talsmusik och singer/songwriters som Nick Drake (1948-1974) och Tim Buckley (1947-1975). Det känns äkta på något vis. Jag var nio, tio år när jag hörde Kiss-kassetten och första låten jag hörde var ”Strutter ’78” och jag gillade hela svänget. Jag visste inte ens att Kiss var sminkade, så jag hade mycket kvar att lära. Det var något speciellt. Jag gillade de distade gitarrerna och de fick kanske än mer skön dist av att kassetten inte lät så bra. Det är väl därför som jag hamnar mycket i 60- och 70-talsmusiken. Jag gillar det som är rått och enkelt.

Det är lite kul att det började med en Kiss-kassett och flertalet år senare samarbetade du och bandet med Bruce Kulick på låten ”A brand new start” (2019). Vad var den största lärdomen från det?

– Det är faktiskt häftigt och en sådan grej man kan bocka av. Han är otroligt trevlig och ödmjuk och det är något jag tog med mig. Att man alltid ska försöka vara tillmötesgående oavsett vem man pratar med. Se till att behandla alla lika. Jag blev faktiskt lite starstruck.

En annan gitarrist som tydligen haft stor påverkan är Def Leppards Steve Clark (1960-1991).

– Det stämmer. Förutom honom har jag nog inte så många gitarrister som jag ser upp till. Steve var fantastisk på scen och lirade inte perfekt, utan under en period då det var mycket shredding och tekniskt spel var han ganska slarvig. Däremot skrev han fantastiska saker som också var unika. Han var punk rakt igenom.

Ser man på Velvet Insane och framförallt ert nya album ”Rock ’n’ roll glitter suit” dryper det av 70-talssväng. Vilka favoriter har du från den tidsepoken?

– Det är nog Slade och New York Dolls som jag håller högst, men även Mott The Hoople och David Bowie. Med den här plattan ville vi vara ärliga mot oss själva med vilka våra influenser är och hur vi ville låta. Tanken är att bygga vidare på det här soundet på nästa platta.

En riktigt svängig sak är ”Space age dj” där ni dissar Lady Gaga.

– Lite så är det, att man kanske inte behöver de där moderna popartisterna, även om hon är en av de bättre. En liten diss av att det inte behöver vara så där superperfekt.

Hon är ju dock ett stort metalfan och känns många gånger mer metal än en hel drös band där ute.

– Så är det. Hon och Miley Cyrus är ju de största rockstjärnorna idag. De har mer ”bollar” och annat än vad de flesta har.

På ”Backstreet Liberace” har ni fått med Dregen och Nicke Andersson. Hur gick det till och vad är en ”Backstreet Liberace”?

– Det är en kaxig och glammig person som går sin egen väg. Jag och Dregen har känt varandra ett tag. Vi har en öl tillsammans, Riff, som vi jobbar med. Han ville sjunga och sedan spånade vi om vem som skulle kunna spela lite gitarr och då låg Dregen på Nicke. Det gjorde även vi och Sulo (Diamond Dogs), som har proddat plattan. De är också gamla polare och Nicke gillade låten, så det var inga problem.

Ni har redan hunnit med turnéer i Europa, Japan, Australien och USA. Något kul minne?

– Jo, det finns en del. Vid något tillfälle gick vi och la oss efter ett gig i Valencia i Spanien och vaknade sedan upp mitt i en marknad och fick spanjorer efter oss som jagade oss med frukt och grejer.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Glammig partyhårdrock från Östersund

”Jag visste inte ens att Kiss var sminkade så jag hade mycket kvar att lära”

TIMO TOLKKI'S AVALON

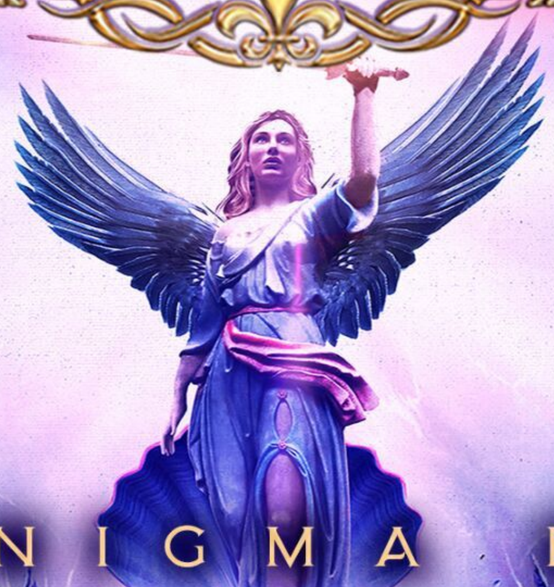

Out June 18, 2021
FOURTH ALBUM FROM THE FORMER STRATOVARIUS GUITARIST

FEATURING LEAD VOCALS FROM JAMES LABRIE, BRITTNEY SLAYES, JAKE E., RAPHAEL MENDES, & MORE.
CD, Ltd. Ed. Colour 2LP, Digital
facebook.com/timotolkkisavalon

THE ENIGMA BIRTH

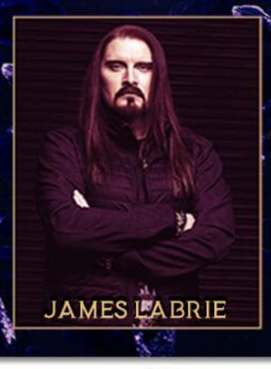

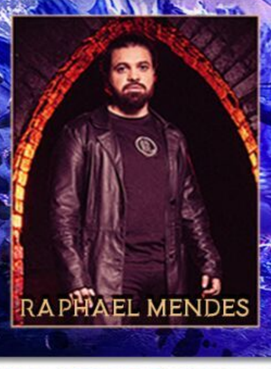

KENT HILLI

THE RUMBLE

Out June 18, 2021
DEBUT SOLO ALBUM FROM THE PERFECT PLAN FRONTMAN. PURE MELODIC ROCK CLASS!
CD, Digital
facebook.com/kenthilli

CHALICE OF SIN

Out June 18, 2021
New heavy metal group from vocalist Wade Black (Crimson Glory, Leatherwolf, etc.).
CD, Digital
facebook.com/ChaliceOfSin

www.frontiers.it
MUSIC ON LINE FRONTIERS MUSIC SRL
ginza.se
www.ginza.se - 0512-299 50 - Gratis katalog
playground music scandinavia

200 BÄSTA SVENSKA HÅRDROCKSALBUMEN

Sweden Rock Magazines skribenter och kunniga musiker har röstat fram de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen genom tiderna.

Nedräkningen kommer att pågå i mer än ett år.

För att följa hela denna långa serie måste du vara prenumerant.

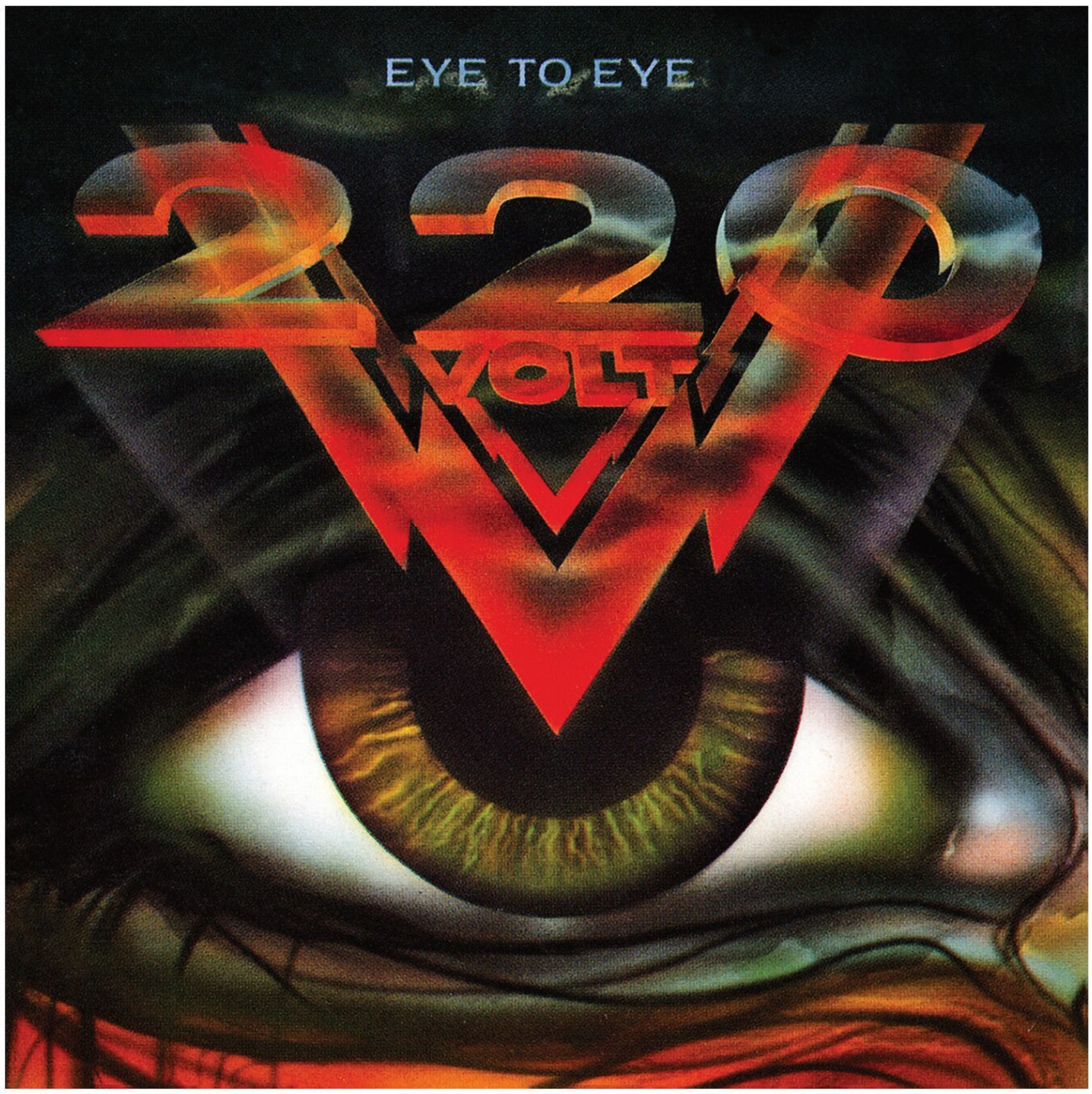

200 220 Volt

Eye to eye (1988)

Ert fjärde egentliga studioalbum ”Eye to eye” släpptes 1988, tre år efter föregångaren ”Mind over muscle”. Däremellan hade Europe blivit världsstjärnor och nästan hela Sveriges hårdrocksscen pudlat till sig i hopp om liknande framgångar. Hur mycket påverkades ni av detta?

– Jag har tänkt lite på det där, säger gitarristen Mats Karlsson från Östersunds stoltheter 220 Volt. Sommaren 1987 gjorde vi gig i folkparkerna, efter att ha släppt samlingsplattan ”Young and wild” och fått en ganska stor hit med balladen ”Lorraine”. Då var det i snitt 2 000 personer i publiken, när det förut varit allt från 28 till 1 500 personer. Vi kan ha känt att ”fan, vi vill ju ha mer av det här”, men det var ingen medveten grej. Ingen av våra plattor är den andra lik. Men den här plattan var mycket mer förberedd än de innan. Halva ”Mind over muscle” skrevs i studion. Här var allting färdigskrivet innan vi gick in. Det var också första gången som vi jobbade med en riktig producent, Max Norman (Ozzy Osbourne), som tänkte att ”så här tycker *jag* att det ska låta” och jobbade för att få ett enhetligt sound.

Ja, hur kom det sig att ni fick spela in i New York med en producent av den kalibern?

– Vi hade sådan tur att en A&R-snubbe på CBS-kontoret i New York gillade oss och spelade upp demos på ”I’m on fire” och lite andra låtar för Max. Vi letade just då producent och hade bland andra Andy Johns och Mark Dodson på gång. Men när Max fick höra låtarna var det han själv som sa ”fan, det här vill jag göra”. För oss var det en dröm, vi älskade ju allt som han hade gjort.

”Eye to eye” fick bra press när den släpptes, men den väntade framgången uteblev. Vad hände egentligen?

– Det var mycket radio som plockade upp den i USA, så bolaget kände att ”här kan det hända något”. Videon till ”Love is all you need” låg på ”heavy rotation” på MTV och det var meningen att vi skulle åka ut med Europe över hela Europa. Sedan fick vi höra att Europes ”Out of this world” inte sålde lika bra som ”The final countdown”, så bolaget skulle inte lägga pengar på att skicka ut oss på den turnén. Hade det funnits ett amerikanskt bolag i bakgrunden hade det nog hänt, men bolaget i Sverige ville inte släppa kontraktet till USA. De tyckte att ”vi har lyft fram det här bandet och måste få en del av kakan”. Självklart skulle de ha fått det, de skulle till och med ha fått betalt för den här skivan. Men de ville inte lätta på locket. Till slut fick vi ta hjälp av advokater för att krångla oss ur kontraktet. Det tog ett och ett halvt år och vid det laget var alla som förut hade varit intresserade av att jobba med oss redan borta. Nu låter jag jävligt kritisk mot vårt gamla skivbolag, men de var egentligen väldigt bra för oss på de tidigare skivorna.

”Eye to eye” är fortfarande populär bland vissa 220 Volt-fans, medan andra anser den vara just för mycket pudelrock.

– Precis. Men det är ändå den av våra plattor som har sålt mest. Precis som med Metallica – kolla bara haverierna i diskussionerna kring ”Black album”. Men tror du att de bryr sig?

Av de dåtida medlemmarna ingår endast du och trummisen Peter Hermansson i 220 Volt idag. Hur är din nuvarande relation till sångaren Joakim Lundholm, basisten Mike Larsson och gitarristen Peter Olander?

– Den är väldigt bra. Särskilt Peter Olander, eller Peter Widback som han heter nu, pratar jag ofta med. Det är bara det att de har lagt av med musiken så det är jag, ”Herman” och gitarristen Thomas Drevin, som en gång bildade bandet med mig, som håller i det idag. Tre gamla medlemmar, precis som Deep Purple – och det är väl ingen som gnäller på dem, så länge de gör bra ifrån sig.

ERIK THOMPSON

”Radio plockade upp den i USA och videon till Love is all you need låg på ’heavy rotation’ på MTV”

199 *In Flames*

Soundtrack to your escape (2004)

När In Flames spelade in ”Soundtrack to your escape” valde de att bosätta sig och spela in i ett stort hus, med pool och allt, utanför danska Fredrikshamn. Det blev givetvis en blöt historia.

– Det var väldigt skönt att åka iväg, bo på samma ställe som ett kollektiv och komma från det vanliga studiotänket och slippa att harva i replokalen, säger sångaren Anders Fridén. Jag hade med mig min brorsa som är kock, så han lagade mat och sedan hade vi en assistent som fick handla öl och sprit varje dag. Vi hade klippkort på den där jävla macken och vi försökte hitta Fredrikshamns billigaste öl. Det gick ner mer och mer i pris tills vi var under kronan.

De byggde upp två studior i var sin flygel av huset. Anders och producenten Daniel Bergstrand körde bas och sång i ena medan gitarrerna spelades in i den andra. Trummorna hade de redan lagt i Daniels studio Dugout i Uppsala.

– Varje kontrollrum hade en liten bar som assistenten fyllde på varje dag, fortsätter sångaren. Jag kommer ihåg att han i efterhand sa att han inte trodde att det skulle finnas någon diskant kvar alls på inspelningen. Tydligen tappar man en viss del av diskanten i hörseln när man dricker mycket alkohol. Det var kaotiskt som fan, men en jävligt kul inspelning. Våra inspelningar är lite som en följetong och på den här spenderade vi även extremt mycket pengar. De som ägde kåken påpekade dessutom att vi var tvungna att dra på skynket på poolen varje dag. Det sket vi förstås i, vilket ledde till en elräkning som var helt bananas. Vi var ändå där i sex veckor eller två månader.

Så trots att de hade dragit på sig spenderbyxorna snålade de alltså på ölen.

– Ja, eller hur, säger han och skrattar. Men det var inte för att snåla utan mer som en sport. Det blev ju inte färre öl. Det var fortfarande sex backar per dag eller vad det nu var.

Förproduktionen skedde också den i en villa i Danmark, med pool och öl i mängder. Men framförallt var det ett relativt nytt sätt att skriva låtar, som de hade börjat med på 2002 års föregångare ”Reroute to remain”.

– Vi slängde upp inspelningsutrustning och öste på i två veckor. Vi hade med oss en påse riff, men mycket skapades på plats och vi upptäckte att det var väldigt kreativt att jobba tillsammans som ett gäng. Om en person har en infallsvinkel tar en annan vid och så blir det en skön mix. Så plattan blev sammansvetsad. Den var fortfarande kaosig, men i det finns det en jävligt skön känsla.

En anledning till att det funkade så bra var att In Flames medlemmar alltid har haft olika styrkor, enligt Anders.

– En av oss är mer riffmästare, en annan är melodisnickrare och en tredje har mer överblick över hela kompositionen. Jag har till exempel suttit med vid mixen ända sedan 1996 års ”The jester race”. Om en av oss hade skrivit allt hade det blivit något helt annat, så klart. Sedan måste någon få ihop påsen också och det tyckte jag att vi gjorde så jävla bra när vi levde på det här sättet. Utrustningen stod uppställd och när vi fick känslan körde vi bara. Egentligen gör vi så fortfarande, fast det är bara jag och gitarristen Björn Gelotte. Jag tror för övrigt att vi började lite lätt med det här redan på ”Clayman” (2000), men då åkte vi inte iväg någonstans. Vi hade i alla fall tröttnat på att stå i replokalen och så skulle någon ha med sitt riff bara för att de andra hade fått med riff. Inga bra låtar skrivs i någon form av demokrati.

Det du beskriver låter ändå som den optimala formen av demokrati.

– Fast med demokratiskt menar jag att alla tvunget ska få bidra med ett riff jämt. Då blir det bara pannkaka. Det är en jävla skillnad på att alla ska vara i samma rum och spela sina instrument och ta med sig sin energi. Jag menar inte att det ska vara någon envåldshärskare, utan att man ska hitta sin roll och sina styrkor.

Musikaliskt är ”Soundtrack to your escape” en naturlig efterföljare till skivan som anses vara In Flames stora stilbrott.

– Det är inte så att något går från ett sätt att vara till något helt annat. Det här sker över många år, men på ”Reroute to remain” blev det en stor förändring eftersom vi bytte inspelningsplats och producent. Mycket av det handlade om hur mycket vi vågade ta ut svängarna i produktionen. Hade vi gjort den skivan i Studio Fredman, där vi hade spelat in de flesta av skivorna innan, hade nog förändringen inte blivit så stor. Samtidigt fick vi större turnéer, bland annat med Slipknot, och plötsligt jämfördes vi med dem bara för att vi spelade med dem. Som om vi inte hade egna ben att stå på efter alla dessa år. Visst, det var inte melodisk dödsmetall, men det hade vi inte varit på länge. Det involverar så mycket mer än att göra ett tvåtaktsriff. Det handlar om texterna och hela jargongen runtomkring. Vi är sjukt stolta över den genren och vart den har tagit oss, men vi var inte där längre.

Låtmässigt bjuder albumet på ett antal viktiga liveklassiker, kanske framförallt ”The quiet place” som röstades fram av bandmedlemmarna till första singel.

– Ja, du ser, demokrati, jag visste det, haha! Den får vi i alla fall dras med fortfarande. Nä, jag bara skojade. Jag vet inte om vi har tänkt på låtar som viktiga, men för många är den säkert en introduktion till oss. Och fansen vill att den ska spelas. Eller några kanske är trötta på den, jag vet inte, men vi har fått spela den ända sedan dess.

Singel nummer två var ”Touch of red”, som även genererade en video som skulle kunna vara In Flames klimax i grabbighet. Videon är fylld med motorcyklar, tatueringar och lättklädda tjejer som tvättar en bil.

– Givetvis var det ironi över det hela. Det var pengar, sprit och brudar och vi ville ta det en nivå högre och driva med det. Basisten Peter Iwers har väl den mest grabbiga scenen med tjejerna som tvättar bilen. Jag går väl mest och pekar finger vid väggar med graffiti. Regissören Patric Ullaeus har en stor fascination för Los Angeles och Miami så vi ville få det att se ut som att videon var inspelad där, med glimten i ögat. I verkligheten inspelades den in på Hisingen men ja, det var väl kanske inte vår största stund.

Anders har även en favorit i ”Discover me like emptiness”, ett bonusspår som bara dök upp på digipackversionen.

– Jag har flera gånger föreslagit att vi ska spela den live, men där har jag stött på patrull.

Året efter att skivan släpptes fick bandet regeringens exportpris och efter prisutdelningen sa dåvarande ekonomiminister Thomas Östros: ”Tack vare In Flames har nu Sverige ett metalband i absolut världsklass.”

– Det är rätt häftigt att vi blev uppmärksammade av regeringen. Det är ändå otroligt att vi hamnade där. Sedan är det häftigt att genren och konstformen blev uppmärksammad. Det är något som vi i Sverige ska vara stolta över, som Norge är över black metal-scenen. De är förstås inte stolta över kyrkbränningarna, men det märks att de är stolta över det konstnärliga uttrycket. Det känns inte som att Sverige är på samma nivå. Det här är ändå en viktig genre i svensk musikhistoria och det finns jävligt många bra svenska band som har nått utanför våra gränser. Det borde vi vara stoltare över.

SIMON LUNDH

”Våra inspelningar är lite som en följetong och på den här spenderade vi extremt mycket pengar”

FOTO **MICHAEL JOHANSSON**

In Flames bestod 1998-2010 av basisten Peter Iwers, sångaren Anders Fridén, trummisen Daniel Svensson, gitarristen Jesper Strömblad och gitarristen Björn Gelotte. Av dessa återfinns endast Anders och Björn i gruppens nuvarande sättning,

Therions allra första fotosession bakom trummisen Oskar Forss hus i Upplands Väsby i augusti 1988. Det är Oskar som får stryk av gitarristen Peter Hansson till vänster och gitarristen och sångaren Christofer Johnsson till höger. Bakom kameran står basisten Erik Gustafson.

198 Therion

Of darkness…. (1991)

Du bildade Blitzkrieg 1987. Räknar du det som Therions start eller kom den först 1988 när ni bytte namn till Megatherion?

– Det är Blitzkrieg som är starten, säger gitarristen, dåvarande sångaren och Therions fasta punkt Christofer Johnsson. Det var samma medlemmar och flera av riffen kom med på Therions första album ”Of darkness….”. Namnet bytte vi för att jag upptäckte att det redan fanns ett band som hette Blitzkrieg. Stod det inte om banden i Okej var de lätta att missa. Fast det var lika bra att det blev som det blev. De flesta startar ett band som suger, sedan startar de ett nytt som suger lite mindre och så fortsätter det tills man inte suger alls och då börjar man att göra demos. Therion är mitt första band och det har jag hållit fast vid under alla dessa år. Vi gjorde två spelningar som Blitzkrieg och vi repade i vårt plugg. Vi fick göra det i skolans musiksal om alla skötte sig, men vår dåvarande trummis Oskar Forss var en riktig vilde på den tiden. En gång sparkade han omkull en papperskorg och vägrade att plocka upp skräpet efter sig och en annan gång kom han för sent till en lektion. Då blev det inget repande för oss och så kunde det inte hålla på. Efter det började vi repa i mina föräldrars garage och sedan hemma hos Oskar.

Hur var det att lira death metal i Upplands Väsby vid den tiden? Hade inte Europes segertåg färgat av sig?

– Europe hade jag ett väldigt ambivalent förhållande till. Vi var mer stolta över Candlemass och att Yngwie Malmsteen hade bott i Upplands Väsby ett tag. Sedan var det inte så många fler band. Spelningarna skedde främst i förorter till Stockholm. Annonseringen gick till så att vi hoppade på tunnelbanan och vid varje station hoppade någon snabbt av och tejpade upp en flyer och sedan åkte vi vidare till nästa station och gjorde samma sak. Therion spelade jävligt mycket och Micke Åkerfeldt från Opeth brukade skämta om att vart man än åkte så lirade vi. En rolig sak som jag inte vet om han vill stå för i dag är att han har berättat för mig att Opeth bildades för att de ville ha ett band som lät som Therion. Om vi i alla fall har bidragit med det betyder det att vi gjorde någonting meningsfullt på den tiden.

På Therions första demo ”Paroxysmal holocaust” (1989) sjöng Matti Kärki och på andra demon ”Beyond the darkest veils of inner wickedness” (1989) sjöng du.

– Det var aldrig meningen att jag skulle sjunga. När Matti började med oss trodde vi att saken var klar men efter första demon rann allt ut i sanden. Vilket jag kan förstå. Han bodde i Stockholm och hade en jävla bit till vår replokal ute på vischan i Upplands Väsby. När han försvann tog jag över ”tills vidare”.

Vem inspirerades du av som sångare?

– Mina husgudar har alltid varit Celtic Frost men som sångare kom jag aldrig ens i närheten av Tom G Warrior. Jag inspirerades nog mer av Chris Reifert från Autopsy. Det var Celtic Frost, Autopsy, Morbid Angel och Carcass som jag lyssnade mest på vid den tiden. Vi var aldrig ett renodlat death metal-band utan hade väldigt många thrashinfluenser. När vi började som Blitzkrieg var det Metallica och Slayer som gällde. Fast så bra var vi inte utan det lät mer som om Motörhead krockat med en lastbil. Eftersom jag inte kunde sjunga på något annat vis blev vi placerade i death metal-facket.

”Åkerfeldt har berättat för mig att Opeth bildades för att de ville ha ett band som lät som Therion”

Var det inte svårt att spela och samtidigt sjunga de ganska tekniska låtarna?

– Det var inget som jag tänkte på då men jag skulle aldrig kunna spela dem i dag. Då hade vi ett trick där vi stämde ned till C. De flesta som stämmer ned har ganska tjocka strängar för att det inte ska bli så sladdrigt. I stället för att göra det satte vi på tunnare 0.8-strängar så vi hade inget motstånd alls. Med sådana strängar fick vi slå an väldigt försiktigt och än i dag spelar jag fjäderlätt. Det gjorde att vi kunde spela riff som var helt ospelbara på en normal gitarr. Jag tror att det var gitarristen Peter Hanssons idé.

Miniplattan ”Time shall tell” släpptes av House Of Kicks 1990 men ”Of darkness….” på för brittiska Deaf.

– ”Time shall tell” var ingen riktig skiva utan vår tredje demo som släpptes på vinyl och någon på Deaf hörde väl den antar jag. Det damp ned ett brev med ett skivkontrakt i basisten Erik Gustafsons brevlåda och vi nappade på det. Vi fattade ingenting men jag var i alla fall smart nog att förstå att jag inte fattade någonting. Många av bolagen på den tiden var bara en snubbe som satt hemma och drev ett helt företag. Deaf visste vi i alla fall var en underetikett till Peaceville. Att jag sedan förstod att jag inte förstod ett smack av kontraktet gjorde att vi bara skrev på för en enda platta utan optioner, för att se vad som skulle komma av det. Det blev ju jättedåligt, så klart, men vi satt i alla fall inte fast i ett långt kontrakt med dem. Vi fick fem papp i budget och sedan sköt vi, mestadels jag, till lika mycket för att ha råd att spela in plattan.

Som så många andra spelade ni in i Tomas Skogsbergs Sunlight Studios. Hur lång var väntekön dit?

– Just då hade inte Tomas blivit den där extremt eftertraktade killen som han med tiden kom att bli. Vi hade råd med sex dagar men mixen var dålig så vi mixade om den på en dag. Sedan var vi ändå inte nöjda med ”Dark eternity” och ”Time shall tell”, så vi plockade in dem från ”Time shall tell”-ep:n i stället. Det är konstigt att ingen har reagerat på att det är två olika ljud på plattan.

Var inspelningen som du hade trott?

– Tomas var jättebra men han hade egentligen ingen aning om vad death metal var, men i och med att banden kom dit fick han hela tiden mer och mer koll. Hans studio var helt utan automatisering och han hade ett ganska enkelt mixerbord som egentligen inte var anpassat för inspelningarna. Ändå fick han ut så mycket av det även om det hade problem med oxidering och hela tiden fick sprejas med kontaktsprej. Vi fick inte peta på någonting heller, för då kunde ljudet försvinna. I och med att det inte fanns någon automatisering var vi tvungna att trycka på reverb och delay manuellt. I dag fixas allting i datorn men då var det långt ifrån lika lätt. Lät ett band som skit när de gick in i Sunlight lät plattan därefter också. Det enda som jag inte gillade med Sunlight var att den låg i källaren till ett bostadshus och det kunde komma ner arga gubbar och klaga på att Tomas förde för mycket oväsen. Trummorna fick bara spelas in vissa tider och det var digitala d-drums som gällde för att det inte skulle låta för mycket. Det var 80-talsteknologi som borde ha begravts.

”Of darkness….” innehöll ingenting nytt utan det var dina gamla låtar från 80-talet som spelades in. Var det inte ganska kaxigt att hålla på det nya materialet till en eventuell andra platta?

– Det kan man tycka, men jag har alltid varit en visionär och optimist. Vi hade redan börjat fila på material till ”Beyond sanctorum” (1992) och det tog en annan riktning, så vi ville göra ett bokslut över 80-talet. Sedan var det ju det här med vårt kontrakt också. Skulle Deaf fucka upp allt kände jag att då skulle det vara med det gamla materialet.

JANNE MATTSSON

197 Zombiekrig
Undantagstillstånd (2010)

Ni var rätt okända när debutalbumet ”Undantagstillstånd” släpptes.

– Vi gjorde inga headlinespelningar men öppnade för Haunted på deras Skandinavienturné, säger gitarristen el Guapo som nu jobbar på Zombiekrigs tredje album. Vår marknad var Sverige och vi var nöjda med helgspelningar och festivaler. Vi planerade inte att ta över världen eller att ens åka ut i Europa. Men när recensionerna började trilla in fick vi en helt annan respekt.

Berätta om era svenska texter.

– Jag känner folk i större svenska metalband och de fattade att vi gjorde en annorlunda grej. Vi var inte ännu ett metalband från Göteborg som sjöng om samma gamla grejer på engelska och spelade in i samma studio. Det här var svensk punk blandat med ”Kill ’em all”-thrash och At The Gates-skrik. Vissa band undrade vad vi gjorde för skit och tyckte att svenska texter var töntigt. De tyckte att seriös metal sjungs på engelska, men när plattan kom ut och recensionerna var bra tystnade de rösterna.

Arbetarbladets recensent David Jannati, som även är skribent på SRM, sågade era texter.

– Nu bor jag i Kalifornien men när jag bodde i Sverige jobbade jag som copywriter och vet vad det innebär att skriva om en text 300 gånger innan den känns bra, vilket jag tvivlar på att journalisten gjorde. Arbetarbladet är ett fint namn, men det innebär inte automatiskt att man arbetar speciellt hårt.

”Håll käften ge mig dina pengar” är en dänga som sticker ut.

– Det var en av de första låtarna som jag skrev för Zombiekrig. Den är genomtänkt och fungerar även att spela akustiskt. Hade vi gjort den mer rak, inte haft de öppna black metal-ackorden i versen och inte skrikit på svenska hade det varit vilket jävla Metallica-plagiat som helst. Vi byggde grunden på medryckande old school-thrash och la till element för att göra den unik.

Är ”Döden” inspirerad av Haunteds ”99”?

– Nej, snarare Slayer och de har ju inspirerat Haunted. Det finns även ett riff i ”Döden” som påminner om Metallicas ”Fight fire with fire”. Det hör jag nu, men vi snodde inte riffet medvetet.

JESPER LÖFVENBORG

”Hade vi gjort den mer rak, inte haft de öppna black metal-ackorden i versen och inte skrikit på svenska hade det varit vilket jävla Metallica-plagiat som helst”

”I Japan fick vi känna oss som rockstjärnor. Året efter kom det tre personer till vår spelning i Ånge”

196 *Masquerade*

Surface of pain (1994)

Det är svårt att hitta någon information alls om vad du gjorde innan Masquerade bildades 1988.

– Ja, och det är tur att någon annan har koll på årtalen, för det har inte jag, säger gitarristen Thomas G:son med ett skratt. Jag plockade i alla fall upp gitarren i mellanstadiet och spelade i den kommunala musikskolan så som man gjorde på den tiden. Jag och Pekka Ollinen, som senare kom att kalla sig Stixx Galore när han lirade trummor med Shotgun Messiah, gick i samma klass och tillsammans med en till kille hade vi ett ”band” ihop. Jag var sångare och vi hade en låt som Pekkas pappa hade skrivit åt oss. Vi gjorde en spelning på en klassfest och det var starten på min karriär, haha! Efter det började jag ganska snabbt att nöta på med gitarren och skriva egna låtar.

Vilka band lyssnade du på?

– Jag lyssnade på allt redan då men jag hade en äldre kusin i Göteborg som gillade hårdrock. Varje gång vi var på besök satt jag och spelade av någon av hans vinylplattor på kassettband. Jag hade bland annat Kiss åtta första plattor på fyra kassettband och de gick varma. Än i dag tycker jag att Kiss är väldigt bra. Sedan var det Rainbow och Van Halen som var väldigt stora i min värld. Van Halens ”Eruption” var en sak men när jag hörde Yngwie Malmsteens ”Far beyond the sun” blev allting bara konstigt, haha! Efter det följde Vinnie Moore och Tony MacAlpine och allt vad de hette. Det var mycket gitarrer och det var sådant jag kom att lira längre fram.

Så du var en shredder?

– Ja, jag var nog faktiskt det. Jag hade ett band med en polare där vi bara körde instrumentalmusik innan jag till slut hamnade ihop med Masquerade-killarna. Stans alla band repade på TBV Musikhus i Skövde och man sprang ju mellan lokalerna för att se och höra vad de andra banden gjorde. Till slut var vi ett gäng som ville göra det som blev Masquerade.

Hur var scenen i Skövde, fanns det avundsjuka på Shotgun Messiah när de lyckades slå igenom?

– Nej, tvärtom, vi var väldigt stöttande mot varandra. När Shotgun Messiah lyckades slå igenom var det ju skithäftigt eftersom de var från samma stad som oss andra. Det var lite som om vi också lyckades, det var väldigt god stämning banden emellan.

Den melodiska hårdrocken som det lös så starkt om på Masquerades självbetitlade albumdebut från 1992 lyser med sin frånvaro på uppföljaren ”Surface of pain”. Vad var det som hade hänt?

– Det kom en annan musikstil: grungen. Vi lyssnade alla på band som Alice In Chains och Soundgarden och blev influerade av den scenen. Nu kan jag även gilla andra band från den eran, men just då var det dessa två som var mest intressanta då de fortfarande hade hårdrocken i sig. Sedan är väl den största skillnaden mot debutplattan att alla syntarna saknas. ”Surface of pain” är mer live och rakt på. Debutalbumet tog riktigt lång tid att spela in då vi gjorde om saker så oerhört många gånger. Om vi behövde lägga om trummorna la vi sedan även om gitarrerna för att det skulle låta bra tillsammans och en massa sådant. Eftersom det var första plattan var vi så nojiga över att det inte skulle låta bra och det kändes som ett evighetsjobb innan det till slut var färdigt.

Precis som på debutplattan jobbade ni med producenten Ronny Lahti (Europe, Talisman, Electric Boys) på ”Surface of pain”. Var han förvånad över skillnaden på musiken?

– Inte förvånad, utan han diggade också vad som kom från andra sidan Atlanten. Vi spelade in plattan i Soundtrade-studion i Stockholm. Medan vi gjorde vårt i den stora studion spelade Latin Kings och Whale in sina grejer på övervåningen och E-Type satt i en skrubb och jobbade på sitt debutalbum ”Made in Sweden”. Det tycker jag är roligt. Ännu lustigare är att de gjorde succé och det gjorde inte riktigt vi.

Men ni for i alla fall till Japan, det gjorde ingen av de andra.

– Det är sant, vi for dit julen 1994 och gjorde fyra spelningar tillsammans med danska Jackal. Det var otroligt, från att knappt ha spelat utanför Skövde till att komma till Japan och bli hyllade som jag vet inte vad. Sjunga med vartenda ord kunde de också. Där om någonsin fick vi känna oss som rockstjärnor. När vi sedan gjorde en sväng i Sverige året efter och det kom tre personer till vår spelning i Ånge gick luften ur oss. I alla fall ur mig. Det lockade betydligt mer att sitta och fila på musik i min studio än att åka 70 mil enkel resa för att mötas av tre tappra själar. Minns jag rätt var det en riktig maskerad på stans andra klubb och där var det fullt. Vilken ironi… Ett lustigt minne från den spelningen är i alla fall att vår trummis Marco

Sångaren Tony Yoanson, gitarristen Thomas G:son och basisten Henrik Lundberg under Masquerades Japanturné i december 1994.

Tapani lyckades sälja sitt trumset till en av killarna i publiken. Det ska vara en trummis till att lyckas med någonting sådant.

1995 gjorde Marco en insats i Bert Karlssons variant av Black Ingvars som hette Flintstens Med Stanley. Blev du också kontaktad av Bert?

– Haha, Flintstens Med Stanley, det hade jag helt glömt bort! Jag har nog aldrig ens hört plattan. Basisten Henrik Lundberg (Volster) och Marco gjorde en sväng i Eddie Meduzas kompband och det var kanske den vägen de hamnade där med. Jag minns faktiskt inte, det kanske till och med var efteråt. Jag blev i alla fall inte kontaktad av Bert, utan det var några år senare som jag började skicka låtar till honom.

Sedan 1998 har du levt på låtskrivandet och antalet bidrag som du haft med i Melodifestivalen är skyhögt. Både Carolas ”Evighet” och Loreens Eurovision-vinnare ”Euphoria” kommer från dig. Hur kom du in på den banan?

– Det kom tidigt med Bert och hela den grejen. Det blev att jag skrev låtar till bandet Friends och sedan rasslade det till. Ganska snabbt antogs mina låtar även till olika länders Eurovision-uttagningar och sedan dess har det bara fortsatt. Just Carolas ”Evighet” var inte skriven med henne i åtanke, men den landade hos henne till slut ändå. När vi var i studion tillsammans var hon verkligen en frisk fläkt och den energin hon tog med sig märks så väl i låten.

Det har varit förvånansvärt lite hårdrock från ditt håll i Melodifestivalen. Dynaztys ”Land of broken dreams” är undantaget som bekräftar regeln. Har du gått vidare från hårdrocken?

– Jag har inte speciellt stor koll på hårdrocken i dag. Det kan vara om Foo Fighters släpper något nytt som jag hajar till. Men jag minns att vi spelade in ”Land of broken dreams” i Pain-Peter Tägtgrens spökstudio. Pär Hulkoff från Raubtier var också där i den vevan. Jag kommer ihåg att han grillade falukorv som vi sedan satt utanför studion och käkade. Men för att komma till svaret på frågan så jo, jag har nog det. Hårdrocken var nog lite bättre förr med de gamla banden. Men det kan lika gärna bero på att jag var mer inne på den då också. Nu är det *väldigt* länge sedan jag ens rörde en gitarr.

Är Masquerade ett avslutat kapitel eller skulle ni kunna ställa er på scenen igen?

– Man ska aldrig säga aldrig och som du påpekade, 2022 är det 30 år sedan som debutalbumet släpptes. Visst hade det varit kul att göra något tillsammans men det känns som en väldigt stor apparat att dra i gång bandet igen. Hade det varit en enkel sak så absolut, men jag säger att den som lever får se.

JANNE MATTSSON

195 ACT

Today's report (1999)

Hur minns du tiden för ACT:s debutalbum ”Today's report” från 1999?

– Det var första gången som vi var i en riktig studio, så vi hade sjukt kul, säger gitarristen Ola Andersson. Vi tillbringade tre veckor i Studio Underground i Västerås. Vi spelade, åt och sov. Och busade. Studions toalett var trasig så vi fick gå i en lång korridor, förbi ett slakteri och uppför en trappa. Keyboardisten Jerry Sahlin älskade att skrämmas i korridoren. Jag blev så rädd att jag skrek, trots att jag visste att det var han. Vi var strax över 20 år allihop och hade jobbat på låtarna sedan gymnasiet, så vi var väldigt väl förberedda. Jag tror att vi alla tyckte att vi uppnådde våra målsättningar. Ett annat minne är när vi var klara med trummor, bas och keyboards i ”The chase”. Det var dags för mig att lägga gitarrer, men jag tyckte att något saknades. Då märkte vi att vi helt hade glömt mellanspelet! Så det var bara att börja om med ”The chase”, hela vägen från början.

Vilka var ACT:s influenser vid tiden för ”Today's report”?

– ELO, Dream Theater, Beatles, Queen, Jellyfish, Saga… Jag och sångaren Herman Saming lyssnade även på Megadeth-plattan ”Rust in peace” för jämnan, även om det kanske inte hörs på ”Today's report”.

Skivan innehåller en rad av era nutida klassiker.

– Jag kan förstå att många tycker det, men numera spelar vi inte så många av låtarna live. Det är väl ”Waltz for mother nature” som är kvar i setet. Ibland spelar vi ”The wandering”.

Vilka blev reaktionerna på ”Today's report”?

– Från proghållet var reaktionerna överväldigande. Progrocken var i princip död, så vi sågs som något nytt och spännande för genren. Men bland hårdrocksfolk sågs vi som inte tillräckligt hårda.

Hur tycker du att ”Today's report” står sig?

– Jag lyssnade nyligen på originaltejperna för första gången på många år och slogs av vilken jäkla energi vi hade. Produktionen är hemsk och vi var inte helt tajta. Inte minst jag själv låter kladdig. Men låtarna är bra och vi hade ett oerhört driv i liret.

DANIEL REICHBERG

”Progrocken var i princip död, så vi sågs som något nytt och spännande för genren. Men bland hårdrocksfolk sågs vi som inte tillräckligt hårda”

Ram bestod vid tiden för ”Forced entry” av trummisen Morgan Pettersson, sångaren Oscar Carlquist, gitarristen Daniel Johansson, gitarristen Harry Granroth och basisten Leif Larsson.

194 *Ram*

Forced entry (2005)

Idag gödslas det med sådana band, men 2005 var Ram betydligt ensammare som albumdebutanter på den traditionella heavy metal-arenan.

– Knappt någon fattade vad vi spelade, säger sångaren Oscar Carlquist. Vi blev ofta placerade i power metal-facket och sådant. Förvånande många människor verkade ha glömt hur gammal hårdrock lät och mycket yngre folk hade aldrig hört det som gjordes på 80-talet. Vi presenterade i mångt och mycket hårdrockens kött och potatis och möttes av total oförståelse. I det läget fick vi ta de gig vi fick. Vi öppnade till exempel för Dark Tranquillity i Stockholm och där stod folk som fågelholkar. De hade aldrig sett något liknande, det verkade vara superexotiskt. Jag är uppvuxen med Iron Maiden och Judas Priest, och den typen av hårdrock, och hade i min naivitet trott att det var allmängods och allmänbildning. Där hade jag fel. Men numera är det förstås det igen. Jag pratade tidigare ikväll med min fru om att det var märkligt att just debutalbumet ”Forced entry” skulle uppmärksammas här. Det var först med skivan efter, 2009 års ”Lightbringer”, 2009, som vi började få bra recensioner och lite gensvar. Jag kom fram till att många som gärna vill ha varit med från början kanske inte var det. De upptäckte kanske Ram först vid tredje albumet ”Death” från 2012 men började sedan raskt hävda att första plattan var bäst. Och att de lyssnade på bandet när den kom, även om de kanske inte gjorde det. Det är ett ganska vanligt fenomen.

Albumet innehåller å andra sidan två låtar som ni väl aldrig har plockat ur livesetet.

– ”Machine invaders” och ”Infuriator”, ja. Den förstnämnda har vi kört på alla gig utom ett och då tog sig folk in backstage och klagade. Det var på någon stor tysk festival. Vi vill helst inte spela den. Vi har gjort det lite för många gånger och den är ganska tråkig, men det blir på något sätt inte rätt om den inte är med. Det är väl ungefär som det är för Judas Priest att spela ”Living after midnight”. ”Infuriator” tycker jag däremot fortfarande är den bästa låt som vi har gjort. Den låter varken mossig, retro eller modern, utan tidlös på något vis. Sedan kan man väl höra, här och var på skivan, att jag ännu inte hittat hela vägen fram till min stil som sångare.

Du har berättat att du, när du gick med i bandet, aldrig tidigare hade sjungit på det sätt som du gör i Ram.

– Nej, tidigare hade jag bara sjungit death metal och hardcore. Men när hjärnan rasade på min väg ut ur ett narkotikaträsk betydde den gamla hårdrocken så mycket för mig. Då började jag att sjunga med i låtarna, som för att hitta kraft. Och jag märkte att det gick, att jag kunde. Det chockerade mig, för det hade känts som en ouppnåelig dröm. Att kunna sjunga med Rob Halford, liksom. Jag tycker om min röst och kan hänga med de flesta sångare, men Bruce Dickinson är lite svår ibland. Tänker jag mig tillbaka till 1983 och pojkrummet, där jag hade klätt ut mig och låtsades att jag gjorde en fotosession för Okej, hade jag nog varit väldigt nöjd. Ser man till det som man inte kan träna upp, hur rösten i sig själv låter, har jag haft flyt. Den är tuff.

Genomsnittsåldern i Ram var högre än hos många andra albumdebuterande band.

– Trummisen Morgan Pettersson, som är i 50-årsåldern idag, medverkade på sin första singel någon gång under det tidiga 80-talet. Basisten som vi hade från början, Leif Larsson, var också en gammal veteran med bakgrund i bland andra Frozen Eyes på 80-talet. Ett Partille-band som jag har vuxit upp med och tyckt var det bästa i kommunen. Så han blev ett förstahandsval att fråga när säcken skulle knytas ihop med att börja spela gammal hårdrock.

RICHARD LAGERGREN

”Vi presenterade i mångt och mycket hårdrockens kött och potatis och möttes av total oförståelse”

motörhead

No sleep 'til Hammersmith

A 40TH ANNIVERSARY CELEBRATION OF THE MOST NECESSARY LIVE ALBUM OF ALL TIME

DELUXE FOUR CD BOX SET AND NEW EXPANDED EDITIONS OF THE ALBUM

AVAILABLE AS 2CD MEDIABOOK AND 3LP BOOKPACK

OUT 25TH JUNE 2021

IMOTORHEAD.COM BMG.COM

BMG

Gänget bakom ”Grande rock”: Pianisten och ställföreträdande gitarristen Anders ”Boba” Lindström, sångaren och gitarristen Nicke Andersson, trummisen Robert Eriksson, gästsångaren Mattias Hellberg, basisten Kenny Håkansson och, sittande i Hellamobilen, gästgitarristen Mattias ”Svålen” Bärjed.

193 *Hellacopters*

Grande rock (1999)

Hellacopters stod 1998 inför en mindre kris i form av personalbrist medan hjulen snurrade allt snabbare med turnémöjligheter som öppnade sig världen över. Dregen tvingades att prioritera barndomskompisarna i Backyard Babies och det skulle dröja till nästa vår innan Robert ”Strängen” Dahlqvist (1976-2017) presenterades som hans ersättare. Utan en fast andra gitarrist vid sidan av sångaren och gitarristen Nicke Andersson gick de igenom ett omvälvande år som skulle komma att resultera i ”Grande rock” men som också förändrade bandet för all tid framöver. Albumet låter i efterhand som en logisk övergång från den punkigare, lite ökända perioden till den mer sofistikerade, världskända.

– Många som lyssnar på Hellacopters kanske uppfattar ”Grande rock” som en mellanskiva, men för oss är det en helt central skiva för hur vi sedan kunde gå vidare med nya förutsättningar, säger bandets pianist Anders ”Boba” Lindström som på den tiden kallade sig Boba Fett och även använde en del andra smeknamn beroende på sammanhang.

Boba hade successivt dragits allt djupare in i gruppen sedan 1996 års debutalbum ”Supershitty to the max!” och när uppföljaren ”Payin’ the dues” släpptes året därpå återfanns han även på scen, till exempel när Hellacopters var förband till Kiss på Stockholms stadion i juni 1997. Båda skivorna spelades in med Tomas Skogsberg i Sunlight Studios i Stockholm, där Boba hade jobbat som assisterande tekniker.

– Jag är väldigt formad av Skogsbergs musikaliska ram när jag tänker musik. Att ta del av den är inget som man bara gör över en veckas inspelning, utan det var en pågående process. Han och Nicke kom bra överens och hade liknande ambitioner när skivorna gjordes, men sedan var det dags att testa någonting annat. Ska man spela in med Skogsberg blir det på hans villkor, men det ger också unika resultat.

För ”Grande rock” valdes Silence Studios i Koppom med den legendariske ljudteknikern Anders Lind, som under sin långa karriär har spelat in såväl Bo Hansson som Eldkvarn. Ett radikalt miljöombyte från Stockholm till de västvärmländska

”Nicke sa: Nu kommer jag att köra Hellacopters på heltid men då förväntar jag mig att du också kan göra det”

skogarna. Där kom Boba – delvis av nödtvång – att agera såväl gitarrist som medproducent tillsammans med Nicke och under två veckor i september 1998 mejslades bandets tredje, svåra album fram. Till stor del efter att trummisen Robert Eriksson och basisten Kenny Håkansson hade återvänt till Stockholm efter tre inledande dagar.

– När Nicke la av med Entombed under en turné i Tyskland ringde han och sa: ”Nu kommer jag att köra Hellacopters på heltid men då förväntar jag mig att du också kan göra det.” Sedan dess har det blivit så att det är vi två som har tillbringat mest tid i studion.

Trots dokumentärfilmen ”I’m in the band – storyn om The Hellacopters” är tidslinjen för 1998 inte helt tydlig. Hellacopters gjorde flera turnéer med tillfälliga gitarrister, företrädesvis utanför Sverige. De sa ja till alla förfrågningar som nu hade börjat komma in från USA, Japan, Australien och tänkte att gitarristbiten fick lösa sig. Då Dregen inte kunde vara med på den europeiska festivalsommar som skulle inledas i maj kallades, med bara några veckors varsel, Danne Andersson från A-Bombs in som tillfällig ersättare. Han fick motvilligt artistnamnet ”Chuck Pounder” och kallas härefter Chucken.

– Vi var ganska tydliga med att han skulle vara en reserv, för att vi inte riktigt visste vad som skulle hända. Det tog han ganska snabbt som att han var med och han *blev* Chucken, vilket framgår i dokumentären, skrattar Boba. Idén var att först och främst klara av den där perioden och så diskuterade vi i bandet hur vi skulle göra med skivan. Eller vi och vi… jag och Nicke kom fram till att vi skulle spela in skivan på fyra.

Hellamobilen, en 1966 Chevrolet Nova SS, framför Silence Studios som sedan 1977 återfinns i en gammal skola i Näved utanför värmländska Koppom. Bilderna kommer från trummisen Robert Erikssons privata samling.

I filmen skjuter Chucken sönder en röd ”Grande rock”-vinyl med hagelbrakare. En parafras på Who-dokumentären ”The kids are alright”, i vilken basisten John Entwistle skjuter prick på sångaren Roger Daltreys soloskiva. Scenen blir dock mer förståelig när det klarnar att skivinspelningen görs mittemellan Chuckens två turnéperioder, utan dennes medverkan.

Nicke har sagt att ni två jobbade som producenter utan att riktigt förstå det. Är det så du minns ”Grande rock”?

– Det var också en sorts befrielse, för Hellacopters har alltid varit ett band som definierats av dess begränsningar, på gott och ont. Det har skapat mycket frustration om Nicke har haft en vision med en låt, att den ska vara exakt på ett visst sätt, och sedan blir det ändå någonting annat för att bandet inte når ända fram. Men i den processen skapas något helt unikt. Det är precis det här vi kände: ”Om vi gör skivan på fyra får vi fria händer.” Det blir lättare att fullfölja vissa idéer och rent musikaliskt ville vi upptäcka saker som vi tidigare inte hade haft möjlighet till. Det var också därför som vi åkte iväg. Ofta blir en inspelning en prestigefråga. Det ska vara rättvist och en fördelning av solon, annars känner sig någon överkörd. Här var det verkligen inte så, utan att den som hade den bästa idén lirade och så körde vi på. Ramarna var mycket striktare i början. Då var det en viss inriktning som skulle fullföljas, men här kunde influenserna komma lite varstans ifrån.

Utarbetade bandledaren Nicke Andersson i kontrollrummet, utan hans typiska keps. Studion har porträtterats i SVT-dokumentären ”Tystnaden – en film om Silence, musiken och tiden”.

Inledande ”Action de grâce” sätter direkt tonen på ”Grande rock”. En MC5-minnande programförklaring, vrålösig men med ett renare sound än tidigare. Kanske mer ett fragment än en komplett låt men inte för att låten var ofärdig.

– Vi ville ha ett intro och ett outro som skulle limma ihop skivan och den och ”Renvoyer” är variationer på samma idé. Sedan är det mycket möjligt att vi ändrade i vissa andra arrangemang i studion. Ibland när något har blivit fel i en tagning bestämmer vi oss för att så ska det vara. Att Robban exempelvis har markerat på ett annat sätt och att det sedan blir en del av låten. Fastän det fanns en form för alla låtar var det inte lika definitivt som det senare blev. Det var inte färdiga demos som skulle plankas. Även om Nicke alltid är den starka rösten som formar och driver fanns en sorts öppenhet som när han skulle lära mig riffet till låten ”Paul Stanley”. Jag spelade och han bara: ”Men du spelar ju fel! Vad fan, det blir

Soundtrack Of Our Lives Mattias ”Svålen” Bärjed spelade akustisk gitarr under psudonymen Pike McWalleye. Kenny Håkansson och Robert Eriksson tog bilen för att se hans band öppna för Rolling Stones i Globen.

bättre… Vi gör så istället.” Efter den här skivan har vi utgått från demos, mer eller mindre färdiga låtar, men här var det mycket mer en process där låtarna växte fram. Vi hade repat i Stockholm och var ganska färdiga med det mesta, men några låtar var inte helt klara, som ”5 vs. 7” och ett par som spelades in men inte hamnade på skivan.

Tog ni med er utrustning eller lät ni det som fanns i studion färga skivan?

– Vi hade med det som vi brukade spela på för att sätta grunderna och sedan gjorde vi pålägg med det som fanns i studion. Jag tror att Nicke la det mesta med sin Gordon Smith-gitarr. Jag spelade i alla fall på min första Gibson Firebird, en 90-talare som jag även hade i Diamond Dogs. Jag tror att det var till den här inspelningen som Kenny köpte sin guldfärgade Fender Jazz Bass. En 69:a med smal jävla hals. 19 papp kostade den och Kenny lät prislappen sitta kvar, men den liksom guldfärgen försvann med tiden. Idag är nog den basen värd det fyrdubbla.

Nu kanske inte alla Hellacopters-fans hade koll på Diamond Dogs och visste att du även var gitarrist. Var det svårt att överlag lira snabbare och ettrigare?

– Nej, jag ändrade inte någonting i min spelstil. Vi körde varsin kompgitarr rakt igenom. Man hör att Nicke har ett lite fetare ljud men gitarrerna ligger inte hela tiden panorerade höger/vänster, som vi gjort på senare skivor, utan de flyttar sig lite i mixen. Jag kommer från en boogietradition så i viss mån var det något som adderades. Nicke släppte lös sina Kiss-influenser och här är första gången som man kan höra lite AC/DC i musiken.

Det stämningsfulla sticket efter solot i ”The Devil stole the beat from the Lord” är en försmak på Hellacopters nästa fas och ”Venus in force” har den typ av slingor och akustiska anslag som skulle bli ett av bandets signum på ”High visibility” (2000) och senare skivor.

– Det var lättarbetat rent musikaliskt. Vi upplevde oss som ganska fria när vi gjorde ”Grande rock” och det var samtidigt första gången som vi inte hade någon producent. Det är klart att det hade kunnat bli ett annat resultat om vi hade haft någon som pekade med hela handen. Vi körde bara på och det hörs att det är lite upptäcktsfärd.

Tragglade ni eller tog ni bara ett par tagningar av varje låt?

– Vi hade repat för att kunna lira allt live. Att inte bara få trummorna på plats utan att få låten på plats. Att spela allihop tillsammans gör att det kan bli mer organiskt. Det är inte nödvändigtvis bättre men det är inte exakt samma sak som att spela in med bara en kompgitarr som guide, vilket vi hade gjort på ”Payin’ the dues” och även gjorde på några senare skivor. Robban är väldigt effektiv och har man bara repat så sitter trummorna och Kenny var också väldigt inrepad. När vi väl hade bestämt att en trumtagning var klar kollade vi igenom basen, fixade det som eventuellt behövde lagas och gick sedan vidare med nästa låt.

I den gamla proggstudion Silence var det ännu rullband som gällde, antar jag?

– Absolut. Behövde det klippas i bandet var Anders Lind fena på det. Så som det kan vara ibland, att man är skitnöjd med låten fram tills att det händer någonting på slutet och så testar man att klippa in. Med en dator idag är det inga konstigheter men då fick man spela in den saknade biten separat och sedan fick man se om det fungerade med klippet. Gjorde det inte det var man körd!

Efter tre dygn i skogen var Kenny och Robban klara och tog Hellamobilen tillbaka till Stockholm för att kolla på Rolling Stones i Globen. Därefter började Nicke och Boba att lägga gitarr, sång och klaviatur.

Det är ett väldigt klös i gitarrljudet. Hur fick ni fram det?

– Nicke hade en Marshall 4x12-högtalare med Celestion Greenbacks från 1971 eller 1972, högtalarelement på 25 watt, och det är viktigt! Jag tror att han hade två toppar med sig, dels den Marshall JCM 800 som använts med Entombed och även tidigare med Hellacopters, dels en Orange som han precis hade köpt. Jag hade en Marshall JMP 2204 och en högtalarlåda från 1973, det första året de hade Creambacks-elementen. Mina var på 30 watt och hade RIC-koner, Nickes Pulsonic-koner.

Bra nörddetaljer, men vad betyder det då?

– Det har med basresponsen att göra. Ofta kallas 30-wattarna bashögtalare men de fungerar alldeles utmärkt för gitarr. Det påverkar tonen och mellanregistret. Ritchie Blackmore använde sådana, åtminstone live, även Tony Iommi i början med Black Sabbath.

I ”Welcome to hell” är ditt pianospel mer framträdande och melodiskt än tidigare.

– Vi kände tidigt att låten kunde bli bra och att den tog ut en ny riktning för bandet.

Mattias Hellberg och Kenny Håkansson på fisketur. Under pseudonymen Matt McHellburger spelade Hellberg munspel och sjöng duetten ”Lonely” och gjorde senare en USA-turné som gitarrist.

Norska turnékompisarna Gluecifer på besök: basisten Jon Average och gitarristen Arne ”Captain Poon” Skagen sjunger kör tillsammans med Mattias Hellberg och Mattias ”Svålen” Bärjed.

Den påminner mer om det som kommer sedan än det som hade varit. De andra låtarna var inte nödvändigtvis skrivna med en tydlig pianoidé. I replokalen hade vi suttit med varsin gitarr, så det var inte så mycket vi hade hunnit arrangera utan det är gjort på plats efter gitarrerna. Jag använde både Rhodes och Wurlitzer som elpianon. Det fanns en fin gammal Hammond B3-orgel som vi använde i ”Venus in force” och några andra låtar och en bra flygel för alla piano-pålägg.

När Robban och Kenny kom tillbaka efter två veckor fick de höra resultatet. Robban minns att Boba och Nicke såg aningen hålögda ut och inte riktigt tycktes veta vad de faktiskt hade skapat. Då kom även två stycken värmländska Mattias på besök, bägge med ett förflutet i Nymphet Noodlers. Mattias Hellberg (Solution, Håkan Hellström, ex-Nationalteatern,) spelade ett par munspelssolon och sjöng duett i låten ”Lonely”. Mattias ”Svålen” Bärjed (Refused, ex-Soundtrack Of Our Lives) spelade akustisk gitarr på ett par låtar, vilket skulle bli ett återkommande inslag på efterföljande skivor.

– Folk kom dit och hängde, vi gjorde körerna och det blev en festlig avrundning på det hela. När det bara var jag och Nicke var det hårt, fokuserat arbete och långa dagar, men det är klart att det promenerades i omgivningarna och när Svålen kom var vi ute och fiskade. Det var inte som att spela in en skiva varsomhelst, utan det *var* speciellt med närheten till naturen. Man kan bli lite frustrerad när man är isolerad på det viset, men jag hävdar att det var efter den inspelningen som Nicke bestämde sig för att han ville bo på landet. Så den perioden påverkade nog väldigt mycket mer än vad man tror.

Vad var Anders Linds stora styrka och hur hanterade han ett band som Hellacopters?

– Han är väldigt speciell och extremt noggrann. Vi placerade ut våra grejor och han gick och klappade i händerna och lyssnade på rummet. Som musiker brukar man fråga: ”Varför kan det inte låta som här i inspelningsrummet när man kommer ut och lyssnar?” Men det var precis det som han fick till, han var fenomenal på det! Allting var otroligt organiskt. ”Nu har jag varit så noggrann att Zqaty har alla tänkbara möjligheter att sabotera det här”, sa han, verkligen med glimten i ögat, men det kan man tycka att han kanske gjorde i mixen för den låter väldigt skruvat. Jag gillar det på ett sätt, men mixen kanske inte ger full rättvisa åt allt jobb som vi gjorde med skivan.

Nämnde Daniel Zqaty Lundin hade jobbat i Silence med Bob Hund. Vilket hade bidragit till bandets val av studion och han hade även spelat in de sista låtarna under Dregens period i Hellacopters, däribland ”Long gone losers” på samlings-ep:n ”Disappointment blues”.

Mixningsprocessen var alltså skild från inspelningen och gjordes utan er medverkan?

– Vi gav tejperna till Zqaty och åkte direkt på turné till Australien. Han fick fria händer. Det är enda gången som vi inte har varit

”Nicke släppte lös sina Kiss-influenser och här är första gången som man kan höra AC/DC i musiken”

Nicke Andersson, Mattias Hellberg, Anders ”Boba” Lindström, Kenny Håkansson, Robert Eriksson och Mattias ”Svålen” Bärjed (stående) firar med en magnumflaska Henric Åkesson men var troligen betydligt gladare än så här över att vara klara.

delaktiga i mixningen, så vi blev lite överraskade när vi kom hem. Samtidigt tyckte vi att det var coolt.

Dregen funderade i boken ”Dregen: självbiografin” från 2014 hur ”Grande rock” hade låtit om han hade stannat i bandet. Nicke genmälde i en intervju i SRM 7/2015 att den minsann hade låtit likadan. Bandet har i intervjuer snuddat vid tanken på en uppdaterad version.

– Våra råmixar låter mer som de senare skivorna, så därför har vi återkommit till att vi kanske borde försöka göra en mer rättvis mix av skivan. Den är inspelad på ett klassiskt sätt med ett väldigt noggrant jobb från Anders sida, allt finns där för att man skulle kunna göra en ”High visibility”-mix. Den andra idén är att om vi ändå ska mixa om skivan ska vi färdigställa den på våra villkor. Vi hann nämligen inte klart med alla pålägg som vi hade tänkt. När vi lämnade Koppom sa vi till Zqaty att han fick lägga percussion, vilket jag tror att han gjorde tillsammans med Thomas Öberg, sångaren i Bob Hund.

Var det uttalat att Zqaty ville mixa på det här sättet för att det skulle kännas som det alla förknippade med Hellacopters?

– Jag tror att det var vad *han* förknippade med oss. Hellacopters har alltid varit ett band som alla har haft jävligt mycket åsikter om. Skogsberg gjorde sin grej och ville inte upprepa sig, så på så sätt skiljer sig ”Supershitty to the max!” och ”Payin’ the dues” från varandra, men om man tittar på utvecklingen till ”High visibility” är det så klart ”Grande rock” som är den felande länken. Utan den hade det aldrig blivit de skivorna som kom sedan.

Nästa steg var att lösa gitarristfrågan. Ett alternativ var att ha kvar Chucken, som var med på turnén medan skivan mixades. Ett annat var Todd Youth (1971-2018), som låg på och sagt sig vara beredd att flytta till Sverige, men året därpå gick med i Danzig. Boba nämner också att de hade haft Svålen i bakhuvudet, men denne hade nyligen börjat i Soundtrack Of Our Lives. När de av en slump träffade Mattias Hellberg igen föreslog han sig själv som gitarrist.

– Det hade vi inte alls tänkt men tyckte att det kanske ändå vore en bra idé att testa. I december 1998 gjorde vi ytterligare en USA-turné men märkte att det inte skulle fungera, av olika skäl. Vi tyckte att vi kom bra överens, men det händer något med folk när de blir gitarrist i Hellacopters… De förändras! Det bara är så, de kunde inte hantera det.

Hellberg fick besked i mellandagarna att det inte skulle bli någon fortsättning. Såväl han som Chucken hävdade i SRM:s stora artikel från maj 2008, inför Hellacopters avskedsturné, att ingen av dem egentligen kände att det hade varit tal om att bli fasta medlemmar.

– Ärligt talat kan jag inte påstå att jag var ens i närheten av att vara en lika bra gitarrist som någon av de andra som hade lirat gitarr med Hellacopters, sa Hellberg då.

Chuckens sejour med bandet, efter drygt 50 konserter, hade avrundats i New York i november, där ”Down right blue” och

”Vi har inte har gett upp hoppet om Grande rock. På ett eller annat sätt kommer den att väckas till liv”

”Thanks for nothing” spelades in. Två låtar som bland annat finns utgivna på samlingen ”Cream of the crap! Volume 1”. New York-vistelsen innebar spelningar under branschjippot CMJ Music Marathon och bandet uppvaktades av stora amerikanska skivbolag, vars höga höns bjöd på middagar på lyxrestauranger.

– De skulle göra oss till nästa Guns N’ Roses, säger Boba. Tom Zutaut satt och förklarade att han hade breakat både dem och Mötley Crüe och nu skulle han ta tag i oss. Som vi förstod det var kravet att vi mer eller mindre var tvungna att flytta till USA. De målade upp en fantastisk bild men det var inte något som vi ville göra. När vi sedan träffade Sub Pop kändes det som mycket mer vår grej. Det var då det började landa i att vi skulle licensiera skivan och inte skriva på något skivkontrakt från ett bolag. Vi pallade inte med attityden och sättet som majorbolagen hanterade oss. Det kom upp förslag på att jobba ihop med låtskrivare och Nicke sa: ”Det är väl bättre att de får jobba med *mig*.” De pratade om miljondollarskontrakt men förutsättningen att tillbringa så otroligt mycket tid i USA, och att vi upplevde att vi skulle bli toppstyrda, gjorde att det inte skulle fungera.

Nicke Andersson och Anders ”Boba” Lindström kopplar av i Silences biljardrum. Från ”Grande rock” och framåt tillbringade de två mest tid av alla bandmedlemmar i studion vid Hellacopters inspelningar.

Via det egna bolaget Psychout Records licensierades skivan till Sub Pop för USA och till House Of Kicks och deras etikett White Jazz för Sverige och Europa, samma bolag som hade gett ut de två första albumen. Väl i Stockholm gick Hellacopters och kollade på Strängens dåvarande band Silvermachine på ölhallen Kvarnen, efter att Robban hade propsat på det.

– Vi tyckte att vi var lite undercover men det första som Strängen gjorde var att hoppa upp på vårt bord och lira solo. ”Fan, det kanske kommer att fungera!” tänker vi. Nicke var redan så trött på alla gitarristbyten och skulle iväg på något så han sa: ”Jag skiter i vilket men då får ni repa in honom utan mig.”

Sagt och gjort började de andra att repa med den då 23-årige Strängen i början av året och när ”Grande rock” släpptes den 17 maj 1999 var bandet fulltaligt i den upplaga som skulle bestå fram till uppbrottet 2008. Under sommaren gjorde han sin första USA-turné och singeln ”Move right out of here” kryddas med bonusspår med Strängen på gitarr.

Idag finns inte ”Grande rock” på streamingtjänsterna och begagnatpriset på de olika vinylversionerna har skjutit i höjden, som en konsekvens av att licenserna har löpt ut. De tre påföljande skivorna, då bandets stora genombrott kom, gavs ut av Universals svenska etikett LED.

– Även om saker och ting var röriga under ”Grande rock”-perioden hände det mycket. Bandet tog en riktning som var helt avgörande för vad som skulle ske senare. När vi väl hade turnerat med Strängen och det var dags att tänka framåt, på en ny skiva, tog vi ett varv med de svenska majorbolagen. Nicke och jag käkade med alla möjliga bolag på Teatergrillen och andra flashiga ställen. Vi behövde ha en utgångspunkt i Sverige. Det skulle inte fungera att det satt någon gycklare i Los Angeles och tyckte till om sjörövarskepp och annat. Den huvudsakliga orsaken till att det blev som det blev var tack vare det som vi byggde upp under ”Grande rock”, men också det som vi tog till oss under den här processen och att vi inte förhastade oss. Därför äger vi den skivan själva och därför finns den i nuläget inte ute.

Vilket för oss tillbaka till framtiden för ”Grande rock”.

– Sedan den kom ut har vi känt att en dag vore det kul att göra någonting med skivan, men det föll mellan stolarna när vi la av. Efter att vi började spela igen 2016 kom diskussionen upp på nytt och då tog vi ett beslut om att vi skulle göra *något*. Inte göra om den, för det vore helt idiotiskt. Den måste fortfarande få vara en tidskapsel. Det enda som jag kan säga är att vi inte har gett upp hoppet om ”Grande rock”. Att vi inte var med och färdigställde den har gnagt genom åren, samt att den också har hamnat lite i skymundan. Sista ordet är inte sagt, så på ett eller annat sätt kommer den att väckas till liv.

MATS RYDSTRÖM

Silence Studios ständige ljudtekniker Anders Lind, som spelade in Bo Hanssons klassiker ”Sagan om ringen” (1970). Skivan blev skivbolaget Silences första utgivning och en världssuccé.

Freak Kitchen består sedan år 2000 av sångaren och gitarristen Mathias ”IA” Eklundh, trummisen Björn Fryklund och basisten Christer Hysén (tidigare Örtefors).

192 Freak Kitchen

Land of the freaks (2009)

Ert sjunde album bjöd på mörkare, lätt Meshuggah-doftande riff och ett dystopiskt omslag.

– Omslaget består av ett par byxor ihopvikta av en litauisk konstnär, säger sångaren och gitarristen Mattias IA Eklundh. Jag köpte dem i en bar när jag gjorde en clinic. Fotografen byggde upp delar av Göteborg med räls och grejor. Skivan är ganska köttig men det stör mig lite att den inte blev helt färdig. Jag diggar soundet men den är inte riktigt bra mastrad utan bara limiterad till en lite för hög nivå, lite som Metallicas ”Death magnetic”. Men den har låten ”Teargas jazz” som, i alla fall för mig, är en milstolpe i Freak Kitchens katalog med Neyveli S Radhakrishna på dubbelhalsad violin och Selvaganesh Vinayakram på kanjeera, en sydindisk handtrumma.

Berätta om låten och mötet med de indiska musiker som har präglat ditt liv sedan dess.

– ”Teargas jazz” bygger på en morgonraga som heter ”Kamavardhani” och handlar om när vi som band var i Indien första gången och spelade på den ambulerande festivalen Great Indian Rock. Muhammedbilderna (i Jyllands-posten) hade kommit och vi fick fly som galningar, det haglade molotovcocktails och vi skrek: ”Vi är inte danskar!” Detta hände i Delhi, där vi var strandade ett tag och jag kände att ”detta måste jag skriva en låt om”. Jag hade då redan turnerat i Indien med basisten Jonas Hellborg och när han introducerade mig för sina musiker exploderade huvudet. Jag började med konnakol, ett indiskt rytmspråk som jag använder varje dag och som gör att man tar vansinniga kliv framåt i rytmisk förståelse. Det är en helt annan värld och jag kan så ofantligt mycket rekommendera det. Hela tonaliteten är också magisk. När man tycker att man har fastnat i det pentatoniska träsket och börjar sniffa på några indiska modus kan man känna sig som en nybörjare, men det är också så man växer.

Hade ni här hittat en metod för inspelningarna från skiva till skiva?

– Ibland lägger man trummorna först och ibland sist, som på ”Land of the freaks”. Jag ville inte låsa låtarnas arrangemang medan jag jobbade, så när jag hade lagt alla gitarrer fick trummisen Björn Fryklund spela efter dem. Även om han är supertajt så kanske jag har spelat gitarr till trummaskin och då måste det ligga ganska korrekt. Det handlar om små millisekunder men det blir oroligt. Det har inte med perfektion att göra utan att jag får en jobbig känsla i magtrakten. Då får jag sitta i en månad och klippa trummor, vilket jag avskyr.

”Sick? Death by hypochondria” kom samma år som svininfluensan. Tillfällighet?

– Jag var i Taiwan när sars bröt ut. Promotorns fru fick det och jag stod med sådana där småflaskor med whisky och hällde på händerna. Men det här var en tillfällighet, bara en reaktion och protestsång. Vi har det så bra så sluta gnälla om tennisarmbågar – ni kan ju bli sjuka på riktigt!

”Hip hip hoorah” har dansbeat och synt, nästan som en Pain-låt.

– Vi fick inte riktigt till den. Jag tyckte att den var svängig och en potentiell förstasingel, men det var ingen som höll med. Den handlar om att det är lätt att vara ett smart-ass bakom sitt tangentbord. Jag spelar mycket dataspel och det kan vara en mycket toxisk miljö där det smattrar hemskheter.

Videon till ”God save the spleen” var också kontroversiell.

– Jag sprang runt som en idiot med en videokamera på Himmelska fridens torg i Peking och skrek om uppsprättade falungong-medlemmar, fastän alla sa: ”Gör inte det!” Det var på tapeten då att man fängslade och sprättade upp folk och sålde organ till rika människor runt planeten. Jag kunde inte hålla mig, för när man väl är på plats tänker man inte utan bara dônar på.

MATS RYDSTRÖM

”Jag sprang runt på Himmelska fridens torg och skrek om uppsprättade falungong-medlemmar”

Batte out of hell

Att kora det bästa svenska albumet någonsin är ingen lätt uppgift. Man måste ha en strategi. Låt mig lista några av mina svenska favoriter ur hårdrockens många undergenrer och se hur dessa står sig mot internationella motsvarigheter.

Traditionell hårdrock. Sverige bjöd på en myriad av band under 80-talet. Jag älskar 220 Volt, Heavy Load och Gotham City. Men jämfört med Europe lät det mesta faktiskt ungdomsgård. ”Wings of tomorrow” från 1984 är enligt mig mil före konkurrenterna. Hur står sig då denna skiva internationellt? Om man jämför med annan bluesbaserad hårdrock som till exempel Rainbow får Upplands Väsby-bandet det inte lätt. Dio och Blackmores band får Europes otroligt bra skiva att framstå som mindre otroligt bra. Men den är ändå grönjävligt bra. Helt klart en nominering här.

Heavy metal. Tankarna går till Ram och deras debutalbum ”Forced entry” från 2005. Fantastisk skiva. Lika bra som till exempel ”Defenders of the faith” med Judas Priest? Nope. Hur duktiga göteborgarna än är så är Halfords band många pinnhål upp. Hammerfall? Nej.

Thrash metal. Här vill jag gubbsura om att det enda svenska thrashbandet att räkna med var Maninnya Blade från Boden. Helt osant förstås. Mezzrow var kungarna. Men hur står sig Nyköpings stolthets enda album, 1990 års ”Then came the killing”, mot nära besläktade Testament? Inte alls faktiskt.

Doom metal. Candlemass är världens bästa doomband. ”Nightfall” från 1987 är världens bästa doomskiva. Då måste vi ju ha en vinnare här, tänker ni? Nä. Jag gillar inte doom. Sorry.

Death metal. Entombed ritade med 1990 års ”Left hand path” om hela världskartan. Plötsligt hamnade Sverige i centrum. Den här skivan är fantastisk även med internationella mått mätt. Det är omöjligt att ställa den mot internationella motsvarigheter då det inte finns internationella motsvarigheter. Om jag tar en samtida klassiker som Morbid Angels ”Altars of madness” vinner svenskarna lätt. Här har vi en nominering.

Black metal. Bathory vinner över Venom. Tveklöst. Men jag gillar nog Watain ännu lite mer. Deras fantastiska skiva ”Sworn to the dark” från 2007 är oöverträffad. Om det inte vore för norrmännen i Mayhems ”De mysteriis dom Sathanas”. Vilken är bäst då? Jag skulle säga att Watain på det stora hela är aningen bättre, medan Mayhems låtar är aningen mer minnesvärda. Dött lopp.

Slutstriden står mellan Entombeds ”Left hand path” och Europes ”Wings of tomorrow”. Med min logik ovan är Entombed vinnarna. Men det avtryck som Europe gjorde på mig med sin andra platta är faktiskt större än det fotspår som Nicke Andersson och kompani lämnat efter sig i mitt hem. Entombed har inga band att tävla mot. De är bäst i sin division. Men Europe spelade i Champions League och förlorade så klart mot giganterna på arenan. Rent musikaliskt gav sig det unga Europe på en betydligt svårare uppgift än dödsmetallarna i Entombed.

Vinnarna blir Europe med ”Wings of tomorrow”. Redan när man håller i omslaget bådar det gått. Metalldjur är i min värld en kvalitetsstämpel. Den bepansrade örnen sitter som en smäck ihop med titeln. Skittufft och skitsnyggt.

När man sänker ned nålen och låten ”Stormwind” drar igång hör man direkt att bandet menar allvar. En 21-årig John Norum briljerar med ton och melodi från start. Han spelar skiten ur alla svenska konkurrenter, förutom Yngwie Malmsteen. När Yngwie lagar en 200-grammare med extra allt siktar Norum på en högrevsburgare med noggrant utvalda tillbehör.

Joey Tempest är lysande från början till slut. En platta senare skulle bandet bli lent och följsamt, men här fanns fortfarande hårdrocksursinne. Jag sa förut att Rainbow krossade våra svenska hjältar. Med ett undantag. Låten ”Scream of anger”. Denna fantastiska låt. Den bästa av alla svenska hårdrockslåtar någonsin? Japp. En av världens bästa hårdrockslåtar? Japp igen. Joey är förbannad. Trummisen Tony Reno är ännu argare och Norum, ja han är argast.

Plattan radar upp hit efter hit. Det gör Entombed också, men detta är faktiskt en nivå upp. Världens bästa svenska platta genom tiderna måste vara denna milstolpe i svensk hårdrockshistoria.

FOTO JOHANNA RAMSTEDT

”Slutstriden står mellan Entombeds Left hand path och Europes Wings of tomorrow”

SEBASTIAN ”BATTE” RAMSTEDT

Gitarrist i Necrophobic och känd från Nifelheim, Black Trip/Vojd och Exhumed/Morpheus

Batte har själv designat tröjan som du får på köpet om du blir PLUS-prenumerant
Prenumeranter kan köpa tröjan för 129 kr + frakt

Oscar Dronjak med sin nyinköpta Jackson-gitarr som genast fick bekänna färg.

Sångaren Joacim Cans som låg bakom valet av albumets Pretty Maids-cover.

”Ett par veckor innan Legacy of kings skulle släppas kom Stormwitchs gamla basist till oss med sina krav. Vad annat än att betala honom kunde vi göra?”

Trummisen Patrik Räfling.

Gitarristen Stefan Elmgren.

Basisten Magnus Rosén.

191 Hammerfall

Legacy of kings (1998)

Du spar på allt Hammerfall-relaterat. Har du kvar Jackson-gitarren som du spelade in ”Legacy of kings” med?

– Faktiskt har jag det, säger gitarristen Oscar Dronjak. Jag har kvar alla mina gitarrer utom den absolut första, en Fender Stratocaster-kopia. Den usla Les Paul-kopian som mamma hyrde åt mig allra först räknas knappt. Stratocastern hade jag från att jag började spela gitarr när jag var 14 år gammal tills jag hittade min drömgitarr på Musikbörsen i Göteborg 1989, en svart Randy Rhoads-modell från Ibanez som kostade 1 500 kronor. Att Randy hade en sådan gjorde mig inget, att Vinnie Vincent från Kiss spelade på en sådan Flying V var betydligt häftigare! Den använde jag till plattorna med Ceremonial Oath och Crystal Age samt Hammerfalls debutalbum ”Glory to the brave” (1997). Under första inspelningsveckan av ”Legacy of kings”, i mars 1998, följde jag med producenten Fredrik Nordström till musikaffären Mugg för att köpa trumprylar. Det är kanske det bästa som jag har gjort, för när jag kom in i butiken var det som om änglarna började sjunga och ett ljus föll på en sjögräsfärgad Jackson-gitarr av modell Randy Rhoads. Som jag sa, jag föredrar Vinnie och Vinnie lirade på en Jackson, så jag kände att jag måste köpa den gitarren. Samtidigt hade jag levt så oerhört snålt i så många år för att få pengarna att räcka. Att spontanköpa en ny gitarr för 6 000 kronor fanns inte på kartan, men Fredrik övertygade mig om att det var precis vad jag skulle göra och så blev det.

Till skillnad mot ”Glory to the brave” var det ett inkört band med massor av spelningar i ryggen som spelade in ”Legacy of kings”. Märktes det i studion?

– Det var inget som jag tänkte på då eller kunde reflektera över. Jag var bara 25 år och ganska omogen. Jag följde med strömmen och det var först långt senare som jag kunde ta in allt som hade hänt Hammerfall i början av vår karriär. Men visst var det skillnad. Trummisen Patrik Räfling spelade redan på ”Glory to the brave” men det var som studiomusiker. Vi trodde inte att plattan skulle leda till mer än ett par spelningar och till dem skulle den dåvarande trummisen Jesper Strömblad (som även var gitarrist i In Flames) kunna komma loss. Sedan gick det fort. Planerna på ett par gig skrotades och i stället blev det en jäkla massa spelningar samt nya medlemmar i form av gitarristen Stefan Elmgren och basisten Magnus Rosén. Att vi redan i början av 1998 hade gjort en förproduktion på de flesta låtarna tillsammans med Anders Fridén från In Flames gjorde att vi kände oss nog så förberedda inför inspelningen när vi kom direkt från turnébussen till studion.

Smög sig Pretty Maids-covern ”Back to back” in på grund av brist på egna låtar?

– Nej, precis som med Warlords ”Child of the damned” på debutplattan var det ett sätt att visa vår uppskattning för ett band som vi såg upp till. Jag lobbade hårt för att vi skulle spela in Pretty Maids ”Red, hot and heavy”. Det är en grym heavy metal-låt. Joacim Cans var dock av en annan åsikt och föredrog ”Back to back”. Det var något med melodin som han som sångare gillade. Jag minns att jag var sur ett bra tag över det, för redan på Hammerfalls första spelning rev vi av ”Red, hot and heavy” tillsammans med de egna låtarna ”Steel meets steel” och ”Hammerfall”. Men med facit i hand var det rätt att spela in ”Back to back”. Den passar mycket bättre in på skivan bland våra låtar.

Alldeles innan ”Legacy of kings” skulle släppas hamnade ni i stora problem på grund av låten ”At the end of the rainbow”. Den var skriven tillsammans med sångaren Andy Mück från Stormwitch vars låt ”Ravenlord” ni hade gjort en cover på året innan. Vad var det som hände?

– Andy hade ”glömt” att berätta att det fanns en fjärde låtskrivare till den, Stormwitchs gamla basist Martin Albrecht. Om han inte tänkte på det eller faktiskt utelämnade honom vet jag inte. Basisten väntade till ett par veckor innan ”Legacy of kings” skulle släppas och sedan kom han till oss med sina krav. Vad annat än att betala honom kunde vi göra? Att stoppa albumsläppet var uteslutet och det visste han. Om vi kunde fortsätta att vara kompis med Andy efter det? Nej, det dröjde tio år innan vi sågs igen på en festival. Det finns förresten mer att berätta om ”At the end of the rainbow”. I den har vi ett gästsolo från Warlords gitarrist William J Tsamis. Vi hade skickat över två dat-band till honom med posten och det som vi fick tillbaka… Jag vet inte om han inte visste vad han sysslade med, eller om det blev något fel i inställningarna mellan inspelningarna i USA och Sverige, men gitarrsolot synkade inte med låten. Det var inte att det kom in på fel ställe utan det gick i fel tempo och lät inte bra alls. Där fick Fredrik jobba hårt för att få till det men han lyckades.

Körinspelning med Peter Taxén, Ronny Milianowicz (Shadowquest), Per Cedervall och Oscar Dronjak.

Producenten Fredrik Nordström, Patrik Räfling och Joacim Cans jobbar hårt i Studio Fredman.

Producenten Fredrik Nordström, Joacim Cans, den tyska journalisten Martin Römpp, Magnus Rosén och Stefan Elmgren.

Minns du hur känslan var när stora delar av Europas hårdrockspress satt i Studio Fredman den 9 juni 1998 och lyssnade på albumet?

– Till en början var jag fruktansvärt nervös. När man ska spela upp helt ny musik för pressen är man så utelämnad, nästan naken. Man står där och kan bara hoppas på att de ska gilla det som vi har gjort lika mycket som vi själva gör det. Det kändes också som att det var väldigt mycket som stod på spel. Var Hammerfall dagsländor eller här för att stanna? Ganska snabbt märktes det att de gillade musiken lika mycket som vi gjorde och jag kunde pusta ut.

Som fan av 80-talshårdrocken och dess konserter kunde ni äntligen själva ståta med ett scenbygge under konserterna. Vem hade roligast under bollandet av scenidéer?

– Det var inte vi som satte ihop scenbygget utan vårt bokningsbolag All Access med Running Wilds gamla trummis AC i spetsen. Idéerna kom från honom och sedan kanske vi skruvade upp dem lite till. Jag minns med glädje hur vi fick börja hålla på med pyroteknik under spelningarna. Vi brände alltid av så mycket som vi hade råd med, för det var så 80-talskonserterna med Iron Maiden, Dio och Judas Priest hade sett ut – det small pyro mest hela tiden. Jag blåste även eld. Det gjorde jag förvisso redan under vår första turné men det var lite häftigare under ”Legacy of kings”-svängen. Det här var innan den tragiska Great White-olyckan i USA 2003 där ett spelställe började brinna och 100 människor dog. Nu är reglerna betydligt hårdare och givetvis följer vi dem.

I slutet av 1998 for ni på USA-turné tillsammans med Death. Ett milt sagt udda turnépaket.

– Ja, det kan man tycka men för mig som är ett stort Death-fan var det enormt häftigt. Vi hade träffat sångaren och gitarristen Chuck Schuldiner på den holländska Dynamo Open Air-festivalen i början av sommaren 1998. Han berättade att Death skulle ut på en USA-turné till hösten och han ville ha med Hammerfall på den. Eftersom vi låg på samma skivbolag blev det så. Det var första gången som jag och Patrik var i USA. Magnus hade varit över tidigare och Joacim och Stefan hade till och med bott och pluggat i Los Angeles. Men för mig och Patrik var allting nytt och spännande. Det var på den turnén som Patrik även blev kvarglömd på en bensinmack men den historien har vi berättat så många gånger förr, haha!

JANNE MATTSSON

190 John Norum

Face the truth (1992)

Du och Glenn Hughes (ex-Deep Purple) strålade samman redan under sommaren 1988 vilket fick ”Total control”-upplagan av ditt band att temporärt spricka. Var du så starstruck över att få arbeta med honom att du la allt annat åt sidan?

– Ja, jag var ju det, säger sångaren och gitarristen John Norum. På min första soloplatta ”Total control” från 1987 lirade vi mest i Norden, men så fick vi göra en avstickare till London och öppna för Frehley’s Comet på Hammersmith Odeon. Efter giget var det fest i logen med killarna i Europe som var i London för att spela in ”Out of this world”. Sedan dök även Glenn upp och hur ballt var inte det? Jag älskar Deep Purples platta ”Burn” och Glenn sjunger till och med bättre än David Coverdale på den! Han tog ut mig på middag och vi snackade om att göra någonting tillsammans. ”Javisst”, sa jag och stuvade om i mitt band. För plockar man in Glenn i ett band får man inte bara en sångare utan även en basist. Så här i efterhand skäms jag något fruktansvärt över vad jag gjorde, för det var inte schyst mot Marcel Jacob eller Göran Edman. Jag ångrar det djupt för Glenn var inte i form alls för vare sig spelningar eller en platta, utan jag fick be dem båda att komma tillbaka igen. Efter det skulle det dröja några år innan jag träffade Glenn igen.

Ja, innan du började arbeta på ditt andra album ”Face the truth” hann du med en sejour i Don Dokkens soloband. Hade du hoppats på mer från det samarbetet?

– Alltså, det var ändå en schyst grej. ”Total control” låg på den amerikanska Billboardlistan och på radiostationen KNAC spelade de ”Back on the streets” hela tiden. Det ville mitt skivbolag CBS utnyttja och de flög över mig till USA för att göra promotion. På det amerikanska kontoret jobbade Dons flickvän som hade spelat upp plattan för en exalterad Don. Det berättade hon för mig och det var ju coolt för jag gillade Dokkens plattor. Väl hemma i Sverige igen började det ringa på min telefon om nätterna och inte fan ville jag svara då. Men en natt fick jag nog och svarade, då var det Don i andra änden av luren. Först tyckte han att jag var jävligt svår att få tag på och sedan undrade han om jag var sugen på att komma över och bilda ett band med honom. Jag nappade direkt. I Sverige var det vinter men i Los Angeles var det varmt och skönt. Sedan blev jag kvar där i en väldig massa år, haha!

Trots ditt medlemskap i Dons band började du ändå jobba på en ny soloplatta. Varför då, trivdes du inte med Don?

– Jo, men det tog alltid en så jävla lång tid för Don att få tummen ur. Medan trummisen Mikkey Dee (ex-King Diamond), basisten Peter Baltes (ex-Accept) och jag var klara med våra grejer till ”Up from the ashes” på bara några veckor tog Don nio månader på sig att spela in sången! När plattan var släppt drog vi ut på turné och var borta i sex eller sju månader där vi lirade med allt och alla. Antingen som huvudakt eller som förband åt Judas Priest, Robert Plant eller Poison av alla band. Just Poison var väl inte så jävla kul men de drog en enorm publik och vi fick spela på arenor. Efter turnerandet när det var dags för en ny platta hade Peter fått nog. Han trivdes inte i Los Angeles och Mikkey hade gått med i Motörhead. Jag var ensam kvar med Don. Det lustiga är att Glenn, som bodde i Atlanta då, och Don var

”Resten av Marcel Jacobs idéer ratade jag och det var han inte glad över. Han var kvar i 80-talet medan jag var mer inne på vad som kom att bli Face the truth”

polare och när Glenn kom över till Los Angeles för att morsa på Don började vi två att snacka om att göra ”vår” platta igen.

Vad tyckte Don om det här?

– Han var inte glad alls. Han ville göra nästa Don Dokken-platta men vi hade ju inget band längre. Jag fick till och med gå på möte med Don och skivbolagsjätten David Geffen där de ville ha ett allvarligt snack med mig om bandets framtid. Jag bedyrade att jag fortfarande var kvar och redo för en till platta men veckan efter mötet drog jag med. Det fanns ju inget band längre och att åka på turné utan Mikkey lockade inte. Han är den roligaste snubben jag vet.

Du skrev musiken till ”Total control” tillsammans med Marcel. På ”Face the truth” är det betydligt fler låtskrivare inblandade. Vilket arbetssätt passade dig bäst?

– Jag gillar att bolla idéer med andra. Jag kan sitta och komma på riff och sedan får de andra lägga till vad de tycker är bra. Oftast är det någonting helt annat än vad jag tänkte mig och sådant gillar jag. Det är sällan som jag kommer med en helt färdig låt, så det brukar finnas gott om plats för andras idéer. När jag lyssnar på plattan tycker jag att den är kanon. Det är utan tvekan min favorit bland mina soloplattor och det har mycket med Glenns sång att göra. Jag kan gå så långt som att säga att det är en klassiker – det finns inte en enda dålig låt på den. Meeen, jag la näsan i blöt när det kom till mastringen. Jag ringde Bob Ludwig och la mig i hans jobb. Han har Grammys, det har inte jag och ändå bad jag honom att sänka basen. I dag är det mycket riktigt för lite bas på plattan. Vad fan skulle jag dit och peta för, haha!?

En gammal skröna är att Talismans debutalbum är vad som skulle ha blivit uppföljaren till ”Total control”.

– Det stämmer faktiskt inte. Jag och Marcel hade förvisso börjat dutta med några låtar och han ville göra ”Total control” del två. Alltså samma stuk på en till platta, medan jag ville göra någonting annat. Inte någonting *helt* annat utan det skulle fortfarande vara hårdrock men hans idéer… Det var inte riktigt det jag ville göra. Det var länge sedan jag hörde Talismans första platta men det finns i alla fall en låt på den som vi hade tänkt ha med på min nästa soloplatta. Av allt material han skickade var det bara den jag tyckte var bra men jag kan inte komma på vad den heter. Resten av hans idéer ratade jag och det var han inte glad över alls. Han var kvar i 80-talet medan jag var mer inne på vad som till slut kom att bli ”Face the truth”.

Albumets stora utropstecken är att du och Joey Tempest återförenades i låten ”We will be strong”. Hur gick diskussionerna inför den duetten?

– Jag och Joey hade blivit sams redan innan det här. Vi hördes på telefon och sådant men vi sågs inte. Vid den här tiden bodde han i Pennsylvania eller Philadelphia, jag minns inte exakt, och jag kontaktade honom helt sonika och frågade om han ville göra en duett med mig. Han tackade ja på direkten och hoppade på flyget. När jag mötte honom på Los Angeles International Airport hade jag hyrt en limousine för att imponera på honom men också för att skoja till det. Det var den största Cadillac som biluthyraren hade och Joey trodde inte sina ögon när han såg den. När jag tänker på det i dag åker nästan skämskudden fram, men man måste få skoja ibland. Väl i studion minns jag att Joey var ganska nervös. Sången var dramatisk och spänd och inte alls vad vi hade väntat oss från honom. Men det är så Joey är, han måste få lite tid på sig och sätta sin egen prägel på grejerna annars kan han inte sjunga dem med hjärtat. Jag hade lite text och en sångmelodi men när han fick skriva en egen text blev allting genast mycket bättre. Dagen efter när vi spelade in den på riktigt blev det perfekt. Inga nerver, ingen oro, bara Joey i sitt esse.

JANNE MATTSSON

NU JÄVLAR!

snackar vi svensk hårdrock

AV **MARTIN CARLSSON** FOTO **TALLEE SAVAGE**

Sweden Rock Magazine firar 20 år med den inofficiella EM-låten ”Nu jävlar!”. De kända musikerna som är med i fotbollsprojektet har varit med och röstat fram de 200 bästa svenska hårdrocksalbumen. Här pratar de svensk hårdrock och annat. Först ut är **Ian Haugland** från Europe.

Du är med i det propra bandet Europe. Nu står du här i en ”Nu jävlar!”-fotbollströja med svenska flaggan som uppochnedvänt kors. Hur många konsertarrangörer kommer nu att avboka Europe?

– Det här sätter nog p för karriären, skrattar Europes trummis Ian Haugland. Trilogy, bandet jag hade innan Europe, hade faktiskt Leif Edling från Candlemass som sångare under en period. Det var väl han som introducerade uppochnedvända kors och alla sådana saker från banden som han lyssnade på, Angel Witch och Witchfynde och allt vad de hette. Jag kommer ihåg en gång när jag var hemma hos Leffe och grottade ned mig i hans skivsamling. Angel Witch tyckte jag var jävligt balla. Från början var jag sångare och trummis i Trilogy men så tyckte gitarristen att inget vettigt band hade en trummis som sjunger och han hade väl en poäng. Jag tror att Leffe var med på en spelning i Upplands Väsby. Man märkte att han hade mer koncepttänk och visste hur allt skulle göras med det visuella, han hade det redan där, men han kunde inte sjunga, haha!

Men Leif Edling sjöng i Nemesis, bandet som han hade före Candlemass, och sedan också på sitt soloalbum ”Songs of torment, songs of joy” (2008).

– Jaså, gjorde han det? Han kanske hade fått till det med sången då.

Yngwie Malmsteen snodde ert bandnamn Trilogy till sitt album ”Trilogy” (1986).

– Ja, det gjorde han ju. Vilket svin, haha! Jag var faktiskt och provspelade för honom när han och basisten Marcel ”Marre” Jacob hade Rising Force. Det måste ha varit runt 1981. Då sökte de en trummis. På den tiden var det att rycka en lapp med telefonnumret från annonser i musikaffärer runt om i Stockholm som gällde. Jag såg deras annons där bandnamnet Rising Force syntes och att de var inspirerade av Bach, Paganini, Rainbow och Deep Purple. Jag tänkte direkt att det lät ball. Annonsen var inte ens gjord i en kopiator utan på en sådan här stencilmaskin som man hade i skolor. Yngwie stod i en Ritchie Blackmore-pose med rök runt sig. Det såg ball ut så jag ryckte en lapp och ringde och snackade lite med Yngwie som bjöd in mig till ett rep. Det första som slog mig när jag kom till replokalen var att den var stor som en telefonkiosk. Halva lokalen fylldes av två Marshall-stackar, en för basen och en för Yngwie. Sedan stod där ett crappy jävla trumset som jag skulle missbruka. Vi jammade loss och körde lite Rainbow-låtar. Men det jobbiga var att de slogs hela tiden, han och Marre. De var som två jävla marskatter på varandra och skrek hela tiden.

Slogs de alltså fysiskt?

– Ja mer eller mindre, det hängde i luften. Jag var utifrån norra förorten och ganska bonnig. Jag tyckte nästan att det var lite obehagligt och kände att ”de här vågar man väl inte lira med för då blir man väl ihjälslagen”. När vi hade jammat färdigt frågade Yngwie när jag skulle flytta över mitt trumset på riktigt. Jag fick panik och kände att jag behövde komma på en snabb ursäkt och sa att jag inte kunde börja lira med dem för att jag hade fått sommarjobb på Konsum ute i Märsta, där jag skulle köra ut bullar och mat till gamla kärringar. Han blev skitsned då. Så jag lyckades åla mig ur det där och slapp Yngwie. Det roliga är slutklämmen. Det här hände 1986-1987, efter att Europe hade slagit igenom och han med så klart. Jag var i Stockholm på någon rockklubb och såg Yngwie bokstavligen hänga i baren för han var helt spritförgiftad. Jag kände att ”jag lär gå fram och hälsa på honom”. Då hade vi inte setts sedan jag repade med honom och

”Jag gick fram och knackade Yngwie på axeln och morsade. Han tittade upp med korslagda ögon och sa sedan: Vad fan, bullbudet!”

Marre fem eller sex år tidigare. Jag gick fram och knackade honom på axeln och morsade. Han tittade upp med korslagda ögon och sa sedan: ”Vad fan, bullbudet!” Det tycker jag är roligt. Det var tydligen en jäkla känga i Akilleshälen det där.

Har du träffat Yngwie sedan dess?

– Nej, jag tror fan inte det. Det var nog sista gången jag såg honom. Nu hålls han mest i USA i karantän av sin manager.

När vi kontaktade dig om att spela trummor på ”Nu jävlar!” var du nästan övertaggad och skulle *genast* sätta dig och repa. Varför?

– Jag var spelkåt. Det är ungefär som att man inte har haft sex på ett år. Det var ett samlag där i studion för mig.

Du spelar ganska snabbt i ”Nu jävlar!”.

– Ja, jag kör lite rabbitstyle. Det var skitkul. Dels är det en jävla bra låt, dels vill jag lira. Man är ju speleman.

Du sa att det nästan kändes som att du hade tappat spellusten och suget och sedan kom ”Nu jävlar!”.

– Ja, exakt så är det. Under den här jävla pandemin har det blivit så att jag inte orkar hålla på och uppsöka nyheter för att ha koll på vad som händer och hur fan det kommer att bli. Jag orkar inte bry mig, så då stänger jag ned och går in i en bubbla. Sedan får någon jävel komma och knacka på bubblan och fråga om jag vill vara med och lira.

Menar du att du inte följer musiknyheter?

– Nej, vad som händer i världen, om man får komma ut och lira eller inte. Man gör sig falska förhoppningar: ”Nu kommer det jävla vaccinet och ordnar allting. Vad bra, då kanske man kan börja gigga till sommaren.” Och så blev det ju inte. Man har ingen jävla aning. Man *är* ju liksom musiken. Det är min identitet. Det är där jag har byggt hela min personlighet. När man inte får vara i kontakt med det är det ungefär som när man var liten och var ute och gick med mamma i affären. Sedan försvann mamma och man stod själv kvar där och undrade vem man är eller vart man skulle ta vägen.

Repar du ingenting alls?

– Jo, jag har ju trummor i replokalen men samtidigt är jag så jävla lat. Jag repar i princip om jag måste, höll jag på att säga. Jag tycker att det är skittråkigt att gå ner i replokalen och sitta och spela paradiddlar och sådant.

Kan en trummis som du, som är med i ett världsband som har spelat i decennier, tappa sitt trumspel? Det lät nästan så på dig.

– Det är som att lära sig cykla och man har det i dna-stegen. Det man tappar är orken. När jag satte mig ned och repade ”Nu jävlar!”

Ian Haugland, Godzilla och Joey Tempest under en fotosession i London 1987. I samma veva spelade Europe in de båda spelningarna på Hammersmith Odeon som senare kom att släppas som livevideon ”The final countdown world tour”.

FOTO RAY PALMER ARCHIVE / ICONICPIX

räckte det med att jag lirade i tio minuter och sedan satt jag och pustade och frustade medan jag kippade efter andan medan jag funderade på vad fan det var som hände. Man fattade det inte själv, att man hade tappat orken så mycket. Att vara trummis är fysiskt jävla jobbande.

Kan man säga att ”Nu jävlar!” kom in som en räddning och det här projektet har gjort att du fått sugen igen och kommer att spela ännu bättre på nästa Europe-platta?

– Jag hade *aldrig* kunnat sagt det bättre själv. Tack för att du la orden så perfekt i munnen på mig. Det är journalistens första förmåga, haha!

Vem i Europe kommer bli gladast över att du fått upp orken och farten igen?

– Det vete fan. Generellt är jag inte så mycket för att lira dubbeltramp och snabbt utan jag är mer en midtempogroover.

Inga blastbeats? undrar King Diamonds gitarrist Mike Wead som står bredvid.

– Nej, jag förstår mig inte på det där med den generella attityden som många trummisar, och även gitarrister, har. Ju snabbare desto bättre, jag fattar bara inte det. Eller som det var på 80-talet bland alla sångare: ju högre man kunde skrika desto bättre var det.

Det bokstavligen rann svett från ”Nu jävlar!”-tröjan efter att du hade haft den på dig en kort stund när du lirade trummor medan du filmades till ”Nu jävlar!”-musikvideon.

– Ja, och då hade jag den ändå utanpå en annan tröja som tur var! Den var inte i direktkontakt med istret.

Under en spelning måste du svettas något enormt.

– Ja ja, det gör jag. Jag dricker lätt två eller tre liter vatten under en konsert, det vet jag. Jag har halvlitersflaskor som står bredvid mig och ibland måste jag plocka upp ett gäng till. Det bara sprutar, det rinner rätt igenom mig. De här fotbollströjorna är sedan gjorda av något nylonmaterial som man blir ännu mer isolerad av. Jag har lätt för att svettas. Jag svettas jämt och brukar gå ut naken på verandan mitt i vintern för att kunna andas och få stopp på svettrinnandet.

Du är alltså den i Europe som får sova i loungen längst bak i turnébussen dit de andra skickar dig.

– John Norum svettas också utav helvete. Det kanske är den norska genen som ligger och skvalpar på något vis. Fast Norum är kanske ännu värre. Jag behöver ändå sitta och lira trummor i någon minut i alla fall innan jag börjar svettas men Norum är i princip så att han kollar på en gitarr och sedan bara rinner det om honom. På 80-talet svettades han så ymnigt att han fick kortslutning i gitarren för att det hade runnit ned svett som skapat rostbildningar i volymaggregaten. Vi har lite samma problematik. De andra killarna är nog tämligen svettfria i alla fall. Mic Michaeli bara tar en servett och baddar pannan efter ett gig, sedan är han ready to go.

I andra band brukar det vara grupperingar efter egon och sådant men i Europe är det en gruppering på grund av svett.

– Exakt, vi grupperar efter stank och fukt. Därför brukar jag alltid hamna längst bak i bussen medan de andra sitter där fram, haha!

Vad har du varit med om för äckliga grejer?

– Jag har *bara* varit med om äckliga grejer! Europe hade en gammal replokal och där stod det en ännu äldre soffa. Jag satt och slökollade i mobilen medan jag hade handen mellan dynorna, bara som man har. Jag bara famlade efter någonting för att ha någonting att göra, som man gör. Jag fick tag på någonting och började peta tänderna med det, utan att tänka på vad det var för någonting. Jag bara körde runt i munnen. Sedan av en händelse tittade jag och såg vad det var för något som jag höll i och då var det en avriven stortånagel! Och den satt jag och petade tänderna med! Det var ganska äckligt. Jag vet inte ens vems i bandet det var eller om det ens var någon bandmedlems.

När du hade lämnat inspelningen av ”Nu jävlar!” frågade Wolfs gitarrist Simon Johansson om någon av oss som var kvar hade sår i foten. Det var blodspår hela vägen från studiorummet och i säkert 10-15 meter bort i korridoren i Simons studio SolnaSound Recording. Det visade sig att blodet kom från dig. Vad hände?

– Jag vet att jag sparkade till ett mikrofonstativ, men det kändes inte så hårt utan mer som när man slår i tån. Det var först när jag kom hem som jag reagerade, för då hade det gått från ömmande till brännande. När jag då undersökte foten var det som en flärp som hade slagits upp under stortån. Men eftersom jag hade haft strumpan på mig hade blodet levrats och stelnat. Jag fick till och med blötlägga strumpan för att den skulle lossna från foten. När jag drog av mig strumpan såg jag eländet: ett rejält hugg i stortån.

Är detta den värsta skadan som du har råkat ut för under musikkarriären?

– Nja, nog har man väl kluvit en och annan knoge över virvelkaggesargen eller stoppat en fallande cymbal med en hand och slagit i en knoge som spräckts. Men det här var absolut ett av de blodigaste tillfällen som jag har varit med om under trumspelandet.

Många världsstjärnor har specialförsäkrat kroppsdelar. Har du försäkrat din stortå eller någon annan kroppsdel?

– Det är bara förhuden som är försäkrad för den är unik. Den är nästan mer värdefull än stortån nuförtiden, för mig.

Det blir alltid lägre än lägst nivå när man snackar med dig.

– Ja, men min förhud är ju unik! Om man skulle göra en A- och B-jämförelse tror jag inte att det finns någon som skulle kunna ställa upp med en lika stor, flexibel och ful förhud som jag har. Det händer att folk kommer fram och frågar hur många kapsyler det nu var som jag fick in under förhuden. Jag hade en privatsession för killarna i Heat en gång. Vi var ett gäng band som var ute och gjorde en turné tillsammans under Rockklassikers namn. Heat var jävligt impade av det där och tjatade om att de hade hört talas om 19 kapsyler under förhuden och ville gärna ha bevis på det. Till slut sa jag att vi fick ordna det. Vi samlade ihop ett gäng kapsyler och gick in på muggen tillsammans. Jag vet inte om alla i Heat var där men de som såg det var i alla fall imponerade av min stapelförmåga och frågade till och med om de fick känna lite. Och det fick de. Efter att jag hade fått in alla kapsylerna stod den där spänd och det var då som jag gjorde kapsylregnet – släppte ut dem igen så att kapsylerna studsade mot golvet. Det var nog den sista gången jag gjorde kapsyltricket. Det var ett tag sedan.

Och dessförinnan?

– Det var någon gång på 90-talet när jag spelade med Peter Jezewski från Boppers som allting började. Han hade bandet Peter And The Chiefs som jag av någon jävla anledning hoppade in i. Anledningen till att tricket ens kom till var så klart på grund av en efterfest på något backstageområde på någon sur klubb i Jämmerklämma någon-

”Jag såg vad det var för något som jag höll i och då var det en avriven stortånagel! Och den satt jag och petade tänderna med!”

stans. Jag hade somnat på fyllan i något hörn i omklädningsrummet. När jag vaknade var det mörkt och släckt och all personal hade gått hem för dagen. Jag fattade att det var larmat då klockan var mitt i natten så jag vågade inte gå runt i lokalen och starta något larm. Jag satte mig och stirrade på bordet i logen, som för övrigt såg ut som ett sjöslag med flaskor och kapsyler överallt. Det var då det slog mig: ”Undrar om man kan stoppa in kapsyler under förhuden?” Och det kunde man! Jag höll mig sysselsatt med det tills städarna kom på morgonen.

Är det inte så att med åldern blir förhuden slappare och du borde få in ännu fler kapsyler nu?

– Jo, det är noterat så. Jag vet inte om det beror på att huden blir längre eller om kukköttet krymper. Jag tror att det är det sistnämnda. Det är många som har frågat hur fan jag kan göra det där och försökt ta efter men det går inte. Jag har tänkt på det där. Anledningen är att redan i tidig ålder när man skulle ha samlag med sin första flickvän och fort ville kliva på så var det inte tillräckligt lubricerat, vilket gjorde att jag spräckte strängen under skallen. Effekten blev att man fick en enorm polokrage när strängen var borta. Det här gjorde att man har fått mer flexibilitet att arbeta runt med.

Alltså, vad säger din fru egentligen om att hon får dela din förhud med hela världen?

– Det har ju alltid varit så. Det är inga konstigheter och hon visste vad hon gav sig in på. Hon hade hört de här historierna med kapsyltricket innan. Det var redan outat, så att säga.

Var det ditt raggningsknep?

– Nej, det var hon som raggade på mig. ”Kan inte jag få se på din förhud?” frågade hon och jag svarade att det gick bra, haha! Jag har inte använt den så mycket i raggningssammanhang. Det här med förhuden har mer attraherat killar än tjejer. Många killar har fascinerats och velat se det här tricket. Jag kanske har en framtid som läderbög i San Francisco. Stock som stock, tänker jag.

Jag vet att du har en historia från inspelningen av albumet ”Out of this world” (1988).

– Precis, under en paus gick jag på muggen för att pissa. Jag gick fram till pissrännan och där stod det redan en annan snubbe. Eftersom man inte går fram och skakar hand med varandra vid en sådan ränna visste jag inte vem det var. Han stod där och gjorde sitt och jag gjorde detsamma. Till slut gick det ju som det gick och man började snegla på vem den andra var. När jag såg vem det var ryckte jag till av förvåning. Det var Jimmy Page från Led Zeppelin som stod och pissade bredvid mig! Jag hälsade så klart och visst blev det krystat men ändå.

Du råkade inte pissa Jimmy Page på benet när du ryckte till?

– Haha, nej, men det var inte långt ifrån! Det var enda gången som jag råkade på honom. Rockidoler som man har träffat i pinsamma situationer…

Du är egentligen ganska kass på att träffa dina idoler.

– Ja, det får man säga. Steve Lukather från Toto träffade jag också under liknande former. Det var när vi höll på med ”Prisoners in paradise” (1991) i Los Angeles. Det fanns en klubb som hette The Baked Potato som låg vid Universal City-området. Alla de tyngsta musikerna träffades där och jammade några kvällar i veckan och så fick folk komma in där och lyssna medan de drack bira. Kvällen när vi var där var killarna i Toto också där och jammade och det var ett jävla mischmasch av folk som höll på. I pausen mellan värsta jävla fusionjammet märkte jag att Jeff Porcaro var så jävla packad att han knappt kunde stå upp när han skulle lämna trumsetet. Även den här historien går ut på att jag sprang på toa. Det var sådana värdelösa toaväggar som är öppna både uppe och nedtill så allt som skedde på toaletten hördes ut. Jag såg att det var någon inne på toaletten och det tog en jävla tid för honom. Till slut knackade jag på dörren och fick till svar att jag skulle lugna ned mig för killen på muggen höll på att ta sina droger! När dörren öppnades var det Lukather med vaken blick och vit mustasch som mötte mig. Det var rätt märkligt.

Vilket är det bästa Europe-albumet som du har spelat på?

– Jag brukar säga ”Prisoners in paradise”. Det är jävligt bra låtar och jävligt bra lirat. Den plattan är kriminellt underskattad i och med att den kom vid en tidpunkt då hela 80-talshårdrocken fick ett nackskott. Den fick aldrig en ärlig chans. Visst, den låter daterad men den låter ändå inte daterad på ett lökigt sätt. Den låter som att det är slutet på 80-talet med stora trummor och sådant. Och framför allt tycker jag att låtarna håller än i dag och det gäller även de som inte fick vara med på plattan. Den borde ha fått ett bättre öde.

Hur snett kommer John Norum att titta på dig efter att han har läst detta?

– I och med att Kee Marcello spelar på den plattan? Norum skiter nog i det. Han vet redan att han är världens bästa gitarrist. Det räcker så.

Hur ska ni i Europe lyckas toppa ”Nu jävlar!”?

– Det blir svårt. Vi får väl se. Grejen är den att när vi gör nya plattor vet vi själva aldrig vad det ska bli när vi börjar. Det knyts ihop i princip samma dag som man ska spela in låten. Så har det varit på de senaste två plattorna med Dave Cobb som producent. Låtarna blev färdiga i princip när vi spelade in dem. Det har varit en helt annan grej att jobba med Dave. Innan dess hade vi mer färdiga demos innan vi gick in i studion men nu hittar låtarna sin själ i studion. Så jag vet inte hur fan det ska bli nästa gång vi spelar in någonting. Nästa platta kan bli precis vad som helst.

Så under pandemin har ni inte gjort ett skit?

– Jo, jag vet att killarna har skrivit på var sitt håll, men vi har inte träffats och lirat eller bytt idéer med varandra. Vi har mer snackat om att man ska träffas och lira tillsammans igen om och när det fungerar med pandemin.

Du tillhör Europes inre krets men är ändå inte låtskrivare. Tror du att Europe för alltid kommer att ha soundet rotat i 70-talet, som det har varit länge nu, eller kan det komma en svängning?

– Jag tror att i och med att vi har våra rötter i den musiken är det vad som kommer att avspeglas. Jag tror att vi från och med ”Last look at Eden” (2009) landade lite. Vi hade samma influenser under 80-talet men då tog man avstånd från de banden.

Fast då handlade det mer om att skapa en egen sak där och då och inte om att gå tillbaka till sina influenser.

– Precis och då var man även styrd av skivbolagen som påpekade att det inte lät kommersiellt. Då hade man piskan på ryggen. Från och med ”Last look at Eden” hittade vi vår nisch och jag tror att vi kommer att stanna där, till 85 procent. Någon låt kanske sticker i väg men jag tror att vägen är utstakad. ■

FOTO TALLEE SAVAGE

”Det var Jimmy Page från Led Zeppelin som stod och pissade bredvid mig! Jag hälsade så klart och visst blev det krystat men ändå”

Gänget bakom ”Nu jävlar!”. Bakre raden: Liv Jagrell från Liv Sin på sång, Niklas Stålvind och Simon Johansson från Wolf på körsång respektive gitarr och Mike Wead från King Diamond och Mercyful Fate på gitarr. Mittersta raden: Lasse Johansson från Candlemass på gitarr, Jörgen Sandström från Domedagen på sång och bas, Ian Haugland från Europe på trummor och Chris Laney från Pretty Maids på körsång. Längst fram ligger sångaren och låtskrivaren Björn Strid från Soilwork och Night Flight Orchestra. Saknas på bilden gör de båda körsångarna Jörgen Pettersson och Sweden Rock Magazines chefredaktör Martin Carlsson.

Europe

Wings of tomorrow (1984)

– ”Wings of tomorrow” är en sådan platta som är ganska signifikant för svensk klassisk rock. Det var ju den första riktiga svenska hårdrocks-plattan där det var ett band som jämfört med den första skivan hade hittat sin nisch och rent låtskrivarmässigt kändes den genuin. Det var den melodiska hårdrocken och sedan det där med ballader och att de också hade fått in imagedelen mer i det hela. Det kändes som att de var på väg på rätt spår och var på väg någonstans. Plattjäveln är ju stuvad med bra låtar!

Hade ”Wings of tomorrow” varit ännu bättre med dig på trummor?

– Ja, självklart men jag tycker att Tony Reno gjorde ett bra jobb. Han var med från början och de hade hittat en symbios mellan de fyra medlemmarna på något vis. Som det är med band som även om trummisen, eller vem det nu är, inte är jättetajt så hittade de *det*. Metallica tycker jag är ett riktigt bra exempel på ett band som fungerar trots att trummisen inte kan hålla takten och det är för att de har vuxit ihop tillsammans. De vet att Lars Ulrich kommer att tappa trumpinnen eller en halvtakt och så hittar de tillsammans ändå vägen tillbaka. Jag tycker att ”Wings of tomorrow” känns homogen. När vi är ute och lirar säger många fans också att det är deras Europe-favorit.

MARTIN CARLSSON

”När vi är ute och lirar säger många fans också att Wings of tomorrow är deras Europe-favorit”

IAN HAUGLAND

Trummis i ”Nu jävlar!” och känd från Europe och Rockklassiker

1. **EUROPE**
   Wings of tomorrow
2. **SKY HIGH**
   Freezin’ hot
3. **ELECTRIC BOYS**
   Groovus maximus
4. **YNGWIE J MALMSTEEN’S RISING FORCE**
   Yngwie J Malmsteen’s Rising Force
5. **GREAT KING RAT**
   Great King Rat
6. **CLAWFINGER**
   Deaf dumb blind
7. **NIGHT FLIGHT ORCHESTRA**
   Sometimes the world ain’t enough
8. **TRASH**
   Burning rock
9. **HEAT**
   Tearing down the walls
10. **SPIRITUAL BEGGARS**
    Sunrise to sundown

FOTO TALLEE SAVAGE

Opeth

Ghost reveries (2005)

– Det stod mellan ”Ghost reveries” och Loks debutalbum ”Naken, blästrad och skitsur” men efter lite stötande och blötande landade det på Opeth. Jag är ett stort Opeth-fan och har alla deras plattor så det var inte helt lätt att välja. Dels tycker jag att det är bra låtmaterial, dels gillar jag Jens Bogrens mixar och produktioner. Jag tror att ”Ghost reveries” var den första plattan som han gjorde med dem. Sedan gjorde han ”Watershed” som också är med på min topplista. Det var någonting som klickade på ”Ghost reveries” och det känns som att Mikael Åkerfeldts låtskriveri hamnade rätt. Det var där hela den progressiva grejen som jag gillar kom i balans med gammal death metal.

Har du lyft frågan i King Diamond om att jobba med Jens Bogren?

– Nej, som läget är nu har det aldrig känts aktuellt. Jag vet faktiskt inte vem som kommer att göra King Diamonds nästa album men jag tippar att det är Andy La Rocque. Andy är en jävligt bra producent och mixerkille, han förstår King och levererar bra grejer så jag har aldrig ens lyft frågan.

Du har länge arbetat på ett album med ditt gamla thrashband Hexenhaus som inte har släppt något sedan 1997 års ”Dejavoodoo”.

– Vi började för massor av år sedan när det fanns en lucka och jag kände att jag skulle vilja göra någonting med Hexenhaus igen. Jag har skrivit material så det finns en hel platta och större delen av materialet är också inspelat i en eller annan förproduktionsform. Sedan blev det väldigt mycket med King Diamond ett tag. Vi gjorde flera stora USA-turnéer och efter det har jag jobbat mer och mer med studioarbeten med andra band och jag tappade lite styrfart. Hexenhaus var alltid så att efter den första skivan ”A tribute to insanity” (1988) var jag i en helt annan situation och jag har alltid varit en drivande kraft i Hexenhaus. Om jag tappar styrfart tar det stopp. Men materialet finns kvar och kommer att slutföras. Frågan är bara när för jag håller på med mycket annat och King Diamond och Mercyful Fate är alltid mina prioriteter.

Vilken sättning har Hexenhaus?

– Det är jag och Marco A Nicosia på gitarr, trummisen Johan Billerhag har varit inblandad i alla fall fram till nu och sedan får vi se hur det blir och på sång blir det Kacper Różański som sjöng i Bibleblack. Sedan har vi en kille som heter Magnus Ljung på bas som inte har synts så mycket i rampljuset men som har spelat väldigt länge tillsammans med mig. Jag håller på med två soloplattor också och då är det Magnus som spelar all bas på dem. Dessa har vi också hållit på med skitlänge. Jag har skrivit vansinnigt många sololåtar under åren. Jag har så mycket material att jag bestämde mig för att dela upp dem. Först en miniplatta och sedan en fullängdare. Men det är också något som tar lång tid. Hela det projektet bygger på att jag är inspirerad och har kul. Det är lite annorlunda och mer progressivt i den engelska skolan. Mer mot band som IQ och Porcupine Tree, mycket ljudlandskap och snickrande. Det är inte några metalplattor och inte som Yngwie Malmsteen eller Vinnie Moore.

MARTIN CARLSSON

”Jag är ett stort fan av Opeth och har alla plattor så det var inte helt lätt att välja”

FOTO TALLEE SAVAGE

MIKE WEAD

Sologitarrist i ”Nu jävlar!” och i King Diamond/Mercyful Fate

1. **OPETH** – *Ghost reveries*
2. **LOK** – *Naken, blästrad och skitsur*
3. **CANDLEMASS** – *Tales of creation*
4. **ARCH ENEMY** – *Doomsday machine*
5. **MESHUGGAH** – *Destroy erase improve*
6. **NOTRE DAME** – *Vol. 1: le théâtre du vampire*
7. **AT THE GATES** – *Slaughter of the soul*
8. **HAUNTED** – *The Haunted made me do it*
9. **OPETH** – *Watershed*
10. **FREDRIK THORDENDAL'S SPECIAL DEFECTS** – *Sol niger within*

Dismember

Like an everflowing stream (1991)

– Dismembers debutplatta kändes jävligt farlig när den kom och känns fortfarande farlig när jag lyssnar på den i dag. Det låter töntigt att säga farlig men den har en laglös känsla som ytterst få band i dag kan fånga. Melodispråket och gnidet som speciellt öppningslåten ”Override of the overture” förmedlar är mäktigt och det håller fan än. Jag hörde den låten första gången på ett blandband och sedan köpte jag plattan och var fast för livet. Jag såg dem live första gången 1995 men blev utan biljett till återföreningen 2019.

Bredden på din lista med de bästa svenska hårdrocksalbumen känns fullt naturlig men att Sator och ACT smugit sig in förvånar ändå.

– Det gör det kanske men mitt 90-tal spretade som fan. Det var allt från black metal till svensk indiepop. Det var en jävla röra och jag åt allting men spottade ut det som jag inte tyckte om.

Vad väntar härnäst, nytt med Soilwork eller med ditt nya band Donna Cannone där du spelar gitarr?

– Det är mycket på en och samma gång nu. Vi är väldigt nära slutstadiet av Night Flight Orchestras kommande album samt debutalbumet med Donna Cannone. Hittills har Donna Cannone släppt singeln ”Cross the line” och det är svårt att förklara soundet. Det är lite Cult, lite svensk indiepop, lite Sator och lite tidiga DAD. Jag får spela gura och slipper vara frontman medan jag fuskar på en Telecaster, vilket är gött. Det var helt bisarrt att spela in en video där jag spelar gitarr. Det föll sig naturligt men det var inga storartade poser, det kan jag inte påstå. Till Night Flight Orchestra ska vi bara välja ut vad som ska vara med på albumet och som vanligt står vi här med 30-35 olika låtar som ska bantas ned till ett album.

Är det 35 nya låtar eller fylls lagret med låtar på efterhand?

– Det finns låtar som har legat och bubblat lite och sedan kommit till liv igen tillsammans med det som vi pysslar med nu. Det är det som är intressant. I många andra band känns det som att låtar som är kanske tre år gamla verkligen inte passar in längre. Det går men är så påtagligt. Med Night Flight Orchestra är det som att de får nytt liv i stället och passar bättre in nu än när de skrevs. Det är väldigt konstigt egentligen. Sedan blir det att man kanske plockar upp det och gör en ny grej av det, stommen blir kvar men resten är annat.

Efter 80- och 90-talet, ger ert covergäng och Youtube-succé At The Movies sig på 2000-talet?

– Det är en bra fråga. Det hade varit kul som fan och jag har vuxit som sångare genom att ta mig an det här projektet och de här låtarna som absolut inte är skrivna för mig. Ta ”St. Elmos fire” till exempel, vad fan skulle jag in där och göra? Det går inte, jag har en för snäll röst och saknar pondusen. Det krävs en alfahanne, som John Parr när han kommer in med sin stora jävla röst. Men nog fan hade jag förmågan att ta mig an den med och det blev bra. Tanken på att spela live med At The Movies finns säkert. Som festivalmusik är det ypperligt men jag har redan sagt att jag inte vet hur jag ska få ihop det. Det får jag ta senare.

JANNE MATTSSON

FOTO **TALLEE SAVAGE**

BJÖRN STRID

Sångare i ”Nu jävlar!”, Night Flight Orchestra och Soilwork

1. **DISMEMBER** – *Like an everflowing stream*
2. **DISSECTION** – *Storm of the light’s bane*
3. **EUROPE** – *Out of this world*
4. **ENTOMBED** – *Wolverine blues*
5. **SATOR** – *Headquake*
6. **TALISMAN** – *Talisman*
7. **NECROPHOBIC** – *The nocturnal silence*
8. **IN FLAMES** – *The jester race*
9. **ACT** – *Today’s report*
10. **HELLACOPTERS** – *Supershitty to the max!*

”Dismembers debutplatta kändes jävligt farlig när den kom och känns fortfarande farlig”

Fira en ful midsommar!

med en riktig...

Fulöl

5,2%

I brist på annat

I väntan på nästa festival!

Nr 51840 | 330 ml | Alkoholhalt 5,2 %

Alkohol kan skada din hälsa.

Destiny

The undiscovered country (1998)

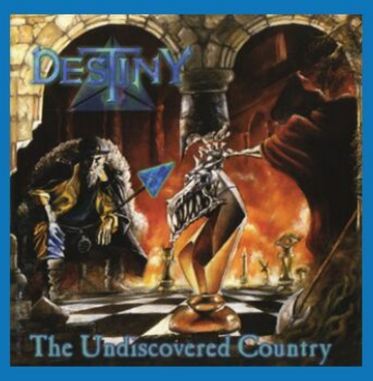

– Jag lyssnade på ”Rockbox” som Pär Fontander sände varje fredag och så dök Destinys första platta ”Atomic winter” (1988) upp. Det jag reagerade mest på var att Iron Maidens omslagskonstnär Derek Riggs hade gjorde skivomslaget. Det gjorde att jag blev intresserad av dem. Sedan gjorde vi i Wolf ett par gig med Destiny och efter det skickade basisten Stefan Björnshög alla deras gamla skivor till mig. Jag lyssnade igenom dem en efter en och ”The undiscovered country” var ett riktigt jävla snäpp upp från de andra. Zenny Grams sång är helt makalös! Han har ett register som är svårslaget. Han lägger treklanger först i sista refrängen i ”Devil in the dark” och det är så jävla sinnessjukt. Den sista tonen är den sista jävla tangenten på en flygel. Det är så in i helvetes jävla högt. Det har blivit en sport nu och jag har jämfört med Rob Halford, Midnight från Crimson Glory och alla möjliga sångare men Zennys ton måste vara något världsrekord. Sedan är gitarrspelet också fantastiskt och låtarna är väldigt komplexa. Det skiftar hela tiden mellan dur, moll och olika harmonier samtidigt som det är sådan ödesmättad och klassisk heavy metal som jag gillar. Jag hade inte lyssnat på den på flera år men plockade upp den igen och bara ”ja jävlar!”. Jag tror inte att den är så välkänd men det hade varit kul om den blev det. Den har allt inom den genren.

Du lyssnar nästan bara på musik när du är i köket. Vilken är den bästa diskskivan?

– Det skiftar hela tiden men nu har jag kört mycket Raubtier. Raubtier är dock bäst att åka till jobbet till. Det var tack vare Wolfs gitarrist Simon Johansson som jag upptäckte Raubtier för bara någon vecka sedan och kände att ”vad fan har jag missat!?”. Man hör en låt eller ett band och upptäcker något vid precis rätt tillfälle. Första gången jag hörde Raubtier var när Wolf precis hade klivit av scenen på en festival i Gävle och de körde i gång. Jag hörde ett jävla avgrundsvrål i fjärran och tänkte direkt att det inte var min grej. Sedan har jag aldrig brytt mig om dem förrän Simon spelade upp ett par låtar, så nu åker jag till jobbet och diskar till ”Panzarmarsch”. Det är jävligt otippat för jag har egentligen aldrig varit intresserad av industri, Rammstein och battle metal men de har något nordiskt som jag föll för. Poetiska texter på svenska.

Hur ser din relation till fotboll ut, förutom att du fortfarande har ett sexpack på magen? Kan man förresten ha ett tolvpack?

– Det pack man föds med är det man får. Den så kallade sexpack-muskeln är en enda muskel, sedan har man ett nätverk av senor. Om man väl får bort kroppsfettet är det som man ser vad man får. Man kan aldrig träna sig till ett sex- eller åttapack om man bara har fyra rutor, så att säga. Sedan har man även små muskler på sidan och det är också en fascinerande värld. Vad var frågan?

Hur din relation till fotboll ser ut?

– Det här är roligt. Jag är ingen sportmänniska och när jag var med i Nerikes Allehandas nöjesbilaga som gjorde ett artistporträtt på mig var överskriften ”Svennis, vem är det?”. Jag visste på allvar inte vem Svennis var, ingen aning!

MARTIN CARLSSON

NIKLAS STÅLVIND

Körsångare i ”Nu jävlar!” samt sångare och gitarrist i Wolf

1. **DESTINY** – *The undiscovered country*
2. **MOTHERLODE** – *The sanctuary*
3. **BATHORY** – *Blood fire death*
4. **RAM** – *Forced entry*
5. **ABSTRAKT ALGEBRA** – *Abstrakt Algebra*
6. **RAUBTIER** – *Överlevare*
7. **DREAM EVIL** – *The book of heavy metal*
8. **CANDLEMASS** – *Nightfall*
9. **WITCHCRAFT** – *Legend*
10. **GHOST** – *Infestissumam*

”Jag har jämfört med Rob Halford och Midnight men Zennys ton måste vara något världsrekord”

FOTO TALLEE SAVAGE

Candlemass

Nightfall (1987)

– Jag började lyssna på hårdrock tack vare mina storebrorsor och deras plattor. Det var Kiss, Nazareth, Iron Maiden och sådant som jag växte upp med och verkligen älskade. Mitt första stora svenska band var Europe och sedan helt plötsligt kom Candlemass. Redan på debutalbumet ”Epicus doomicus metallicus” tog de vad band som Black Sabbath hade gjort och gjorde det ännu tyngre jämfört med allt som jag någonsin tidigare hade hört. Jag älskar ”Epicus doomicus metallicus” också men när Messiah Marcolin kom med och de släppte ”Nightfall” var det som om en bomb slog ned. Leif Edling är en av våra största riffmakare, så enkelt är det. Han har format mycket av det jag själv gör med Memory Garden. Även om det inte är exakt samma sak så har vi ”det”. Det är mycket grunden i hur jag tänker. Jag spelade även med Leif i Abstrakt Algebra på 90-talet. Det var kul som fan. ”Nightfall” är en milstolpe inte bara inom den svenska hårdrocken utan också inom världshårdrocken, anser jag. Det var nog därför som jag satte den som etta. Samtidigt har jag väldigt svårt att rangordna skivor. Jag höll på att vela fram och tillbaka över topp tio och alla hade kunnat vinna på sitt sätt. Som tvåa satte jag Hexenhaus ”Awakening”. Min gode vän Mike Wead och jag kommer båda från Boden och han är i samma ålder som min äldsta brorsa. Jag såg mycket upp till Mike som yngre, det gör jag än i dag, och hängde med där när allting hände med Hexenhaus. Både ”Awakening” och plattan innan, ”The edge of eternity”, är fantastiska.

När Candlemass kom in i ditt liv, försvann Europe då?

– Absolut inte! Jag lyssnar fortfarande mycket på Europe och tycker till och med att Europe är bättre i dag än vad de var på 80-talet. Jag var nio år när ”Wings of tomorrow” kom och jag såg dem på den turnén i Luleå. Det var nog min första riktiga konsert. Även Helix var ute och turnerade i Sverige en sommar men jag tror att det var senare. Jag såg även Europe på ”The final countdown”-turnén samt John Norum i Kalix på ”Total control”-svängen. Jag har alltid varit en allätare och inte valt bort något bara för att någonting annat har varit hårdare. Jag hade svårt för Entombed när de kom och greppade inte alls ”Left hand path”. Då var jag mer inne på teknisk thrash som Hexenhaus och Forbidden men även Crimson Glory. Och så kom Entombed och bara vrålade – tyckte jag då. Det fick jag äta upp ganska snabbt, haha!

Du, Mike Wead och Lars Johansson är alla från Boden. Har ni tre Bodengitarrister funderat på att göra något tillsammans som Children Of Boden?

– Vi har faktiskt snackat och skojat om att göra just en sådan sak. Sätta oss ned och spela in ett gäng Children Of Bodom-covers tillsammans, men det är ju inte allvarligt menat utan mer någonting som vi brukar skämta om. Alexi Laiho var en gitarrist utan dess like. Nu är inte vi så pjåkiga vi heller men samtliga har en helt annan typ av spelstil än vad han hade. Det är tragiskt att han gick bort så ung. Albumet ”Hate crew deathroll” har jag lyssnat vansinnigt mycket på.

JANNE MATTSSON

”När Messiah Marcolin kom med och de släppte Nightfall var det som om en bomb slog ned”

FOTO TALLEE SAVAGE

SIMON JOHANSSON

Komp/sologitarrist i ”Nu jävlar!” och i Wolf och Memory Garden

1. **CANDLEMASS** – *Nightfall*
2. **HEXENHAUS** – *Awakening*
3. **OPETH** – *Watershed*
4. **MEMENTO MORI** – *Rhymes of lunacy*
5. **KATATONIA** – *The great cold distance*
6. **CANDLEMASS** – *Epicus doomicus metallicus*
7. **SOILWORK** – *Stabbing the drama*
8. **CANDLEMASS** – *Tales of creation*
9. **MEMENTO MORI** – *Life, death and other morbid tales*
10. **HEXENHAUS** – *The edge of eternity*

Dissection

Reinkaos (2006)

– Dissections ”Reinkaos” är förmodligen ett av de svenska album som jag har lyssnat mest på. Jag kan gå tillbaka och lyssna på den skivan om och om igen utan att tröttna. Det är skitbra låtar! Jag är inte ett fan av det gamla ”skrammel black metal”-ljudet, utan jag gillar när det är en tydligare ljudbild som det är på ”Reinkaos”. Detta album fick mig att uppskatta black metal mer eftersom jag kunde uppskatta den ljudbilden mer. Och just också för att det är bra låtar på ett annat sätt. Jag gillar att man kan sjunga med och man kan fan sjunga med i ”Reinkaos”.

Så Jon Nödtveidts sista album med Dissection är alltså en klämkäck allsångsplatta i ditt hem?

– Kanske inte klämkäck, det är att överdriva lite. Men den har rytmik, man sätter direkt i gång med headbangandet eller att digga med huvudet och sedan sjunger man med också. Det kanske man inte gör med supermånga andra black metal-plattor.

Favoritlåt och varför?

– ”Maha Kali”, den är catchy. Nu kom det igen, det låter som att jag pratar om en popsång. Förlåt, alla black metallare! Men den *är* catchy och den har en hook och det måste en låt ha för att jag ska fastna för den. Det spelar ingen roll om hooken ligger i gitarren, sången eller trummorna, bara det finns hook och det finns det i ”Maha Kali”. Den kan gå om och om igen och jag blir aldrig trött på den.

Har Liv Sin skrivit sina bästa hits under pandemin?

– Jag hoppas det i alla fall. Vi är än så länge mitt uppe i skrivarfasen och kommer att gå in i studion under sommaren för att sedan släppa plattan nästa år, beroende på hur det ser ut. Vi spelar in och sedan får vi kolla hur det ligger till med pandemin.

Hur är stuket på musiken?

– Vi ändrar nog stuk igen. Tydligen är det någonting som vi gillar att göra, att ändra stuk och gitarrstämning från platta till platta. Det är svårt att säga vilket håll det blir åt när låtarna inte är klara ännu. Men jag tror att vi moderniserar ljudet lite och lämnar gammal heavy metal bakom oss, även om det givetvis kommer att finns där. Men det blir även stråk av andra nyare och atmosfäriska saker.

Under inspelningen av ”Nu jävlar!” blev du så imponerad av Simon Johanssons studio SolnaSound Recording att Liv Sin kommer att spela in nästa album där.

– Jag kände inte ens till Simons SolnaSound Recording. Första gången jag var där blev jag alldeles paff. Studion var så himla stor och fin! När vi skulle spela in sången till ”Nu jävlar!” kändes Simon så lugn och avslappnad. Han var den goa gubben från Norrland och jag bestämde mig för att lägga både honom och studion på minnet för framtida bruk. Redan någon vecka efter att jag hade spelat in sången till ”Nu jävlar!” fick jag höra från Emil Nödtveidt, som vi spelade in förra plattan ”Burning sermons” (2019) med, att hans arbete med Deathstars kommande album har dragit ut på tiden och att han inte skulle hinna spela in Liv Sins nästa album. Visst var det trist då Emil hade en så stor roll på förra albumet, men jag kände ingen direkt panik för jag hade direkt tankarna på Simon och han har ställt sin studio till förfogande så i sommar blir det åka av.

Vad tror du blir den största skillnaden mellan att jobba med Simon och den gamla Accept-medlemmen Stefan Kaufmann som producerade ert debutalbum ”Follow me” 2017?

– Stefan var även han väldigt avslappnad. Där stressade vi inte i onödan, utan han hade sina rutiner där han kokade citronte med honung som stod redo till mig varje dag när jag kom till studion. Dit fick jag förresten inte komma förrän på eftermiddagen för sång lät allra bäst om man började spela in den vid tretiden. Sedan höll vi på i som längst två timmar för mer än så räcker inte rösten till. Så mitt schema med Stefan var att dyka upp vid studion klockan två, dricka te och småprata tills det var dags att sjunga upp och sedan spelade vi in mellan tre- och femtiden. Vad Simon har för trick att erbjuda vet jag inte ännu och jag kommer säkert ha med mig gott om trick som jag själv lärt mig också. En sak är i alla fall säker: det kommer att bli bra.

Är det återförenade Sister Sin begravt igen?

– Nej. Vi skulle ha en återföreningssommar i fjol men den blev uppskjuten och sommaren 2021 ser inte mycket bättre ut, så vi får se vad det blir av det hela. Tanken var bara att vi skulle stråla samman och spela festivaler och sedan fanns det inte så mycket mer planerat. Vi får se vad det blir, man kan inte skjuta upp det hur mycket som helst heller. Jag kan i alla fall nästan säkert säga att det inte kommer att bli någon mer ny musik med Sister Sin i alla fall.

Första kvällen under inspelningen av ”Nu jävlar!” åkte du hem för att du skulle upp klockan fem på morgonen och jobba på ett djursjukhus.

– Jag har en tendens att välja andra sorters yrken. Tidigare jobbade jag som personlig tränare, vilket jag fortfarande gör litegrann. Det är som att när man pausar från musiken jobbar man med det och när jag pausar från de jobben är jag inne i musiken i stället. Jag tror att jag medvetet har valt ganska skilda yrken för att kunna släppa det andra yrket helt. När man skriver en skiva släpper man dock inte helt tankarna på musiken. Jag kan stå där med ett djur och så kommer jag på en textrad eller något. Men det är *nästan* så att jag kan släppa det ena för det andra och jag tror att det är ganska skönt för hjärnan.

Har du fått in några djur med namn som har hårdrocks-koppling?

– Ja, verkligen! Både Ozzy och Lemmy är ganska vanligt. Lucifer kanske inte har samma koppling till hårdrocken men djur som heter Lucifer har vi också haft inne.

Känns det konstigt att prata om att ni ska vårda Lemmy?

– Nej, det vet jag inte om det är. Jag har själv haft en katt som hette Ozzy så jag förstår det. Oftast är det så att katterna heter Ozzy och en fransk bulldog eller en staffe heter Lemmy. Det är ofta de små bulliga hundarna som heter Lemmy. Det tycker jag är lite roligt. Dio har vi också haft, det var också en katt. Sedan har vi haft in katten Freddie Mercury också.

Jamade katten Freddie Mercury extra bra?

– Ja, det var en ragdoll om jag inte minns fel. De jamar ganska fint. Det är roligt när man ser de här djuren som man kan relatera till. ”Mamma och pappa gillar rock”, liksom.

Har du någonsin tvingats lämna beskedet att Lemmy inte kommer att klara sig?

– Nej, det är inte jag utan veterinärerna som gör det, som tur är. Jag slipper det. Men så har det säkert varit.

Är du med när djuren avlivas?

– Somnar in. Ja, det har jag varit. Det är lite olika, vissa veterinärer vill ha med sig en av oss djurvårdare och ibland är vi det när husse och matte inte är med.

MARTIN CARLSSON

LIV JAGRELL

Sjunger lead i ”Nu jävlar!” samt i Liv Sin och Sister Sin

1. **DISSECTION** – *Reinkaos*
2. **GHOST** – *Meliora*
3. **AVATAR** – *Hail the apocalypse*
4. **PAIN** – *Coming home*
5. **ARCH ENEMY** – *Khaos legions*
6. **SOILWORK** – *Sworn to a great divide*
7. **ARCH ENEMY** – *Anthems of rebellion*
8. **IN FLAMES** – *Clayman*
9. **DEATHSTARS** – *A perfect cult*
10. **PAIN** – *Nothing remains the same*

”Förlåt, alla black metallare! Men Maha Kali är catchy och den har en hook och det måste en låt ha för att jag ska fastna för den”

FOTO **TALLEE SAVAGE**

Sweden Rock MAGAZINE

PRENUMERERA!

Du som redan är prenumerant kan köpa fotbollströjan och cd-singeln ”Nu jävlar!” för 299 kr + frakt.
Varken tröja eller cd-singeln säljs separat eller till andra än prenumeranter.

www.swedenrockmagazine.com

FOTBOLLSTRÖJA + CD PÅ KÖPET!
VÄRDE 299 KR
1 KR FÖRSTA MÅNADEN!
DÄREFTER 69KR/MÅN
12 MÅN BINDNINGSTID

Bathory

Blood fire death (1988)

– Jag var 14-15 år när jag först hörde ”Blood fire death” som var jävligt rå och mörk. Här tog Bathory något steg närmare death metal i stället för den black metal som Quorthon hade sysslat med innan. Därför tror jag att jag gillar den lite, lite mer än ”Under the sign of the black mark” (1987). Jag tror inte att någon annan skulle säga att ”Blood fire death” är en death metal-platta och det kanske den inte är. Den var lite mer strukturerad på något vis som gjorde att den fastnade lite mer. Det där storslagna som Bathory gjorde till och från fanns det också mer av än på föregångarna.

Vilket är det bästa albumet som du har spelat på?

– Ibland när jag lyssnar igenom gamla plattor som jag har gjort kan jag känna att jag verkligen älskar Krux ”II” (2006) för att den låter som den gör: jävligt doomig, skitig och rå. Men jag vet inte vilken den bästa är. Vad säger du?

Entombeds ”Inferno” (2003). Allt annat bleknar i jämförelse.

– Jag gillade inte alls den då och tyckte inte att det var en bra Entombed-skiva. Men jag lyssnade på den för inte alls så länge sedan, faktiskt två gånger, och den var bättre nu än när vi släppte den. ”Same difference” (1998) tyckte jag tvärtom var skitbra då och nu tycker jag inte alls den är lika bra som jag hade föreställt mig.

Att growla på gotländska som du gör i ”Nu jävlar!”, det har du gjort tidigare.

– Ja, med Torture Division körde vi en del svenska texter. Jag försöker att behålla min dialekt så det har blivit en del låtar på gotländska. Jag trodde inte att det skulle fungera men ”kåt” och ”Gotlandsbåt” rimmar ju bra. Det körde vi med i Torture Division.

MARTIN CARLSSON

JÖRGEN SANDSTRÖM

Growlande basist i ”Nu jävlar!” och bland andra Domedagen

1. **BATHORY**
   Blood fire death
2. **CANDLEMASS**
   Nightfall
3. **KONGH**
   Shadows of the shapeless
4. **IN BATTLE**
   Kingdom of fear
5. **MERCILESS**
   The awakening
6. **ENTOMBED**
   Left hand path
7. **TIAMAT**
   Wildhoney
8. **CANDLEMASS**
   From the 13th sun
9. **OPETH**
   Blackwater Park
10. **CRAFT**
    Fuck the universe

FOTO TALLEE SAVAGE

”Det storslagna som Bathory gjorde till och från fanns det också mer av än på föregångarna”

Entombed AD

Dead dawn (2016)

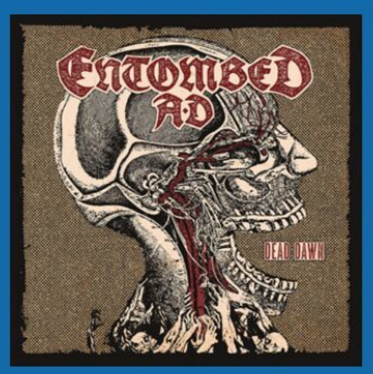

– L-G Petrov var ingen kille som jag umgicks med till vardags men Candlemass och Entombed, plus Entombed AD, har kamperat ihop under så många år. Vi har till och med lånat både medlemmar och replokaler av dem när det har behövts. När de sedan bytte namn till Entombed AD… Förlåt mig, men där L-G sjunger *är* det Entombed. Så är det bara och allt det där hårda fanns fortfarande kvar i Entombed AD.

Samtidigt smög det väl också in sig lite mer heavy metal i Entombed AD?

– Ja, det kanske gjorde det och möjligen att det ligger mig lite närmare om hjärtat. Jag har inget emot speed- och thrash metal men lyssnar jag på ny sådan musik i dag har jag svårt att tugga i mig ett helt album. ”Dead dawn” tuggar jag däremot med glädje i mig.

Hur går det med inspelningen av Candlemass nästa album?

– I september-oktober var vi uppe i Noxstudion i Järfälla. Vi flyttade hela vår replokal dit och det är en skitfin studio. Då flyttade även Marcus Jidell från Avatarium sitt studioprojekt dit. Han var producent på Candlemass senaste album ”The door to doom” (2019) och han är en jävla bra och trevlig kille. Jag brukar inte ens lyssna på låtarna innan jag kommer dit. Jag tar med mig sex gitarrer, tittar på de 40 olika gitarrpedalerna som ligger på golvet och så frågar jag var någonstans vi ska börja. Då brukar han i sin tur fråga mig var jag vill börja. Jag svarar att jag inte har övat utan att han bara kan starta någonting och då går det så lätt och fint att prova sig fram.

Du brukar säga bevingade ord. Dra en favorit.

– Alla är vi original tills vi dör, då dör vi som kopior.

På vilket vis är du ett original?

– Jag är vänsterhänt och otroligt snygg för min ålder. Det tycker jag i alla fall. Om ingen håller med mig så gör det ingenting och det är en originalitet i sig.

Vad har du för egenheter som folk kan tycka är speciella?

– Jag anpassar mig till miljön som jag är i eller spelar i. Förutom det håller jag mig helt under radarn. Ingen får tag i mig om de inte hör av sig till mig i förväg.

Då är du alltså Candlemass Kirk Hammett?

– Ja, fast lite snyggare. Inte så krulligt hår, jag har ett duschdraperi i stället. Jag har haft motvind i hela livet så det börjar glida bakåt. Så är det men greve Dracula är också snygg.

Berätta något annat lustigt.

– Vid ett svagt tillfälle önskade den gamla Okej-fotografen Uffe Magnusson att Candlemass skulle ta bilder iförda ingenting alls. Varför? För att ingen i bandet hade någon tatuering och det var väldigt sällsynt för ett hårdrocksband på den tiden. Eller ja, han ville att vi skulle vara invirade i ett rep så att själva ”verket” inte skulle synas. Man skulle dölja sin manlighet med lite hamparep, haha! Men det tyckte inte vi var så roligt så vi backade på det förslaget. Jag tror att det var innan Mats Levén faktiskt tatuerade sig.

Är någon i Candlemass i dag tatuerad?

– Nej, det tror jag inte. Det skulle vara om Johan Längquist har någon efter 30 års vila från bandet. Ett taskigt gammalt sjömanshjärta på armen kanske. Alla säger ju att efter 50 ska de tatuera sig men det har inte hänt mig ännu.

MARTIN CARLSSON

FOTO **TALLEE SAVAGE**

LARS JOHANSSON

Spelar sologitarr i ”Nu jävlar!” och är gitarrist i Candlemass

1. **ENTOMBED AD** – *Dead dawn*
2. **GRAND MAGUS** – *The hunt*
3. **SPIRITUAL BEGGARS** – *On fire*
4. **ENTOMBED** – *Left hand path*
5. **GHOST** – *Meliora*
6. **FREAK KITCHEN** – *Land of the freaks*
7. **MESHUGGAH** – *Chaosphere*
8. **OPETH** – *Heritage*
9. **VENI DOMINE** – *Spiritual wasteland*
10. **SOILWORK** – *The ride majestic*

”Förlåt mig, men där L-G sjunger är det Entombed. Allt det där hårda fanns kvar i Entombed AD”

Kingpin

Welcome to Bop City (1988)

– Jag hade inte hållit på med hårdrock om det inte vore för Kingpins ”Welcome to Bop City”. Det är inte bara Sveriges utan nog också världens genom tiderna bästa hårdrocksalbum. Det har attityd, de spelar så jävla bra och sångaren Zinny Zan är så arg och kaxig. Det är utan tvekan den platta som jag har lyssnat mest på under hela mitt liv.

Hur vet du det?

– Jag hade bara ett enda kassettband med mig när jag åkte tåg till Österrike för första gången och det var ”Welcome to Bop City”. Det gick om och om igen i min freestyle. När jag var yngre hade jag ett tufft band som hette Seventeen. På baksidan av vår singel ”Rocket in my pocket” hade vi snott layouten till baksidan av ”Welcome to Bop City” rakt av.

Berätta om Pretty Maids medverkan i en dansk julkalender häromåret.

– Gitarristen Ken Hammer skulle vara med i Tuborgs julkalender och det tyckte i alla fall jag var skitbra för jag älskar Tuborg. Julkalendern blev en succé i hela Danmark och deras motsvarighet till NK hade en stor poster på Hammer i skyltfönstret med texten att det var killen på lagrets pappa eller något sådant. Självklart skulle han, eller vi i Pretty Maids, få betalt i form av en massa öl. Vi besökte Tuborgs lager och fyllde allting vi hade med öl. Eller danskarna gjorde det… Själv satt jag där vemodig samtidigt som jag var så lycklig och drack för glatta livet. Varför jag var vemodig? För att de andra kunde ta med sig öl för resten av året medan jag skulle flyga hem till Sverige.

Var inte replokalen full då?

– Nej, de andra killarna tog hem all öl för Pretty Maids repar aldrig, haha!

Hammer och sångaren Ronnie Atkins brukar hävda att de repade under hela 80-talet så nu behövs det inte längre. Det brukar bli en genomkörare innan vi ska på turné, det är allt.

När jag intervjuade Ken Hammer 2019 var han inte så glad över att du hade gett bort den låt som blev ”Metal är trevligt” med skådisen och musikalartisten Fredrik Lexfors komiska alter ego Kantorn.

– Ja, han var rätt jävla sne över det, haha! Men vad fan, det började med att jag spelade upp låten för honom och han tyckte att det var ett fett riff men att Pretty Maids redan hade låtar så att det räckte till albumet ”Undress your madness” (2019).

Så låten var redan avfärdad av Pretty Maids?

– Ja, jag upplever det så. Inte fan sitter jag och sparar på grejer i onödan. Det gäller att vara först till kvarn. Jag och Kantorn har skitkul ihop. Det kommer en ny låt snart som heter ”Kantorn vs. Demonen”. Det är Björn Strid som är demonen. Det är fantastisk kvalitet. ”Metal är trevligt” gick bra men den här videon kommer att bli *fantastisk*.

Har Kantorn sålt sig nu när han är ett stående inslag i Lidls reklamfilmer?

– Nej. Det är inte Kantorn utan Fredde Lexfors som är med i Lidls reklamfilmer. Det är stor skillnad. Det här är så sjukt: när Fredde kommer hem till mig och vi ska jobba med Kantorn måste han klä ut sig för att komma in i rollen som Kantorn! Jag som sitter där och ska producera honom fattar ingenting när han är helt inne i rollen och mumlar, haha! Fredde är verkligen 100 procent inne i rollen när han är Kantorn. I fjol när jag fyllde år låg han på knä utanför min ytterdörr och sjöng ”Ja må du leva” som Kantorn. Jävlar vad jag skrattade!

JANNE MATTSSON

FOTO **TALLEE SAVAGE**

CHRIS LANEY

Körsångare i ”Nu jävlar!” och medlem i Pretty Maids

1. **KINGPIN**
   Welcome to Bop City
2. **SHOTGUN MESSIAH**
   Second coming
3. **TREAT**
   Coup de grace
4. **EUROPE**
   Prisoners in paradise
5. **TREAT**
   Organized crime
6. **ALIEN**
   Alien
7. **NIGHT FLIGHT ORCHESTRA**
   Skyline whispers
8. **DEGREED**
   Degreed
9. **DREAM EVIL**
   The book of heavy metal
10. **EASY ACTION**
    That makes one

”Det är inte bara Sveriges utan nog också världens genom tiderna bästa hårdrocksalbum”

HELLOWEEN PART II

AV **JANNE MATTSSON**

I den andra delen av vår långa intervju med **Michael Kiske** berättar han om konflikten med Kai Hansen under inspelningen av nya albumet ”Helloween”. Helloweens ena sångare bedyrar också sin kärlek till Rob Halford och minns att han har svultit för Metallicas skull.

Basisten Markus Grosskopf bidrog inte med någon låt förrän till ”Pink bubbles go ape” 1991. Under många år var han sedan något av Helloweens ”b-sida”-låtskrivare. Sedan albumet ”Rabbit don’t come easy” 2003 har han dock haft med minst en låt på varje album. Nu är han den i bandet som kompromissar minst och det som han gör låter Helloween och ingenting annat. Det nya albumets sjunde låt ”Indestructible” är ett tydligt bevis på detta.

– Exakt så är det – allt från musik till ord är Markus syn på Helloween, säger sångaren Michael Kiske. Markus är en person som drivs av sitt hjärta och mår som bäst när det råder harmoni runtom honom. Jag tror inte att någon säger emot mig om jag lyfter fram honom som den som var absolut gladast över att återföreningen med gitarristen Kai Hansen ägde rum 2016. Markus var definitivt den som njöt mest under spelningarna på ”Pumpkins united”-turnén 2017-2019 och han var den som tog det absolut hårdast om argumentationer uppstod – vilket det också gjorde. Inga illavarslande saker, utan man måste få tala om saker som fungerar mindre bra. Det fick jag varsamt förklara för honom, att det inte fanns någonting att vara rädd, eller ens oroa sig, för. Att argumentera är ingen dålig sak, utan snarare tvärtom. Det är bra att rensa luften och kasta idéer omkring sig. Det är så man kommer fram till lösningar. Att slåss är dåligt och det var ingen av oss som gjorde det. Det här visar bara hur oerhört mycket Helloween betyder för Markus. När vi var glada var han överlycklig och han påpekade ofta hur mycket han tyckte om oss och hur glad han var över att vi alla kunde vara tillsammans igen. Vår gemensamma lycka blev viktig för honom och det är också vad han vill visa med ”Indestructible”. Tillsammans är vi okrossbara och det är exakt så han vill att Helloween ska uppfattas.

Lustigkurren och basisten Markus Grosskopf visar vad han tycker om att uggla i studion i stället för att stå på scen.

Är vår ödmjuka basist den medlem som är mest Helloween?

– Svår fråga, hur är man ens mest Helloween? Ingen av oss är mindre Helloween än den andre. Sångaren Andi Deris gjorde ett bra uttalande en gång som jag håller med honom om. Fans tycker givetvis olika men de får respektera Andis och min åsikt. Han påpekade att det inte finns någon medlem i Helloween som inte förtjänar sin plats i bandet. Alla har varit med i så många år att de har cementerat sin plats. Om det hade handlat om de totala åren som man har varit medlem skulle Andi ha förtjänat platsen som sångare mycket mer än vad jag gör. Innan jag gick med i bandet igen 2016 hade jag varit med i sju år, 1986-1993, och Andi i över två decennier, från 1994 och framåt. Det är nästan banalt att se på historia på det viset och Andis vis är mycket mer skarpsynt. Samtliga medlemmar har bidragit till att skapa Helloweens historia och därför förtjänar de sin plats i bandet. Vissa fans håller inte med men deras syn på bandet är rent subjektiv. Saker kan förvrängas i vars och ens hjärna, det händer i min med. Är man emotionellt involverad i någonting är det svårt att se på saken rent objektivt.

Nu måste du utveckla hur du menar.

– Om man blir kär i en person blir den personen vackrare och vackrare för varje dag som går. Andra kanske inte håller med, men tack och lov har folk ännu hyfs nog att inte säga en sådan sak för i exempelvis mina ögon *är* personen det. Filosofen Rudolf Steiner sa en sak, eller han har sagt oerhört många fina saker men det jag tänker på just nu handlar om talesättet att kärleken är blind. Rudolf sa det motsatta, kärlek får en att se. Den hjälper en att se det som andra inte kan se i den person som man är kär i. Det är lika sant i dag som när han sa det i slutet av 1800-talet. Riktigt kärlek är det vackraste som finns. Att vara kåt är inte samma sak. Det är en instinkt och den kan förvisso också göra en blind, men det är av helt andra och långt mer egoistiska orsaker. Man kan älska en person som man har sex med, men man kan lika starkt älska en person som man aldrig kommer att ha sex med. Det blir extra tydligt när man kollar bort från två kön som älskar varandra och i stället ser på hur en mamma älskar sitt barn högre än någonting annat.

På tal om att älska. Gitarristen Michael ”Weikie” Weikath säger att låten ”Robot king” är influerad av både Judas Priest och Malice – två band som han älskar. Håller du med honom?

– Lite, men mest av allt var ”Robot king” ännu en låt som jag inte förstod mig på. Värst av dem alla var ”Down in the dumps”, som kommer lite längre fram på det nya albumet. Den förstod jag mig inte ens på

Längst bak sitter basisten Markus Grosskopf och trummisen Dani Löble. Framför dem sitter sångaren Michael Kiske, gitarristen Sascha Gerstner, sångaren Andi Deris samt gitarristerna Michael ”Weikie” Weikath och Kai Hansen. Tillsammans ska de följa upp succén med ”Pumpkins united”-turnén 2017-2018 och Rock In Rio-rundan 2019.

efter att den var inspelad, haha! Men den kommer vi till sedan. ”Robot king” tror jag handlar om Weikies rädsla för teknologi. Han vill inte att robotar ska ta över världen men skriver en text om att de har gjort det. Det är hans typiskt cyniska sätt att ironiskt hantera ett ämne som han inte är bekväm med. Fast jag vet att han oroar sig över att teknologin redan styr oss mer än vad vi styr den och han har rätt. Se bara på våra telefoner, jag måste övertala mig själv att inte alltid ta med mig den när jag går ut. Den åker med på ren automatik och jag tycker inte om det alls. Det är inte jag som styr min vardag utan det är min jävla telefon. Hur ofta plockar jag inte fram den för att titta i mejlkorgen eller på Instagram. Jag har ett Instagram-konto men ingen Facebook-sida. Mitt Instagram-konto flyger dock lite under radarn. Men jag ska villigt erkänna att jag faktiskt tycker om Instagram. Det är en bra plattform att dela med mig av mina tankar på.

Du delar dessutom med dig av dina blyertsteckningar och har ritat flera helt otroliga porträtt av din idol Elvis Presley.

– Tack, tack så väldigt mycket för att du säger det, haha! Instagram gör dem dock inte rättvisa. Mina foton kan inte mäta sig med de blyertslinjer som ögat ser. Jag har ett porträtt som jag har hållit på med under en längre tid som jag funderar på att trycka upp affischer av och sälja. Så nöjd är jag med det. Jag ritade mycket som ung och sedan kom det en lång period när jag inte gjorde det alls. När jag sedan hittade alla dessa teckningar från min ungdom tog jag upp intresset igen. Ta mig tusan om jag inte är en bättre tecknare i dag än vad jag var för 35 år sedan! Jag tycker själv att det är helt otroligt, för förmågan att teckna borde avta med åren om man inte håller efter den. I det här fallet är det tvärtom. I dag ser jag på detaljer på ett helt annat vis än vad jag gjorde som ung. Det skulle jag till och med vilja framhäva som en styrka i mitt tecknande. Men det är bara en hobby, ingenting mer än så.

Det är ingen sorts meditation för dig då?

– Det låter så himla fånigt att säga att teckna är bra för själen och sinnet, men samtidigt går det inte att komma ifrån att det är precis vad det är. Jag kan sitta i två, tre timmar och putsa på detaljer för att efteråt känna mig så väl till mods. Det till skillnad från när jag har suttit med telefonen i näven i två, tre timmar och slösat bort tiden på nonsens. Även om tid är allt som vi musiker har nuförtiden. Jag är så tacksam över att jag växte upp utan mobiltelefon, för på min tid hade jag riktiga vänner. I dag har inte ungdomar vänner utan de har följare. De har tusentals främmande ansikten som de följer och som sedan i sin tur följer dem tillbaka.

”Värst av dem alla var Down in the dumps. Den förstod jag mig inte ens på efter att den var inspelad, haha”

Kai Hansen, Dani Löble och Sascha Gerstner roar sig gott under inspelningen av det nya albumet i Hamburgs Home-studio. Fram till 1998 gick studion under namnet Chateau du Pape och stod som värd för inspelningarna av albumen ”Chameleon”, ”Master of the rings”, ”The time of the oath” och ”Better than raw”.

Är det vänskap? Jag vill kunna säga ja, men jag tycker inte det. En äkta vän är någon som man kan se i ögonen. Vänskap är att vara tillsammans och göra saker. Jag skaffade min första dator i slutet av 90-talet och det är jag glad över. Klimatet var ett annat då. I dag är det ett hårt klimat där alla har en åsikt och den åsikten kan lätt spilla över till att någon blir mobbad utan att någon vuxen märker det. Alla kan vara elaka online när de inte behöver stå för konsekvenserna. Betydligt färre är elaka när de står öga mot öga och måste stå för vad de säger. Nu kom jag helt ifrån ämnet här.

som kan bli viral över en natt men de behöver aldrig stå för den. Man kan se en artist sitta ensam med sin akustiska gitarr och tack vare videoframträdandet blir det magiskt. Ställ samma artist på en stor scen och se hur det går. Missförstå mig inte nu, det finns fortfarande gott om fantastiska låtskrivare där ute – det är artisterna som inte imponerar lika mycket på mig längre. Var är dagens Billy Joel? Jag tillbringar så oerhört mycket tid på Youtube nuförtiden. Jag tittar hellre där än på tv. På Youtube är allting nytt, fräsch och stundtals väldigt ofiltrerat. På tv är till exempel nyheterna

Brown, Prince och Joe Cocker med många fler. Han har dessutom vunnit flera Grammys så han är en man av sitt yrke. Han sa att han har fått jobba hårt för sin titel och han har förtjänat den. När vem som helst sedan kan lägga upp en video på Youtube och kalla sig producent blir han så frustrerad och jag förstår honom.

Men för att återgå till frågan huruvida du ännu influeras av gamla hårdrocksfavoriter, gör du det?

– Ja, givetvis! Det handlar i mångt och mycket om vad jag har vuxit upp med. Det är också de banden som sitter rotade

”Det där pirret i kroppen när jag träffade Rob Halford bevisar att det finns en viss magi kvar”

Ja, det gjorde du. Malice är ett band som har följt med Weikie ända sedan 1985 års debutalbum ”Walls of Jericho”. Har du något metalband som du fortfarande influeras av?

– Jag växte upp med en blomstrande musikscen där musiken från 50-, 60-, 70- och 80-talet var sprudlande och levande. Musiken i dag är så himla perfekt. Alla kan klippa ihop den perfekta Youtube-videon

redan gamla, tillrättalagda och väldigt missvisande till förmån för antingen tv-bolaget eller någonting annat. Sådant gör mig så less. Vad är det för vits med att visa någonting när det ändå ska riktas till en viss publik – jo, för att rädsla säljer. En negativ sak med Youtube är att alla kan utge sig för att vara någonting de inte är. Jag såg nyligen en dokumentär om producenten Chris Lord-Alge. Han har mixat album av James

allra djupast och som dagens alla nya band jämförs med. Jag har alltid varit en sådan kille som har lyssnat på mycket mer än hårdrock. Det gjorde jag redan som liten och jag kunde lika gärna lyssna på Pat Benatar, U2 och Eurythmics som på Queensrÿche. Deras ”The warning” är ett av de bästa hårdrocksalbumen någonsin. Produktionen är märklig men jag tror att det är anledningen till att allting är så säreget. Den plattan blev

förresten snyggt ommastrad. Där gjorde de verkligen ett bra jobb med att lyfta fram allting. Jämför det med ett annat av mina favoritbands ommastringar – Judas Priest. De versioner som kom för runt 20 år sedan går inte att lyssna på. Allting låter bedrövligt och virveln på ”Defenders of the faith” hörs inte ens! Tack och lov har jag kvar mina originalutgåvor att lyssna på, vilket jag gör ganska ofta. Samma sak med Iron Maiden. Deras trippel ”The number of the beast”, ”Piece of mind” och ”Powerslave” älskar jag. När de släpper nytt är det mot dessa album de tävlar och de kan inte vinna eftersom jag var mottaglig för musik på ett annat vis då. Jag ser tillbaka på de plattorna på ett vis som jag inte kan se på deras nya musik. Jag gillar vad de gör och får fortfarande gåshud av att se dem. Den sista spelningen som vi gjorde under ”Pumpkins united”-turnén 2019 var som förband åt Iron Maiden på Rock In Rio i Brasilien. Det tycker jag ännu är otroligt stort. Ännu större är att jag äntligen har träffat Rob Halford och resten av killarna Judas Priest.

Blev du starstruck av att träffa Rob Halford?

– Om jag blev! Man kan inte döda barnet inom sig och det var precis lika häftigt att träffa honom nu som jag hade tyckt att det varit för 35 år sedan. Visst är jag vuxen nu och vet att han ”bara” är en helt vanlig människa han med. Men det där pirret i kroppen när jag träffade honom bevisar att det finns en viss magi kvar. Han är någon som jag alltid har älskat. Han är motsatsen till tråkig och har aldrig dragit sig för att gå sin egen väg och pröva sina egna vingar.

Finns det någon hårdrock som du tror att folk blir förvånad över att du lyssnar på?

– Metallica, men bara de tre första albumen. Jag gillar egentligen den svarta plattan med, men inte alls lika mycket som ”Kill ’em all”, ”Ride the lightning” och ”Master of puppets”. Jag har ingenting annat än respekt för Metallica, även om jag inte lyssnar på någon av de andra plattorna. Jag har till och med svultit för Metallicas skull.

”Helloween” är sångaren Andi Deris elfte album tillsammans med Helloween sedan 1994. Under hans tid i bandet har de även hunnit med coverplattan ”Metal jukebox”, det akustiska hopkoket ”Unarmed” och tre liveplattor.

En sommar åkte min mamma bort under tre veckor och hon lämnade pengar åt mig som jag skulle ha till mat medan hon var borta. I stället för mat köpte jag Metallica-plattor. Sedan fick jag leva på vilka smulor till mat som jag än hittade i hemmet, haha!

Från ett glatt minne från dig till en bister verklighet för Andi. I ”Cyanide” målar han upp en dyster och korrupt värld styrd av den nya världsordningen. Delar du Andis syn på att vi lever under en ny världsordning?

– Till viss del gör jag det och jag förstår varför han tycker att saker är som de är. En sak som jag har lärt mig under pandemin är att alla människor hanterar sin rädsla på sitt eget vis. Jag kan berätta tolv olika koncept som alla går ut på att coronaviruset är en lögn. De är samtliga motsägelsefulla och säger emot varandra. Ändå är var och varannan övertygad om att just deras syn på covid-19 är den rätta och håller man inte med är man en idiot. Orsaken till det är rädsla. Så är det och har alltid varit. Det som vi inte kan förklara förknippar vi med en person och den personen, eller händelsen, är sedan någonting som skrämmer oss. Någon som är rädd för att någonting illa ska hända dennes barn går emot vaccin, för vaccin kan vara farligt för barn. Det har ”någon” sagt och då är det så. Någon annan är rädd för att förlora sitt hus, sina tillgångar och det liv som den personen lever. Han ser på allting ur en ekonomisk synvinkel där världsekonomin ska nollställas och pengar och lån kommer att ryka all världens väg. Det är den synen som Andi har på det hela. Han är rädd för att förlora de tillgångar som han har sparat ihop under årens lopp och det måste han få vara. Ingen kan säga att den rädslan är mindre rationell än någon annan rädsla.

Vilken är din rädsla?

– Jag tycker att det är olustigt att politiker bestämmer vilka som får och inte får träffas. Det är någonting som jag inte ens i min vildaste fantasi trodde skulle hända.

Omslagskonstnären Eliran Kantors hela omslagsmålning till ”Helloween”. Ögat uppe till vänster är överraskande nog Behemoth-Nergals. Huruvida han är ett fan av bandet eller inte är oklart.

Gitarristen Michael ”Weikie” Weikath i sin egen lilla rökfyllda värld. Weikie bidrar med tre låtar på ”Helloween” och är kanske den medlem som har oroat sig mest över fansens förväntningar på vad återföreningen med Kai Hansen och Michael Kiske ska leda till.

Jag säger inte att jag inte tror på viruset och dess existens, men jag säger att jag inte tror på den panik som målas upp. Det är illa men det är inte *så* illa som de företag som skor sig på att skapa vaccin säger. Det är en korrupt åsikt. Samtidigt säger jag inte att det är fel att vaccin kostar pengar. Framställande av medicin är inte gratis och de pengarna måste komma från någons plånbok. Det är bara det att den rädsla som tillverkarna göder är direkt provocerande. Människan är inte bra på att hantera rädsla. Hon förknippar rädsla med smärta och för att bli av med smärta tar hon stundtals väldigt dåliga beslut och pekar ut oskyldiga människor och utsätter dem för hat. Det vet pressen om och de utnyttjar det till fullo. Varje dag matas vi med nya skrämmande fakta och endast i morgondagens tidning eller hos deras annonsörer finns svaren på problemen. Pressen är den största skurken av alla under den rådande situationen. Om det inte hade varit så viktigt med lösnummerförsäljning hade kanske alla länder hanterat viruset på samma vis och det hela varit under kontroll. Mina förhoppningar är att all provokation kommer att påverka hur världen ser ut när den öppnas upp igen.

När tror du att världen öppnar sig igen?

– Att någonting kommer att förändras under hösten 2021 tror jag inte, så låt oss alla hoppas på 2022. För det finns inget ”om världen öppnar sig” utan bara *när* den gör det. Då kommer alla de regler och bestämmelser som vi har fått leva under leda till ett ännu mer kvalitativt umgänge. Varje möte kommer att vara av ännu större betydelse än det föregående. Familjer kommer att träffas och de kommer att umgås som riktiga familjer – ansikte mot ansikte. Att bara se varandra över en skärm är inget liv. Att få träffa sin mamma och sin pappa eller att låta barn få krama sina far- och morföräldrar, det är ett riktigt liv. Att kunna röra sig obehindrat på restauranger eller sitta på ett tåg utan munskydd, det är ett riktigt liv. Världen kommer att bli vacker igen, tro mig, och när den är det vill jag så gärna stå på scen igen. Jag kan leva med två års paus från att turnera, men börjar det närma sig tre år vet jag inte riktigt vad jag ska göra. Den senaste turnén tog fram någonting i mig som jag har saknat. Jag är inte rädd för att förlora det, men jag skulle tycka att det var tråkigt om vi inte kunde fortsätta att rida på den positiva våg som hela återföreningen har fört med sig. Vi pratade tidigare om Rob Halford. Hans otroliga metalstämband levererar minst lika bra i dag som de gjorde för 30 år sedan. Det är deras grymma ”Firepower” ett bevis på. Det är för att han älskar vad han gör. Älskar man vad man gör så gör man det mycket bättre. Det fanns en tid då han inte hade det där bettet i rösten, men det kom tillbaka för kärleken till musiken kom tillbaka. Jag tycker för övrigt att Andi och Rob är snarlika.

Vilken är likheten mellan Andi och Rob Halford menar du?

– Jag kan inte sjunga som Rob och definitivt inte under en hel turné. Jag skulle tappa rösten direkt. Min personlighet har vare sig den metalrösten i sig eller styrkan för att klara av det. Rob har den och Andi har den. Han skulle kunna göra samma sak kväll efter kväll. Andis röst är unik och han sjunger inte som någon annan alls. Jag tror att det var därför som det gick så bra för Helloween när Andi gick med 1994. De tog inte in en kopia, utan de tog in ett original med en röst som man omedelbart kan identifiera.

Men visst är det väl lite Rob Halford över din sång i Weikies humoristiska ”Down in the dumps”, där han skildrar en grå vardag som bara han kan?

– Det var precis vad Weikie sa inför inspelningen av ”Down in the dumps”. Han ville att jag skulle plocka fram min inre Rob. Han kan påstå att ”Robot king” är hans Judas Priest-låt hur mycket han vill, men det var här som han ville ha Judas Priest-sång. Han ville att jag skulle ligga och pressa hela tiden och jag kan redan nu säga att ”Down in the dumps” inte kommer att bli spelad live. Det skulle ta knäcken på mig. Själva låten i sig bär på samma typ av humor som Weikie använde sig av i ”Dr. Stein”. Skillnaden är att där ”Dr. Stein” berättade en historia som man kunde sjunga med i är ”Down in the dumps” mer en reflektion. Den har sin humor och den förtjänar sin plats på albumet. Ensam framstår den däremot som… ja, jag vet inte vad, haha!

Får Weikies märkliga humor dig att skratta?

– Givetvis, han är rolig för att han är så märklig. Var och en har sin uppfattning om vad som är verklighet och Weikies uppfattning är den märkligaste. Han är älskvärd och han är bra tokig. Om vi sitter tillsammans och upplever någonting kan man vara säker på att det som vi har sett och det som han har sett i slutändan är två helt olika saker. Han upplever saker på de mest udda vis och att se honom hantera vardagssituationer är rent av fascinerande. ”Robot king” handlar om hans rädsla för teknologi och vem i bandet är det som sysslar mest med teknologi – Weikie. Jag är övertygad om att utan Helloween hade han haft stora problem, för han hade aldrig klarat av att leva ett vanligt liv. Han behöver få vara den här rockstjärnan som han är. I rätt kontext fungerar hans personlighet utmärkt och det är där som han blir älskad för den han är. Även här tror jag att karma har ett finger med i spelet. Karma har sett till att ge honom ett liv som han kan hantera i stället för en vardag som han hade gått vilse i. Det är därför som vi har en turnéledare, för att han ska peka ut vägen åt Weikie – och få upp Kai och Markus ur sängarna i tid, haha!

Jag har försökt föreställa mig Weikie stå i ett kök och laga mat, men det går inte.

– Eller hur! Det är en så alldaglig syssla och förmodligen alla gör det, ändå går det inte. Jag kan däremot se honom stående i ett kök, men inte för att laga mat utan för att lägga upp en portion beställd mat. För det är vad han äter, utemat konstant.

Textmässigt får ”Down in the dumps” mig att tänk på b-sidan ”Get me out of here” som fanns med på ett par olika singlar från 1993 års ”Chameleon”, vilket leder till nästa fråga.

– ”Get me out of here”? Jag minns ingen låt som heter så från ”Chameleon”. Det är lustigt hur man kan glömma bort saker som man själv har varit med och gjort. Givetvis inte låtar som till slut hamnat på albumen, men alla dessa b-sidor som vi har spelat in. Jag har ingen koll på dem alls. När jag sedan hör vissa texter eller uttal, huga. Jag är bättre på båda delarna nu, men det är svårt att skriva texter när man inte är dum.

Måste man vara dum för att kunna skriva texter?

– Nej, absolut inte. Jag anser mig däremot vara en ganska smart person och därför vill jag också säga smarta saker med mina texter och att de ska fungera ihop med låtens melodi och tema. Det är inte lätt. Inte lätt alls. Jag vill inte vara en predikant heller och skriva folk på näsan. Därför brukar det sluta med något mellanting där allting bara blir otydligt mumbojumbo, det fungerar alltid.

”Weikie är rolig för att han är så märklig. Alla har sin uppfattning om vad som är verklighet och Weikies uppfattning är den märkligaste”

Michael Kiske och Kai Hansen på scen under ”Pumpkins united”-turnén. Efter Kiskes avhopp från Helloween 1993 gästade han Kais band Gamma Ray flera gånger både live och på skiva.

FOTO PATRICIA PATAH

Det som skulle vara min fråga är att jag har lyssnat på en bootleg-cd från Japan-turnén 1993. Där framgår det att Helloween hade för avsikt att gå in i studion med dig i början av 1994. Det blev aldrig så men var det faktiskt tänkt att du, Weikie, Markus och Roland Grapow, som var gitarrist i Helloween 1989-2001, skulle ha gått in i studion igen efter ”Chameleon” och alla interna slitningar?

– Ja, det var planen. Vi hade fler idéer som vi dessutom lyssnade på, men själen fanns inte där längre. Eller på ett vis fanns den där, för alla var unisont emot mig. Allt var mitt fel och jag var den enklaste att peka ut för allt som hade hänt med bandet. Det är egentligen ganska märkligt när man ser på det, för jag var enbart skyldig till de låtar som jag bidrog med. Det var inte jag som skrev ”Windmill” och jag gjorde inget album för egen maskin. Jag var inte heller en banddiktator som körde över någon annan. Det var en väldigt märklig tid och det tog så många år innan jag insåg att det var rätt väg för dem att gå – utan mig. Ser jag tillbaka på det i dag kan jag nästan bli irriterad på mig själv för att jag inte såg det tidigare. Utan Andi hade Helloween inte funnits i dag. Utan Andi hade vi inte suttit och pratat om ett nytt Helloween-album. Det råder det ingen som helst tvekan om. Hans låtar och disciplin är anledningen till allting. De försökte aldrig kopiera ”Keeper of the seven keys”-albumen. I stället gjorde de ”Master of the rings” som var en ny start i karriären och visade upp ett nytt Helloween. Ett Helloween som lät som Helloween. Jag ska inte säga att det är samma sak men se på Van Halen. När de ersatte David Lee Roth med Sammy Hagar tog de in en helt annan typ av sångare. Det gav dem en ny riktning i karriären. Jag älskar David Lee Roth-plattorna, det är min favorit-era med Van Halen. Det gör inte Sammy-tiden sämre för det. Jag älskar den med. Det är fortfarande Van Halen men det är ett *annat* Van Halen. Samma sak med Helloween. Det blev ett annat Helloween när Andi kom med i bandet. Inte en kopia av vad som hade varit, utan en egen identitet.

Kom någon av de idéer som du hade med dig inför den skivan som aldrig blev av med på ditt soloalbum ”Instant clarity” från 1996?

”Hans ego var stort då och i dag är det ännu större. På gott och ont. Kai är inte Helloweens kansler och det får han lära sig mer och mer”

– Absolut, ”So sick” är en av de låtar som jag spelade upp för de andra. Jag gillar den ännu, den är charmig. Weikie förstod exakt vad den låten handlade om, haha! Man skulle kunna säga att det var min ”I want out” där Kai beskrev sitt missnöje. Det är för övrigt ett missnöje som jag aldrig kommer

att kunna förstå och de orsaker som han har angett till varför han slutade i bandet är rent skitsnack.

Kai angav för hårt turnerande som en anledning.

– Det var ändå en bra tid och två fantastiska år under ”Keeper of the seven keys”-perioden. Jag önskar att det hade blivit fler av dem och att vi hade fått ur oss i alla fall ett par album till. Samtidigt som det är någonting som jag inte borde tänka på. Det är en sak från det förflutna som aldrig kommer att kunna ändras, men jag kan inte släppa tanken på vad som hade kunnat hända om han bara hade stannat kvar.

Lappade Kais nya mastodontlåt ”Skyfall”, som avslutar ”Helloween”, ihop någonting av det som gick sönder 1988 när han valde att sluta i bandet?

– Hans ego var stort då och i dag är det ännu större. På gott och ont. Kai är inte Helloweens kansler och det får han lära sig mer och mer. Alla har en åsikt och alla har rätt att säga sin åsikt också. Vi älskar och respekterar Kai för den som han är och i det här fallet är det att vara en del av ett band. I Gamma Ray är det inte så, där är han bandet. Det hände en sak under inspelningen av ”Skyfall” som sårade mig.

Vad sårade dig?

– Att Kai inte hade för avsikt att jag skulle sjunga ”Skyfall”. Jag la sången på demon och den riktiga sången i Andis studio på Teneriffa. Sedan plötsligt sa Kai att *han* ville sjunga ”Skyfall”, fast det så tydligt är en låt som är gjord för mig och min röst. Att han ansåg sig passa bättre in än mig blev jag sårad av. Han sjöng sedan in allting och var nöjd med det, medan vi andra inte alls var lika nöjda. Det lät inte alls lika bra som det gjorde med min sång. Efter det följde veckor av diskuterande där vi försökte få Kai att se den stora helheten och albumets bästa. ”Skyfall”, och dess intro ”Orbit”, är det enda som han skrev till albumet och skulle han dessutom sjunga den själv hade det låtit som Gamma Ray och inte Helloween. Kai har därtill tagit in en ny sångare i Gamma Ray för att få hjälp med sången och om han inte sjunger där, varför skulle han då sjunga här? Det finns ingen som helst rim eller reson i det. Min röst passade mycket bättre till verserna. Andis röst hade också passat bättre till verserna, då han kan ta höga toner utan att behöva skrika. När Kai sjunger skriker han mest. Det låter bra i de gamla låtarna men ”Skyfall” är ingen gammal låt. Det är en ny låt, det är Helloween 2021. Som vi fick diskutera igenom det hela! Efter någon veckas dödläge var det Andi som lyckades bryta allting genom att säga: ”Okej, jag tycker att ’Skyfall’ lät fantastiskt med Michael på sång. Nu är den inte längre lika bra. Men det gör inget. Det finns gott om andra bra låtar på skivan.” Det fick Kai att till slut ge med sig och se till albumets bästa. Jag klagar mycket på Kai nu men det är bara för stunden. Det kommer att gå över och det mesta har redan gjort det. Han har klargjort tydligt för oss alla att Helloween är hans prioritet. Gamma Ray finns fortfarande kvar men endast när tiden tillåter det. ■

Kai Hansen i mixartagen. Tillsammans med Iron Maidens Adrian Smith spelade han gitarr på Michael Kiskes första soloalbum ”Instant clarity” från 1996.

HELLOWEEN!

I sommar bjuder Sweden Rock Magazine på ett världsexklusivt reportage från Hamburg där basisten Markus Grosskopf tar med oss på fisketur. Han berättar sin livshistoria och visar upp på gamla bilder som ingen utanför familjen tidigare har sett.

MISSA INTE!

NO SLEEP 'TIL HAMMERSMITH

AV **MALCOLM DOME** ÖVERSÄTTNING **CARL LINNAEUS**

När **Motörhead** släppte sitt första livealbum ”No sleep 'til Hammersmith” i juni 1981 var det få som förväntade sig att det skulle ta sig längst upp på den brittiska topplistan. Men det var exakt vad som hände.
40 år senare kan SRM bjuda på en tidigare opublicerad intervju med **Lemmy Kilmister** från den tiden.

FOTO RICK SAUNDERS

Motörhead – sångaren och basisten Ian ”Lemmy” Kilmister, trummisen Phil ”Philthy Animal” Taylor och gitarristen ”Fast” Eddie Clarke – stod på toppen 1981. De mottog tre silverskivor och en guldskiva backstage under de konserter som spelades in för livealbumet ”No sleep ’til Hammersmith” – som i sin tur blev listetta.

Sakta men säkert hade sångaren och basisten Lemmy Kilmister, gitarristen ”Fast” Eddie Clarke och trummisen Phil ”Philthy Animal” Taylor fått upp den kommersiella ångan. Ändå skulle ”No sleep ’til Hammersmith” placera dem på en helt annan nivå. Skivan hade spelats in i mars och april 1981 i samband med en fem dagar kort brittisk turné. Konserterna i Queens Hall i Leeds den 28 mars och City Hall i Newcastle följande kväll förevigades för liveplattan, även om det var den sistnämnda som till störst del användes i slutändan.

När albumet som ett skott for längst upp på den brittiska topplistan befann sig Motörhead på turné i USA som förband till Blizzard Of Ozz, Ozzy Osbournes nya band. De återvände i juni och gjorde sig klara för att headlina Heavy Metal Holocaust på Port Vales fotbollsplan den 1 augusti. Ironiskt nog stod Ozzy och hans band nu under Motörhead på affischerna.

Några dagar innan festivalen intervjuade jag Lemmy uppe på Motörheads skivbolag Bronze på Chalk Farm Road i London. Det gjordes för den irländska tidningen Hot Press och Lemmy var på ett avslappnat och glatt humör där vi satt och snackade på det välpyntade kontoret. Vid det här laget hade Lemmy blivit rejält efterfrågad av medierna och därför hade jag bara blivit tilldelad 30 minuter. Han hade dock en hel del intressanta saker att berätta.

Av skäl som jag aldrig fick förklarat för mig trycktes aldrig artikeln. Och den har förblivit opublicerad. Tills nu. Den här handskrivna transkriberingen snubblade jag över av en slump. Så, 40 år senare, här är den sanna historien om ”No sleep ’til Hammersmith” med Lemmys egna ord.

Hur kommer det sig att ni beslöt er för att släppa en liveplatta?

– För att ha någonting att göra! Nej då. Vi hade faktiskt funderat ett tag på göra en liveplatta, eftersom vi är som bäst när vi lirar inför en publik. Det är då det glänser om oss. Samtidigt har våra fans frågat när vi ska göra en liveplatta. Därför beslöt vi oss för att spela in konserterna som vi gjorde under turnén i mars. De lät riktigt bra så vi bestämde oss för att gå vidare med det.

Ni spelade in flera gig. Hur kom ni fram till vilka ni skulle använda er av?

– Det var mycket upp till Vic Maile. Eftersom han är vår producent tänkte vi att han fick jobba lite för sin lön. Han gick igenom samtliga tejper och plockade ut vad han ansåg vara den bästa versionen av varje låt. Sedan lyssnade vi allihop igenom vad han hade sammanställt och för det mesta höll vi med honom. Vic gjorde ett fantastiskt jobb. Inte bara med urvalet, men även med hur han mixade allting. Det hade kunnat bli hafsigt och saknat flyt, men han såg till att det låter som att allt är från en och samma konsert.

Varför spelade ni inte bara in en enda spelning?

– För att man inte vet vad som kan gå snett från kväll till kväll. Det hade varit en för stor risk att bara spela in ett enda gig. Eftersom vi hade tillgång till inspelningsutrustningen tyckte vi att det var lika bra att ha en backup. För säkerhets skull.

”Vi skryter med rätta över hur jävla bra vi är på scen och det fanns inget behov av att göra som andra band jag känner och spela in allt på nytt i studion. Sådant är fusk”

Men en spelning hade väl gjort det mer autentiskt? Då får man känslan av vad som hände just den kvällen…

– Det har du rätt i, men hur många liveplattor är hämtade från en enda konsert? Man måste vara pragmatisk. Det är inte som att vår kvalitetsnivå är sämre från en kväll till en annan, men inspelningsutrustningen kan strula. Och det är bortom bandets kontroll.

På tal om ljudkvalitet, gjorde ni några studiopålägg?

– Nej… varken jag eller Eddie gjorde det i alla fall. Philthy gick faktiskt in för att fixa lite med trummorna, men det var bara marginellt. Det handlade inte om att det som han hade gjort från början var dåligt. Vad det handlade om var att när Vic valde ut vad han ansåg vara den bästa tagningen av en låt hade trummorna i ett eller två fall inte fångats tillräckligt bra på inspelningen. Men vi skryter med rätta över hur jävla bra vi är på scen och det fanns inget behov av att göra som andra band jag känner och spela in allt på nytt i studion. Sådant är fusk.

Brittiska listettan ”No sleep ’til Hammersmith” producerade även hitsingeln ”Motörhead”, som bandet gjorde avbrott i USA-turnén för att köra på ”Top of the pops” i brittisk tv.
I november 1981 inleddes nästa Europaturné med förbandet Tank, vars debutalbum ”Filth hounds of Hades” Fast Eddie Clarke därpå producerade.

FOTO GRAHAM MITCHELL

Varför gjorde ni inte ett dubbelalbum som andra har gjort?

– Planen var att göra det, men sedan insåg vi att setet inte var tillräckligt långt. Vi hade kunnat fylla tre sidor av en dubbel-lp, men vad hade vi gjort med den fjärde sidan? Jag förmodar att vi i bandet hade kunnat dra vitsar för att fylla ut tiden, eller så hade vi kunnat nynna några låtar, men vem hade velat ha det?

Ni har väl tillräckligt med material för att förlänga konserterna?

– Det var aldrig tal om det. Längden på våra konserter är precis rätt längd för Motörhead. Inte bara för oss, utan även för våra fans. Om vi spelade längre skulle man märka att energin avtog i rummet. Hur hade det låtit på en liveplatta? Vi skulle ha låtit riktigt mäktiga under de tre första fjärdedelarna för att mot slutet låta som ett folkmusikband, haha!

Hur valde ni då vilka låtar som skulle strykas från skivan?

– Proceduren gick ut på att vi först sa till Vic vad vi ville ha med. Sedan lyssnade han igenom allting och gav oss sin åsikt om vad som fungerade och vad som inte fungerade. På det stora hela var det dock vårt ursprungliga låtval som i slutändan hamnade på albumet. Jag är övertygad om att resterande låtar på något sätt kommer att läcka ut som bootleg. Det händer alltid, eller hur?

Den brittiska turnén gick under parollen ”Short, sharp pain in the neck”. Funderade ni på att kalla även albumet det?

– Nej. Som namnet på en turné lät det okej, eftersom det refererade till att vi bara gjorde ett fåtal spelningar, men det hade känts fel att kalla plattan det. Därför kom vi på titeln ”No sleep ’til Hammersmith”.

Hur kom ni fram till den titeln? Ni spelade aldrig på Hammersmith under turnén.

– Jag vet, men det är ett uttryck som vi har använt oss av innan när vi har varit ute på vägarna. Det har blivit lite av ett internt skämt inom bandet. Och vi tyckte att det såg bra ut på skivomslaget. Det ger även er journalister något att tänka på och fråga oss om i intervjuer. Ifall ni inte kommer på något bättre.

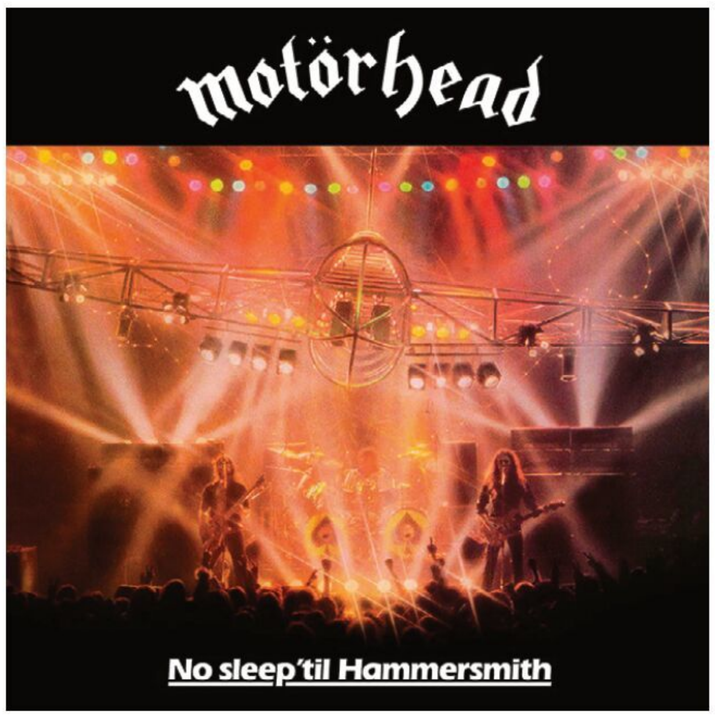

”No sleep ’til Hammersmith” är det första av tolv livealbum som Motörhead utgav före Lemmys död 2015.

Det var väldigt omtänksamt av dig!

– Det är bara sådan jag är. Jag gör allt jag kan för att hjälpa musiktidningarna.

Ni har precis avslutat en stor USA-turné där ni var förband till Blizzard Of Ozz. Hur gick det?

– Bättre än vad vi hade väntat oss. Det var kul att vara ute med Ozzy. Han är en stor personlighet och vi kom bra överens. Han har börjat om på ny kula. Självklart känner alla till honom från Black Sabbath, men det här är ett nytt band och de måste bygga upp det från grunden. Spelställena var dock hyfsat stora och publiken var bra. Det känns som att vi fick över dem på vår sida. Vi är inte så värst stora i USA, men det innebär bara att vi inte har så mycket press på oss. Vi fick ett bra mottagande och det var en givande resa.

Har ni börjat att fundera på nästa studioalbum?

– Vi har bollat några idéer, men vi är inte på långa vägar redo för att gå in i studion och spela in dem. Vi kanske gör något annorlunda nästa gång. Kanske en country & western-platta? Det är något som jag hade kunnat säga till vår manager Doug Smith

bara för att han skulle retas med vårt skivbolag Bronze. Det hade gjort dem nojiga!

Känner ni någon plötslig press på er med tanke på att ni har fått en listetta med live-albumet?

– Utan tvekan. Nu när vi har haft en skiva som toppat listan och bevisat att det är möjligt för ett band som vårt så kommer alla att förvänta sig att vi ska göra samma sak en gång till. Det är så som musikbranschen ser på det. Kommer det att påverka vad vi gör?

”Vi bokade till och med in en avskedskonsert på Marquee i London och bad Ted Carroll, en polare till mig, att spela in den”

Nej. Ingen kan Motörhead bättre än mig, Eddie och Philthy. Jag förväntar mig dock att alla runtomkring oss kommer att kräva ett album som kan matcha liveplattans listplacering. Hitsinglar lär de också förvänta sig. Kanske borde vi be Sheena Easton gästa i en låt? Jag bara skojar.

Ni samarbetade framgångsrikt med Girlschool på ep:n ”St. Valentine’s Day massacre”. Kommer Motörhead att göra något liknade igen med något annat band?

– Om tillfällighet ges med rätt band kommer vi självklart att överväga det. Varför inte? Vi känner Girlschool väldigt bra. Vi har turnerat med dem, vi kommer bra överens och har liknande humor. Det var därför samarbetet fungerade. Men vi skulle aldrig göra det med vemsomhelst bara för sakens skull.

Har uppkomsten av new wave of British heavy metal hjälpt er karriär?

– Vi är inte en del av den rörelsen. På samma sätt är vi inte heller punk. Det verkar som att vi har fans från alla läger. I vår publik finns det bikers, punkare och metalfans. Jag är övertygad om att vi har fått med oss några fans ur new wave of British heavy metal – vilken löjlig fras, eller hur? – och vi har tagit med oss band som Saxon och Vardis som förband under våra turnéer. Och de tillhör väl new wave of British heavy metal? Jag gillar dem. Jag gillar även Tank. De är ett nytt band som startades av Algy Ward, som tidigare var med i Damned. Folk jämför dem med oss och jag kan förstå varför. Lägg namnet på minnet. De kommer att bli stora inom ett par år.

Ni hade även en hel del new wave of British heavy metal-band med er när ni headlinade Stafford Bingley Hall förra året.

– Ja, vad var det nu vi kallade det giget? **The Heavy Metal Barn Dance.**

– Just det. Det var för att Bingley Hall påminner om en stor lada. Jag minns att vi hade Saxon och Girlschool med oss. Vilka mer var med?

Angel Witch, Vardis, Mythra och White Spirit. Det var i stort sett Motörhead som headlinade en new wave of British heavy metal-festival!

– Är det så? Jag minns inte ett enda av de här andra banden, men det beror förmodligen på att vi inte fick tillfälle att se något av dem. Jag träffade dem säkert backstage, men förmodligen bara för att säga hej. Det är kruxet med sådana här enskilda spelningar. Man får inte möjlighet att dricka eller ta droger med de andra banden.

Motörhead har kommit långt sedan ni 1976 röstades fram som ”The best worst band in the world” av NME:s läsare. Funderade ni någonsin på att kasta in handduken när det hände?

– Det gjorde vi. Inget gick vår väg. Vi hade spelat in ett album för United Artists som de vägrade att släppa (”On parole” gavs till slut ut 1979). Det känns som att de hade förväntat sig en popskiva eller något liknande. Till råga på allt vägrade de att släppa oss från vårt kontrakt. Vi hade spelat in en singel för Stiff, ”Leaving here”, som United Artists stängde dörren för. Jävla idioter. Därför kände vi att vi inte hade någonstans att ta vägen. Vi bokade till och med in en avskedskonsert på Marquee i London och bad Ted Carroll, en polare till mig som äger Chiswick Records, att spela in den. Vi hade turen på vår sida, för han kunde inte få in utrustningen i lokalen och som kompensation erbjöd han oss två dagar i studion. Vi spelade in hela vår självbetitlade platta under dessa dagar. Den släpptes 1977, för då hade vårt kontrakt med United Artists löpt ut och till slut var vi på väg. Hur jag känner inför den där omröstningen i NME? De erkände åtminstone att vi var bäst på något.

Har du någon vision över var du ser Motörhead när ni når ert tioårsjubileum 1985?

– Jag har en vision gällande vad jag vill göra efter den här intervjun. Den är att ta mig till puben, sätta mig vid den enarmade banditen och dricka en jack & coke. Längre än så vågar jag inte tänka. Lev för nuet och lägg ner alla storslagna planer. Om vår manager eller vårt skivbolag vill tänka så långt in i framtiden är det upp till dem. Vi tre i bandet kommer att fortsätta som vi alltid har gjort. Den enda förändring som kommer att ske under de kommande dagarna är att jag ska byta kalsonger. ■

FOTO RICK SAUNDERS

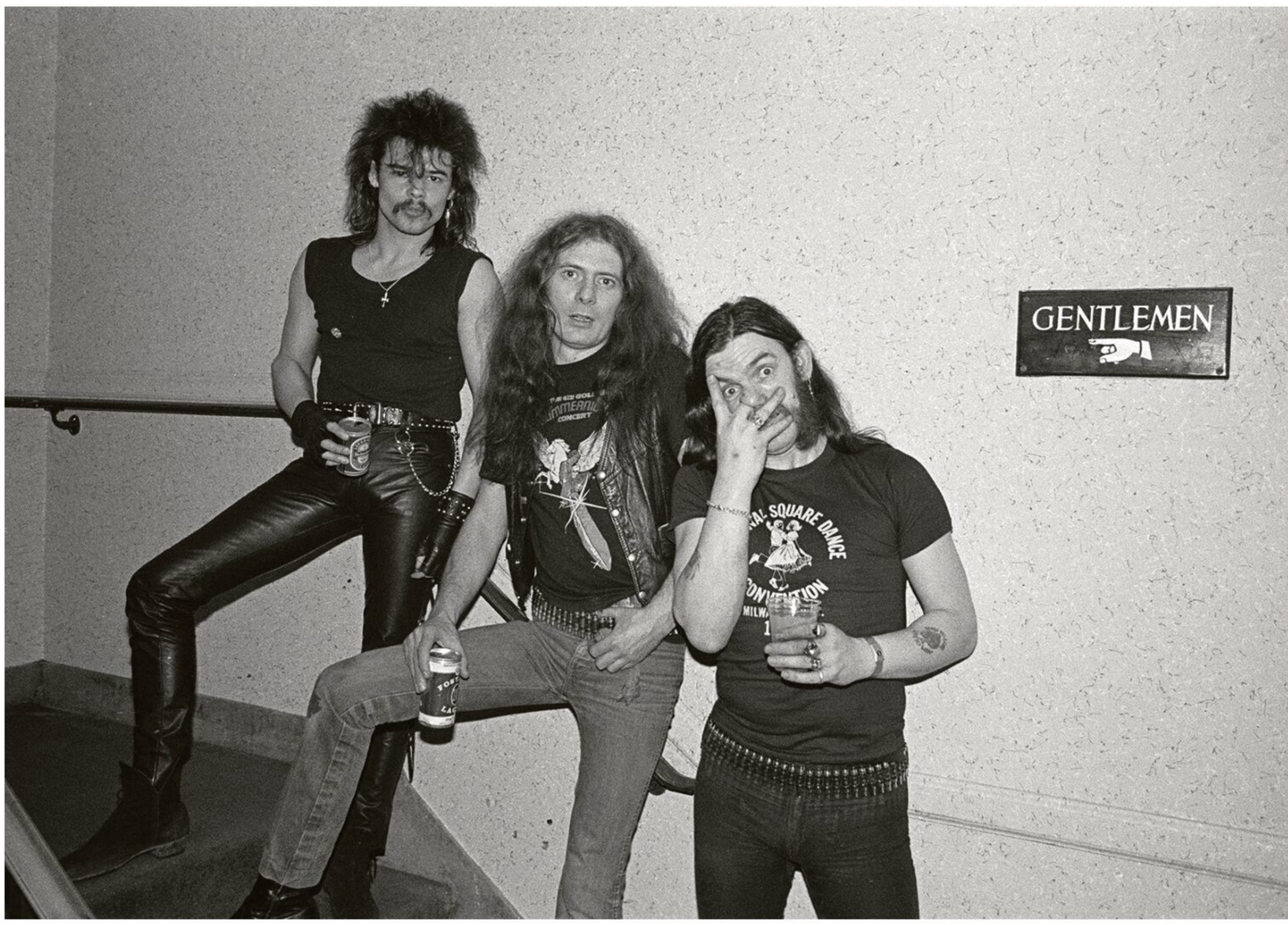

Motörheads klassiska sättning skulle bara göra ett album till efter ”No sleep ’til Hammersmith”. ”Iron fist” släpptes i april 1982 och gitarristen Fast Eddie Clarke gjorde sitt sista gig med bandet i New York den 14 maj.

Tomas ”Tompa” Lindberg är en av de mest välkända och produktiva sångarna i Sveriges extrema musikscen. Utöver At The Gates och dess förlaga Grotesque är han känd från bland andra Crown, Nightrage, Lock Up och crustpunkbanden Skitsystem och Disfear.

AT THE GATES

AV **SIMON LUNDH** FOTO **ESTER SEGARRA**

Pessimismen är den nya optimismen enligt **At The Gates**. På ”The nightmare of being” tar de sig an en filosofi som har föga till övers för mänskligheten, samtidigt som de själva försöker förlika sig med döden. Och sköra lårbenshalsar.

Hur kommer det sig att At The Gates släpper ”The nightmare of being” nu när så många band har valt att skjuta upp sina skivsläpp på grund av pandemin?

– Den har varit klar ett tag och det är många detaljer som ska synkas med omslag, koncept och videor, säger sångaren Tomas Lindberg. Vi har redan skjutit upp släppet ett par månader. Albumet skulle egentligen ha släppts i april eller maj och jag känner personligen att det är dumt att vänta för länge med en så här stor produkt. Om det nu öppnas upp i höst kommer alla skivor att släppas samtidigt. Även om vi inte släpper plattor för att sälja skivor vill Century Media så klart göra det och de har inte märkt någon nedgång i försäljning under pandemin. Dark Tranquillity släppte till exempel ”Moment” mitt under det här och enligt Century Media sålde den tydligen inte sämre även om de inte kunde turnera för den. Folk är väl svältfödda på ny musik, även om de bara får lyssna på den hemma. Så nu kan skivan släppas i lugn och ro. Det är ändå en ganska mastig skiva som vi släpper, så det kan vara bra att folk får tid på sig att lyssna på den innan vi spelar live igen. Sedan tycker vi bara att det är kul att folk får höra skivan. Det är inte roligt att bara sitta på den.

Hur är den mastig?

– Det började nog när jag kurerade Roadburn-festivalen 2019. Det är en holländsk festival med fokus på det eklektiska och att det finns många olika ingångar till tyngre, experimentell musik. Det kan vara allt från Sunn O))) till rena noiseprojekt, hardcore, prog eller krautrock. Så länge det har någon form av avighet är det välkommet på Roadburn. Som kurator väljer man ut ett antal av banden som ska spela. Genom åren har de till exempel haft Lee Dorrian från Cathedral, Mikael Åkerfeldt från Opeth och Jacob Bannon från Converge. Det är rätt tunga namn att ha sitt bredvid. Så man anordnar kanske en av fyra kvällar på stora scenen. Sedan sprider man ut sina andra band på de andra scenerna under festivalen och det var jättehäftigt att få chansen att stå för en del av en festival. Det kändes till exempel väldigt speciellt att se Anna von Hausswolff, som inte har gjort så stora spelningar i den här delen av världen, stå på stora scenen och bli så väl mottagen som hon blev. Givetvis var det mestadels hennes förtjänst, och hennes fantastiska musik, men det var skitcoolt att vara en liten del av det.

Var det lite av 90-talets DIY-känsla som kom tillbaka?

– Det kan man säga. Sedan var det en massa logistik som inte var lika rolig, men jag lärde mig mycket av det. Det var i alla fall inte självklart att vi själva skulle spela där och hur det i så fall skulle framställas för att passa in i konceptet. At The Gates är kanske inte ett typiskt Roadburn-band men vår musiksmak passar in och det blev till ett enormt projekt med massa gästmusiker och klassiska arrangemang. Vi hade en stråkkvartett, samplers och olika sångare. Vi bytte instrument med varandra, hade digitala backdrops med film och spelade låtar som aldrig hade spelats live förut i omarrangerade versioner. Jag tror att det var 30 personer involverade totalt. Jesper Jarold som spelar fiol på At The Gates ”The red in the sky is ours” från 1992 spelade till exempel gitarr vid ett tillfälle. Vi byggde ihop alla gamla delar och försökte presentera dem för en större publik. Det var vågat, stort och läskigt, men jättehäftigt när det var klart. Någonstans där insåg vi att folk eventuellt förstod den lite konstigare sidan av At The Gates och kanske kunde vi lyfta in mer från alla våra influenser på en skiva än vi har gjort tidigare. Vi har alltid sagt att vi ska vara ett helt öppet band utan gränser. I vår första biografi 1990 skrev vi till och med att det skulle vara ett öppet avantgardistiskt projekt.

Pretto från dag ett med andra ord?

– Precis, eller nu är det pretto i full blom. Jag tror att Roadburn gjorde att vi vågade göra det här, helt enkelt. När jag och basisten Jonas Björler sedan började skriva blommade det ut åt många olika håll. ”Ska vi inte ha det här konstiga instrumentet här? Det hade varit skitcoolt och lyft hela låten.” Och den här gången gjorde vi det. Så skivan är stor med många dimensioner. Vi har blåsinstrument som vi aldrig har använt tidigare och på ett sätt som jag inte tror har använts förut inom death metal. Det var jättehäftigt, men det krävs nog ett antal lyssningar för att komma in i alla detaljer. Till sist framstår en typiskt Roadburn-band men vår musiksmak passar in och det blev till ett enormt projekt med massa gästmusiker och klassiska arrangemang. Vi hade en stråkkvartett, samplers och olika sångare. Vi bytte instrument med varandra, hade digitala backdrops med film och spelade låtar som aldrig hade spelats live förut i omarrangerade versioner. Jag tror att det var 30 personer involverade totalt. Jesper Jarold som spelar fiol på At The Gates ”The red in the sky is ours” från 1992 spelade till exempel gitarr vid ett tillfälle. Vi byggde ihop alla gamla delar och försökte presentera dem för en större publik. Det var vågat, stort och läskigt, men jättehäftigt när det var klart. Någonstans där insåg vi att folk eventuellt förstod den lite konstigare sidan av At The Gates och kanske kunde vi lyfta in mer från alla våra influenser på en skiva än vi har gjort tidigare. Vi har alltid sagt att vi ska vara ett helt öppet band utan gränser. I vår första biografi 1990 skrev vi till och med att det skulle vara ett öppet avantgardistiskt projekt.

”Vi har blåsinstrument som vi aldrig har använt tidigare och på ett sätt som jag inte tror har använts förut inom death metal”

Pretto från dag ett med andra ord?

– Precis, eller nu är det pretto i full blom. Jag tror att Roadburn gjorde att vi vågade göra det här, helt enkelt. När jag och basisten Jonas Björler sedan började skriva blommade det ut åt många olika håll. ”Ska vi inte ha det här konstiga instrumentet här? Det hade varit skitcoolt och lyft hela låten.” Och den här gången gjorde vi det. Så skivan är stor med många dimensioner. Vi har blåsinstrument som vi aldrig har använt tidigare och på ett sätt som jag inte tror har använts förut inom death metal. Det var jättehäftigt, men det krävs nog ett antal lyssningar för att komma in i alla detaljer. Till sist framstår en bild för lyssnaren som är så pass komplex att det nog blir olika bilder för olika lyssnare. Det är styrkan med skivan, tänker jag. Den kräver helt enkelt sin lyssnare. Dessutom är fyra låtar på en bonus-cd till ”The nightmare of being” inspelade på Roadburn, och då valde vi fyra mer annorlunda låtar som folk inte är vana vid att höra.

Känns det som att det är första gången som ni har gjort det som ni skrev i ert infoblad 1990?

– På ett sätt. Vi var inne och nosade på mer progressiva tankar med både ”At war with

reality” från 2014 och ”To drink from the night itself” från 2018, men nu är de som sagt mer i full blom. Samtidigt kommer vi förstås säga att det här bara var början när vi släpper nästa skiva. Det är så det är med musiker, men just nu känns det som att vi har tagit det längre än tidigare.

Fast progressivt har det väl varit redan från början, framförallt på era två första fullängdare ”The red in the sky is ours” och ”With fear I kiss the burning darkness” (1993)?

– Absolut, men det är väl först nu som vi är tillräckligt bra musiker och låtskrivare för att kunna inkorporera det på ett vettigt sätt. På den tiden spelade vi lite över vår egen förmåga. Det kunde bli häftiga grejer, men med det musikaliska kunnandet som vi hade då utvecklades de inte till sin fulla potential.

Har den ungdomliga entusiasmen alltså ersatts med mogen erfarenhet?

– Eller kompletterats med, skrattar sångaren. Vi är mogen ungdom. Nä, men när man var 18-19 år var allt på liv och död. Nu betyder det mer för oss, fast på ett annat sätt. Det är viktigare att vi är äkta mot oss själva och att At The Gates ska kännas viktigt när man lyssnar på det. Om man ska göra en såhär ambitiös, eller pretentiös, skiva när man närmar sig 50 år och lägga ner allt det arbete som det innebär måste det betyda något för en själv.

I intervjuer har ni sagt att återkomstplattan ”At war with reality” (2014) blev mer som föregångaren ”Slaughter of the soul” (1995) än ni hade tänkt er. I skivbolagets presentation står det nu att At The Gates är ”nyligen frigjort och mer äventyrligt”. Betyder det att ”oket” av ”Slaughter of the soul” till slut har släppt?

– Rent teoretiskt var vi noga med att tänka bort ”Slaughter of the soul” och ta ett helhetsgrepp över vad At The Gates var inför ”At war with reality”. Vi skulle inte gå med på folks förväntningar. Sedan funkar människor så att man tänker en grej samtidigt som det undermedvetna är en stor del av ens kreativa process. Så enligt mig smet det med lite för många nickningar åt ”Slaughter of the soul”-stilen, men vi var nog tvungna att göra skivan på det sättet för att kunna gå vidare. Däremot har det aldrig varit ett ok. Lyssnarna bestämmer själva hur de ser på ett band och alla ser på band på olika sätt. Jag tror att det har kommit så långt att de flesta inte *bara* ser ”Slaughter of the soul” framför sig när de hör namnet At The Gates. Slayer har ju ”oket” av ”Reign in blood” över sig, men ”South of

”The nightmare of being” är At The Gates sjunde fullängdsalbum och det tredje sedan bandet återförenades 2007.

heaven” och ”Seasons in the abyss” är två fantastiska skivor som rent kvalitetsmässigt kan mäta sig med ”Reign in blood” och jag ser dem som ett helt koncept. Men det är svårt. ”Slaughter of the soul” var vad vi ville göra då och det var en motreaktion på vad som hände runtomkring oss. Varje skiva av varje band är en ögonblicksbild av var det bandet är just då och det kan hända att vi gör en sådan skiva igen. ”The nightmare of being” behöver inte vara den stil som man kan förvänta sig av oss för all framtid. Vi kanske vill göra en halvtimmeslång pang på rödbetan-dödsmetallplatta nästa gång. Det är det som är det häftiga med musik. Det viktigaste är att man gör det med hjärtat på rätta stället. ”Slaughter of the soul” var en utmaning för oss då. Kunde vi ta bort de här 20 riffen som inte behövdes och göra två och en halv-minuterslåtar med bara vers och refräng som var starka nog så att de höll? Och hur skulle vi göra det så att det var häftigt för oss att spela men lät enkelt? Det hade varit att sänka vår ambitionsnivå att spela enkla saker bara för att. Så det var jättesvårt att skriva den skivan. Men det hade varit lätt att göra den igen. Därför var det inte lika intressant.

Många inflytelserika band har nästan drunknat i uppsjön av sina lärjungar under senare delen av karriären. Känner ni att det finns en risk för att bli en i mängden när ni fortsätter att låta som At The Gates?

– Det viktiga för oss är att gå framåt och utvecklas, men samtidigt ska det låta At The Gates. Och det gör det ändå någonstans, med det här vemodet och sextaktstriolerna. Det är så vi skriver musik, men sedan har det hänt att jag har sagt ”app, app, app, det här låter *lite* för mycket som” – för in valfritt band som kom efter oss – som låter som oss. Men vi kan återkomma till Slayer. Alla vet vad ett Slayer-riff är men för dem är det kanske inte det. När Jeff Hanneman hörde copycatband tänkte han säkert många gånger att de inte fattade vad som var viktigt för Slayer. Så är det lite för oss också. Vi kan förstå att band *tror* att de låter som At The Gates, men vi hör direkt att vi hade gjort det annorlunda. Det handlar om att vara trygg i sin identitet.

Vem är Thomas Ligotti och hur har han varit med och format ”The nightmare of being”?

– Han är en fantastisk författare. Många känner nog till honom som skräckförfattare. Han är en arvtagare till HP Lovecraft, men han har också skrivit en bok som heter ”The conspiracy against the human race” som förenklat är en guidebok till pessimistisk filosofi. Många av Matthew McConaugheys karaktärs repliker i ”True detective” sägs till exempel vara inspirerade av Ligotti. Han är ju ändå väldigt pessimistisk. Boken är i alla fall en sorts genomgång där han går igenom de stora namnen inom pessimism och hur de är kopplade till varandra. Det väckte mitt intresse så jag började läsa andra författare också. Nu tänker kanske människor att At The Gates har släppt en pessimistisk skiva, men det har vi egentligen inte. Det här är ett sätt att se på livet och världen som kanske *inte* gör en besviken. I en av refrängerna sjunger jag till exempel *”pessimism, the last refuge of hope”*. De stora filosoferna, som Arthur Schopenhauer och EM Cioran, förklarar det här med att mänskligheten är den enda levande varelse som vet om att den ska dö och de mekanismer som vi bygger upp som försvar mot den tanken: religion, ideologier och olika former av förströelse. Allt för att ta bort tankarna kring att vi bara är ett djur som kommer att dö. Mänskligheten blir med andra ord en paradox eftersom vi försöker att inte vara mänskliga. Det är häftiga tankar och om man är pessimist blir man som sagt inte besviken. Däremot finns det många besvikna optimister. Det handlar om utvecklingen av ens medvetande. Man kan gå tillbaka till myten om Adam och Eva. Det är först när de inser vilka de är som problemen börjar. En av de som jag snubblade över i allt det här var den amerikanska filosofiprofessorn Eugene Thacker.

”Man kan gå tillbaka till myten om Adam och Eva. Det är först när de inser vilka de är som problemen börjar”

Är låten ”Cosmic pessimism” en tonsättning av hans bok med samma namn?

– Det är en mer poetisk bok och texten är utvalda brottstycken, så det blev helt enkelt

At The Gates består av trummisen Adrian Erlandsson, basisten Jonas Björler, sångaren Tomas ”Tompa” Lindberg, gitarristen Jonas Stålhammar och gitarristen Martin Persson. Jonas Stålhammar ersatte 2017 Anders Björler, som fortfarande spelar med tvillingbrorsan Jonas och Adrian i Haunted.

en komprimering av boken. Jag läste två, tre böcker av honom och sedan googlade jag honom och hittade hans mejladress. En av hans böcker är nämligen kopplade till det här med förströelse där han skriver om skräckgenrer, film, böcker och musik. Så snubben har koll. Han vet vad black metal är. Så jag kontaktade honom och frågade om han var intresserad av att bidra och det slutade med att han skrev den här texten. Han hjälpte mig också att vrida och vända på lite koncept och det gjorde att det blev en helt annan nivå på det. Det är första gången som jag har jobbat på det här sättet, med någon som vet väldigt mycket mer än jag gör. Han menar i alla fall att pessimismen inte är en filosofi utan ett tänkesätt som har fötts på filosofins kyrkogård. Han hade många sköna tankar. När man sedan har Schopenhauer ekande i huvudet och plockar upp skönlitterära böcker ser man kopplingar till pessimismen hela tiden. Och det har varit mycket bladvändande här den senaste tiden. Det här är i alla fall en platta som introducerar konceptet pessimism i en konstnärlig variant. Det är fortfarande min typ av texter skrivna utifrån det här konceptet magisk realism med olika förståelsenivåer som jag snubblade över i samband med ”At war with reality”, och som gör det intressant för mig att arbeta.

Kände han till At The Gates?

– Jag tror att han hade hört namnet, men det vill man inte snoka om. Så jag gjorde en presentation som om han inte visste vilka vi var. Författare är trots allt rockstjärnor för mig. Jag kan så klart bli imponerad om jag träffar någon gammal hjälte inom musikvärlden, men med författare är det på ett helt annat plan. Jag tror inte att de vet vilka vi är, så mejlet som jag skickade var på vinst och förlust. Senare har jag insett att många av dem gör det. Jon Padgett, en annan skräckförfattare som jobbar lite med Ligotti, kontaktade till exempel oss på Instagram och sa att det var coolt att vi gjorde en platta på det här temat. ”Men vänta nu, du har skrivit böcker som jag älskar. Det är du som är cool, inte vi.”

Det går att koka ner många av beskrivningarna i pessimistisk filosofi till vardagliga fenomen. Att ”människans självmedvetenhet är bunden till hens medvetenhet om tid, vilket leder till ett större lidande än bara fysisk smärta” låter till exempel väldigt mycket som åldersångest.

– Det är klart att åldersnoja kan föda såna här tankar. Man tänker inte på det sättet när man är 20 år, om man inte är en gothare, haha! En viktig del av filosofin är förlikning med vår egen dödlighet. Istället för att slå bort det hela tiden. Så alla går igenom de odödlighetstankar som man har som yngre medan tankar kring dödlighet kommer när man blir mer till åren. Nu när jag spelar boll på gården härnere tänker jag till exempel på lårbenshalsen och när det gäller At The Gates känns det nästan ännu viktigare. Fan vet hur många fler skivor vi kan trycka ut innan folk tycker att vi är pinsamma gubbar. Det finns trots allt inte så många som är äldre och fortfarande håller på med death metal. Man får kolla på de som är 50 plus. Hur ser det ut när de börjar bli 60? Vågar vi hålla på ett år till eller tycker människor att vi ska sätta oss framför datorn och göra lite filmmusik istället, så att de slipper se oss skalliga och gråskäggiga? Det finns ändå någon form av infantilism i samhället. Barn och föräldrar köper samma kläder eftersom man försöker vara ungdomlig så länge som möjligt och där kanske vi som metalskallar också passar in. Vi klär oss trots allt likadant som när vi var 18 år. Så en förlikning med vad mänskligheten faktiskt är, med alla dess fel, kanske kan få oss att slappna av. ■

Det är tomt hos oss...

SWEDEN ROCK FESTIVALOMRÅDE
En helt vanlig torsdag i maj 2021.

Trognare festivalbesökare får man leta efter. Före detta Malmöbon Jörgen (som numera bosatt sig i rockens paradis Sölvesborg) och hans vänner, har inte missat en enda Sweden Rock Festival sedan 1998. Ja förutom 2020 och 2021. Bara en pandemi kan stoppa detta gänget.

En specialbyggd husvagn inredd med hårdrocksaffischer från 80-talets mytomspunna tidning *Okej*, används enbart för rock-en och står parkerad i väntan på den där efterlängtade veckan i juni. Eller, de har många husvagnar… rättare sagt femton stycken förvaltas av ett gäng som delar mer än festivalboende, den eviga kärleken till Sweden Rock Festival i Norje, Sölvesborg.

Men hur överlever man två års lång väntan på det ljuva festivalvimlet och den årliga nationaldagsmiddagen med sill och nypotatis som avnjuts på gräsplätten? Drömmer, planerar? Den gigantiska uppblåsbara flamingon som gjorde det lätt att hitta hem behöver ersättas med något nytt, kanske ett rosa parasoll? De har tid att fundera. För en sak är säker, de återkommer.

Vi är många som saknar vår stora extrafamilj i de cirka 30 000 besökare som invaderar vår stad i några dagar varje år. Vi längtar efter att få skapa magi igen, tillsammans!
För vi ses väl igen den 8-11 juni 2022?

Sölvesborgs kommun

JURYN

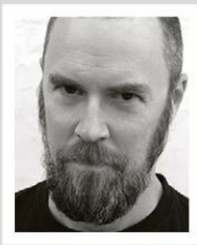

DAVID BERGSTRÖM

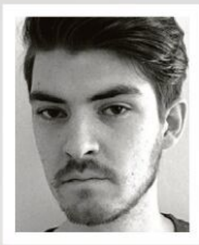

JESPER ROBILD

7,0 Flotsam And Jetsam
Blood in the water
AFM

7 Vilken sånginsats av Eric ”AK” Knutson! Flotsam And Jetsam känns inte som ett band med 40 år på nacken, utan snarare vitala, hungriga och kreativa. Här finns ingen tanke på att slöjogga till pensionen med gamla meriter i ryggsäcken. Hårda och melodiösa vill de fortfarande uppåt och framåt.

7 Visst riffas det i racerfart, men Flotsam And Jetsam idag är så mycket mer än bara thrash. Smältdegeln där Iron Maiden och Testament möts är måhända orsaken till att de har fallit mellan stolarna och förblivit ett evigt förband. Synd på högkaratig metal som verkligen brinner för… metal.

6,5 Crowne
Kings in the north
FRONTIERS

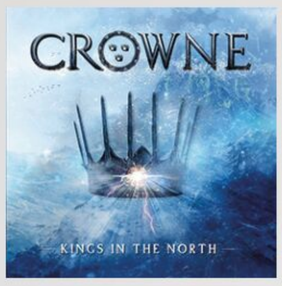

7 För en gångs skull är jag ändå lite imponerad av en Frontiers-fabricerad supergrupp. För alla som gillar svensk melodisk hårdrock är det här en riktig juvelsamling, där ”Kings in the north” tronar högst på det jämnslipade verket. Att medlemmarna är kompetenta visste vi förstås redan.

6 Fenomenala musiker från mestadels finfina band som gärna kunde ha fått släppa varsitt nytt album. Istället ska tid spillas på ytterligare ett platt skivbolagshopkok. Eller ja, låtarna och utövarna glöder det en del om, men totalen saknar den själ som bara ”riktiga” band kan få till.

6,3 Helloween
Helloween
NUCLEAR BLAST

6 Det som alla har sett fram emot är för mig mest ångest. Det kan inte bli annat än antiklimax, väl? Visst är det fantastiskt att höra Michael Kiske sjunga (och Kai Hansen skräna) i Helloween igen, men låtmässigt står kejsaren där i bermudashorts och hawaiiskjorta, luftigt men funktionsdugligt.

7 Förutsättningar för decenniets bästa power metal-album. Men genrens vassaste låtskrivare Kai Hansen har latat sig och hur tufft det än är att höra eliten samlad blir summan ”bara” ett stabilt tillskott till katalogen. Visserligen positivt för ett favoritband som dippade rejält sist.

6,0 Hammer King
Hammer King
NAPALM

8 Hammer King låter som Hammerfall inte har låtit sedan ”Legacy of kings”. Det borde vara fler än jag som har saknat den lilla nischen i power metal-historien, som är aningen hårdare. Lägg till låtar som ”Hammerschlag”, ”Atlantis” och ”King of kings” och detta är årets utropstecken hittills!

5 Bandmytologin som cirkulerar kring vad som verkar vara en populär asagud spär på känslan av dussinband. Konceptet är inte bara halvhjärtat genomfört, Tor är anlitad till sådan leda att han inte har tid med åska längre. Hammer Kings übertyska metal i sig är inte helt fy skam – men dussinmässig.

6,0 At The Gates
The nightmare of being
CENTURY MEDIA

6 Efter karriärens höjdpunkt ”At war with reality” har At The Gates krånglat till det för sig onödigt mycket. Variation i all ära, men laga inte det som inte är trasigt. Det som nu har blivit hårdare och meckigare har samtidigt puttat undan lite av magin och mörkret. Men saxofon är ju kul.

6 Hur inspirerande det än är att de faktiskt vågar utvecklas (och tonsätta akademiska föreläsningar) föredrar jag när At The Gates låter mer som At The Gates, utan King Crimson-knas och ständiga preludier på bekostnad av smockor och tempo. Helt okej på egna ben, mindre stark i katalogen.

5,8 Nighthawk
Midnight hunter
MR

6 Det är en blandad men rock’n’roll-dränkt kompott som Robert Majd med gäster har satt ihop. För att vara ett projekt som uppkommit i brist på annat är det ändå snyggt och välljudande, framfört med ös och energi och med idel ädla sånginsatser. Extra plus för välvalda och ovanliga covers.

6 Den här typen av släpp är pandemin personifierad. Musiker har tid över, lattjar ihop något och diverse polare får göra gästinhopp. Nighthawks resultat är mestadels gemytligt. ”Midnight hunter” drar åt så många håll att det kunde varit en split mellan fyra band, och bäst är 80-talsorgierna.

5,8 Nephila
Nephila
THE SIGN

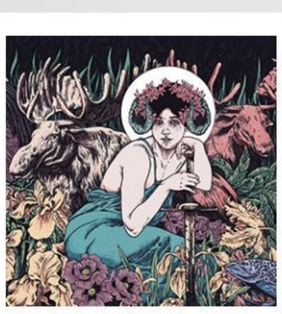

5 Jag ska ge Nephila att de försöker ta retrorocken till en ny nivå, både visuellt och ljudmässigt. Masker, två sångerskor och progressiva låtar. De har också lite mer kraft än de flesta av konkurrenterna i genren. Ändå fattas den där trollbindande sista lilla magin för att få genomslag.

6 Children Of The Sün, där några av Nephilas medlemmar ingår, är bättre. Nephilas inriktning känns lite väl söndertraggad av otaliga unga retro-psych-band. De gör dock sin grej bra, med läcker klaviatur och en av omgångens bästa låtar i svenska finalen ”Alla galaxers centrum”. Växer garanterat live.

5,3 Fear Factory
Aggression continuum
NUCLEAR BLAST

4 Jag är rädd att Fear Factory och jag fortsätter att vara som olja och vatten. Där jag vill ha en snygg melodi kör de på taggtrådsmangel. Där jag vill ha en från refräng har de ett mähä som sjunger så segt att liktornarna somnar. De symfoniska arrangemangen känns också helt malplacerade.

7 Äntligen har de på riktigt släppt den usla 90-talsljudbilden och borta är också ansträngd ren sång. I kombination med filmisk ståta och vassa låtar resulterar det i något av det bästa som bandet har gjort. Perfekt om du inte kan bestämma dig för att se ”Total recall” eller lyssna på industrimetal.

4,3 Blackberry Smoke
You hear Georgia
THIRTY TIGERS

5 Det är lätt att stämpla ”habil sydstatsrock” på Blackberry Smoke och rekommendera till alla berörda. Men det vore samtidigt att nedvärdera hela genren och dess lyssnare. För visst går det att få ut mer av låtarna än så här, om man verkligen hade dragit fram saken under pistolhot?

3 Tidigare har de faktiskt höjt min smak för sydstatsrock, men när tonvikten nu läggs på banal country och slätstruken americana får Blackberry Smoke håret att gråna i förtid. När en platta har stunder som är mer Conway Twitty än elgitarrer kan betyget gärna bli ”diskvalificerad”.

ERIK THOMPSON

NEVEN TROSIC

8 Flotsam And Jetsams snällprogressiva mellanperiod är underskattad – men ja, vad bandet har åstadkommit efter återkomsten till powerthrashen är skyhögt bättre. Och att två urstarka plattor i följd nu följs av en tredje, ännu starkare, visar att deras spirande renässans ingalunda har nått vägs ände.	**6** Senare års fina form känns här något naggad i kanten. Inte för att detta album ska ses som ett misslyckande, för en lyssningsvärd helhet kvarstår absolut. Men ändå hade jag hoppats på lite mer, från ett band som lyckades växa bortom sin forna kultstatus från 80-talet. Kanske nästa gång.
6 Som ett lätt svärtat Talisman eller Eclipse med aningen lägre genomsnittstempo. Ungefär den summa som man kunde förvänta av dessa beståndsdelar/medlemmar. Crowne gör förvisso inte bort sig, ens i en enda låt, men för att direkt utmärka sig på en så releasetät scen har de ännu en bit kvar.	**7** Det musikaliska konceptet skördar inga originalitetspoäng, men ett starkt låtmaterial i händerna på ett gäng lysande musiker räcker i sig alltid långt. Då har jag även överseende med ett litet mått av enformighet på plattans andra halva. Överlag ett projekt jag gärna hör mer ifrån framöver.
5 Fastän jag har följt Helloween sedan starten har det pågående återföreningsjippot lämnat mig helt kall. Bandet har inte gjort ett kanonalbum sedan 2010 och varit notoriskt ojämna i över 20 år. Hur och varför skulle föredettingarna Kiske och Hansen avhjälpa det? Svaret är att det gör de inte.	**7** Klart att det skulle bli lysande, frågan var bara i exakt vilken utsträckning. Den som förväntat mest utstickande faktorn är sångbalansen, vilken fungerar mycket bra även om Kai Hansen kunde ha fått lite mer plats. Allt som allt en återförening väl värd att hylla även i studion, glädjande nog.
5 ”Glimten i ögat” eller ”klyschiga med stolthet”. Hammer King kunde ha burit båda alternativen med heder. Men låtsasleken att Hammerfall och Gloryhammer varken har funnits eller patenterat estetik och Joacim Cans-sång gör bandet omöjligt att ta seriöst. Även om de låtsas kusligt övertygande.	**6** Hade Hammer King debuterat i slutet av 90-talet hade de kunnat framstå som en smärre framåtskridande sensation. Fyra album in i karriären hittar vi ett band som känns väldigt kompetenta, om än något mindre speciella. Hursomhelst är en skopa stabil power metal aldrig något att fnysa åt.
5 Uppryckning? Nej, men åtminstone viss omväxling. Föregångaren ”To drink from the night itself” är kort och gott jämntrist. ”The nightmare of being” har sina ljusglimtar men även sina direkta skräckfloppar. Omslaget är dock det mest icke-fula i At The Gates historia, om det tröstar någon.	**7** Experimentlustan är stor och för min del väldigt välkommen. Dock misstänker jag att At The Gates anno 2021 inte kommer att falla väl ut i somliga mer traditionskramande läger. Men den förlusten får stå för dem. ”Slaughter of the soul” lever ju för evigt kvar i vilket fall.
4 Det är på en gång för mycket projekt och för mycket flakmoppe över denna tveksamma, coverbelamrade röra. Robert Majd borde ha sparat ”I will survive” och ”On my own” till Captain Black Beard, överlåtit ”I used to love this city” till teflontomtarna Night Flight Orchestra och skrotat resten.	**7** Kanske är det gästinsatserna, möjligen är det materialets variationsrikedom. I vilket fall övertygar detta projekt ännu mer än det moderband, Captain Black Beard, som det är sprunget ur. Fyra coverval må låta mycket men de är lika smakfullt utvalda som framförda, vilket ger ännu en stilpoäng i min bok.
5 70-talsretro med ett så att säga allmänhäftigt anslag, som rentav glöder i sina mer psykedeliska stunder. Det rena pulsriffandet är desto mer generiskt, och ett niominutersopus med svensk text sämsta tänkbara final. Sammantaget alltså en skiva som varken går att avfärda eller avguda.	**7** Allt fler bakåtblickande band sneglar mot sent 60-tal snarare än 70-talets mitt. Denna musikaliska hörnsten delar Nephila med bland annat bolagskollegorna Children Of The Sün, där några av Nephilas medlemmar ingår, vilket är en väldigt fördelaktig jämförelse. Resultatet är en högst njutbar albumdebut.
4 Som ideligen rebootad såpopera bevarar Fear Factory visst underhållningsvärde. Som musikskapare – knappast. De klanger och konceptinramningar som kändes futuristiska för 25 år sedan framstår idag som tröttkörda klyschor. Och är metalcoreflirtar bandets uppfattning om en modern touch?	**6** Jag diggar oftast Fear Factory i små doser, typ ett par låtar åt gången. Sedan brukar en väl likartad industriell massa göra trötthetен närvarande. Bitvis verkar bandet råda bot på detta här, då variationen sträcker sig bortom det typiska gitarrtuggandet. Absolut ett steg i rätt riktning.
4 Om du principdiggar allt som doftar snickarbyxa, timotejstråtugg och verandautsikt över åkern – missa inte Blackberry Smokes nya album. Om du begär mer av livet och musiken än ett Allman Brothers Band med idétorka eller ett Georgia Satellites utan låtskrivartalang – skippa med gott samvete.	**5** Lika ofta som Blackberry Smoke levererar live, lika ofta känns studioprestationerna något ofullbordade. Det är inget direkt fel på låtarna i sig, väl framförda som de är, men jag får känslan av ett greppande efter äldre influenser som inte når ända fram. Men som lyssning för stunden, visst.

Powerwolf

Call of the wild

NAPALM

Bombastisk power metal

Det är inte utan att jag fascineras över tyska Powerwolf och deras beslutsamhet. Sabaton-referenserna har dragits förr men är fortsatt oundvikliga. Musikaliskt har de båda få likheter men arbetet som de har lagt ned för att nå dit där de är i dag är beundransvärt. Under karriärens gång har ingen av dem vikt av från den musikaliska stig som de har vandrat och ska man gilla dem är det helt och hållet på deras egna villkor. Med föregångaren ”Sacrament of sin” nådde den långa stigen som bandet hade vandrat på så länge plötsligt fram till en glänta och med det blev de musikaliska villkoren ännu mer storslagna. Både sett till musik och produktion. Det är också där som ”Call of the wild” tar vid.

”Attila Dorns barytonstämma utgör den unika höjdpunkten”

Åtta album in i karriären är kraften i bettet och modet att attackera i öppen terräng starkare och större än någonsin tidigare. Den irländskt ljudande ”Blood for blood (Faoladh)” hade för ett par album sedan känts malplacerad. Här tar den med säregen självklarhet sin plats i flocken utan att skämmas det minsta för sig. Att den hör till medlemmarnas egna favoriter förvånar inte. Detsamma gäller för ”Alive or undead”, ett älskvärt syskon till föregående albums succéballad ”Where the wild wolves have gone”, som visar bandet från sin mest känslosamma och sårbara sida. En sida numer lika självklar som dess starkare dito som löper genom resten av albumet. Hårt drivna attackhymner som gjorda för att yla med i för full hals blandas med klassisk 80-tals-heavy metal. Men som alltid är det Attila Dorns barytonstämma som utgör den unika höjdpunkten. Vad flocken vore utan honom hoppas jag att vi aldrig kommer att få veta.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANNE MATTSSON

STUDIOALBUM

10 000 Years

II

INTERSTELLAR SMOKE

Tung stoner metal med driv

10 000 Years har fyllt sitt debutalbum till brädden med tung stoner metal och det är en rejäl portion. Västeråsbandet har valt sin genre med övertygelse och håller sig tydligt inom dess ramar, men hanterar den också rätt väl. Flera av låtarna har medryckande och genomträngande riff, till exempel det Black Sabbath-doftande spåret ”The mooseriders” och skivans höjdpunkt ”Spinosaurus”. Fans av band som Kylesa och High On Fire kommer säkert att uppskatta det som bjuds av 10 000 Years.

Sammantaget identifierar sig dock musiken för mycket med sin genre och bryter aldrig med dess kod. Musiken är för upptagen med att följa sin inriktning och sina förebilder istället för att hitta egna vägar. Trots detta och efter längre lyssnande ger deras tunga rock och den klagande sången på många sätt den rätta känslan och därmed mersmak. De har hittat en våglängd som funkar väl. Musiken skulle dock vinna på att åtminstone i viss utsträckning bryta sig ut ur sin självpåtagna genrekostym.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Amenra

De doorn

RELAPSE

Atmosfärisk post metal

Det är svårt att beskriva ett möte med belgiska Amenra. Lika svårt är det att anamma ett nytt alster med det dunkelhöjda kollektivet. ”De doorn” innehåller fem låtar som kräver lyssnarens fulla fokus för att komma till sin rätt. Jag skulle faktiskt gå så långt som att säga att det är meningslöst att slölyssna på detta verk. Man behöver rekorderliga hörlurar, eller än bättre, uppleva musiken live.

Gruppen arbetar i den atmosfäriska sfär som Neurosis en gång la grunden till och bygger upp en stämningsvärld med mikroskopiska klossar. Kloss för kloss konstrueras låtbyggen som är både komplext känslomättade och svart svårmodsfernissade. Vissa partier består av kryptiska spoken word-passager som tyvärr sårar helheten då budskapet skjuter över mitt huvud. Jag vill förstå och inte bli kommunikativt bortdribblad. Mitt i allt mörker finns det dock något genuint vackert och i avslutande ”Voor immer” faller alla bitarna på plats – just där känns det som jag ändå förstår och blir ett med skivans själ.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Angelwings

Primordium

PRIDE & JOY

Konceptuell symfonisk metal

Gibraltars första symfoniska metalband bildades 2013, ursprungligen som ett Nightwish-coverband men året efter började de att skriva eget material. Detta resulterade i albumdebuten ”The edge of innocence” 2017, som nu får sin uppföljare.

Även denna gång ett konceptalbum, som följer första skivan hela vägen till där allt tog sin början. En berättelse om en förlorad själ som slåss för frihet med hjälp av gudar. I teorin en intressant tanke men som i praktiken inte känns helt genomarbetad, precis som själva låtmaterialet. Det blir spretigt och obalanserat och stannar någonstans på en hyfsad nivå.

Trummorna och gitarrerna har skönt driv, och syntslingorna slingrar sig stilfullt fram och skapar atmosfär, men når inte riktigt in på djupet. Sångerskan Davinia ”Divi” Cano låter oftast riktigt bra, men växlar emellanåt över till ett lätt skrikigt, pressat och ansträngt röstläge. Som att luften inte räcker till. Vilket gör att vissa partier blir smått dryga att lyssna på, medan andra flyter fram.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JANE CEDENBERGER

Bala

Maleza

CENTURY MEDIA

Aggressiv stoner på spanska

Den spanska duon Bala presenterar sitt tredje album och de briljerar. Musiken har ett hänsynslöst driv och utstrålar en imponerade aggressivitet, men är också välavvägd och slug i sina attacker. Låtarna är effektiva och nästan hotfulla, men de är också sympatiska och spelade med stort hjärta.

Bandet pendlar genremässigt in sig i gränslandet mellan stoner, sludge metal, post-hardcore och punk och kommer ut med en kompromisslös idé om vad rock kan vara. Bala använder sig visserligen ofta av välbeprövade metoder, men med en sådan energi och övertygelse att musiken fyller ett bedövande tomrum och upplevs som något nytt. Det finns flera exempel på stenhårt pricksäkra spår på albumet, som till exempel ”Mi orden”, men ”Hoy no” sticker ut mest genom sitt svängiga och raka driv utan omvägar. Och den lika raspiga som melodibärande sången på denna låt är strålande.

Bala musicerar som om ingen har spelat rock tidigare och påminner oss om vad vi saknar. Världen behöver Bala.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

ANDERS BARTONEK

At The Gates

The nightmare of being

CENTURY MEDIA

Kolmörk mardrömsmetal

Bara att leva kan ibland framstå som ett absolut beckmörker för den olyckligt lottade. Så kompromisslöst går det att tratta ned budskapet på ”The nightmare of being”. På sitt sjunde album släpper At The Gates alla livlinor och dyker ned i de allra mörkaste av livets skrymslen och låter pessimistiska filosofer agera kartläsare. Helt utan pannlampor. Det blir naturligtvis en resa fylld med känslor av alla de slag. ”The nightmare of being” är en tryckkokare fylld av experimentell metal som det inte går att värja sig emot. Känn bara på de här okonventionella greppen: saxofoner i ”Garden of Cyrus”, blåsorkester i ”Touched by the white hands of death” och de överjäkliga knepen i ”Cosmic pessimism” är omöjliga att beskriva. De måste upplevas. I totalt mörker.

Bäst är At The Gates när de ger sig på att skriva låtar som ingen förväntar sig. Som i helt fantastiska ”The fall into time” där Tomas ”Tompa” Lindbergs vrål lägger sig över mässande körer och Adrian Erlandssons mest dova trummor. Resultatet är bara bäst på alla sätt. At The Gates framstår mer och mer som extremhårdrockens svar på Killing Joke. Och det är precis där jag vill ha dem. I mörkret. I smutsen. I de svettdrypande mardrömmarna.

Tröskeln in i At The Gates album blir högre för varje gång – de skriver långt ifrån hits att skråla med i – men orkar man klättra över kanten och falla handlöst väntar ett ödsligt och domedagsliknande landskap, som aldrig slutar att fascinera. ”The nightmare of being” är en utmaning för alla sinnen och konventioner, men ge albumet tio lyssningar och jag lovar att du sitter i ett järngrepp.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JONATHAN STRANDLUND

Blackberry Smoke

You hear Georgia

THIRTY TIGERS

Countrysmittad sydstatsrock

Om det inte vore för det faktum att vissa sydstatsrockband envisades med att krydda de vassa gitarrerna med toner av country vore genren lättare att smälta. Ett påfund som vi förskonades från när Lynyrd Skynyrd, Molly Hatchet och Blackfoot härjade som mest och bäst. Nya, countrysmittade Blackberry Smoke-låtar som ”Lonesome for a livin’” (tillsammans med countryartisten Jamey Johnson) och den sockersöta ”Ain’t the same” är i det närmaste outhärdliga. Som ett metalband med det dåliga omdömet att inkludera ett par hiphop-låtar på sitt album.

Tack och lov finns det en annan och större sida av myntet där skivan räddas upp av självfull sydstatsrock. Den inledande »Live it down«, »All rise again« (med Warren Haynes från Allman Brothers Band och Gov’t Mule), »Old scarecrow« och »All over the road« rockar alla fint. Men nu är det hög tid att bandet bestämmer sig för vilken av dessa oförenliga vägar de vill ta, för jag vill aldrig mer se en skiva av bandet som hamnar på countrytopplistan i USA.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

DENNIS KARLSSON

Buckcherry

Hellbound

EARACHE

Alternativ 90-talsaktig rock

Buckcherry låter så amerikanska att jag kan förnimma en vit örn som flyger förbi utanför mitt fönster. De låter så 90-tal att min överkropp har besudlats av en rutig flanellskjorta. Överdriver jag? Ja, lite. Dock är det mest utmärkande med ”Hellbound” just hur amerikansk och 90-talsaktig den låter. Låtarna hade inte varit malplacerade på MTV:s klassiska 90-talsprogram ”Alternative nation”.

Buckcherrys nionde fullängdare är bitvis till belåtenhet. Den snabba öppningen ”54321” har en energi och närvaro som gärna hade fått löpa som en röd tråd genom ”Hellbound”. I stället förefaller kvintetten stundom vara vilse. Alternativrockiga parenteser blandas med förvirrad funkrock och grunge-inslag. Trots att en del spår framstår som bättre efter några lyssningar krävs ett starkare material för att engagera på djupet. Även om ljusglimtar som just ”54321”, den countryfärgade ”Wasting no more time” och den lugna ”My way” finns fastnar bandet i en alternativrock-djungel som är svår att tränga igenom.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

TRIFFID DANGER CONCERTS PRESENTERAR

ARCH ENEMY & BEHEMOTH
+ CARCASS + UNTO OTHERS
1 NOV 2021 GÖTEBORG PARTILLE ARENA
5 NOV 2021 STOCKHOLM ANNEXET

HELLOWEEN & HAMMERFALL
25 MAR 2022 OSLO SENTRUM SCENE
26 MAR 2022 GÖTEBORG PARTILLE ARENA

LAMB OF GOD & KREATOR
+ POWER TRIP
20 NOV 2021 STOCKHOLM FRYSHUSET ARENAN

TRIVIUM
HEAVEN SHALL BURN
+ TESSERACT + FIT FOR AN AUTOPSY
8 DEC 2021 STOCKHOLM FÅLLAN

AVANTASIA
+ BATTLE BEAST
13 JULI 2022 GÄVLE GASKLOCKORNA

KATATONIA & SOLSTAFIR
26 FEB 2022 STOCKHOLM FÅLLAN

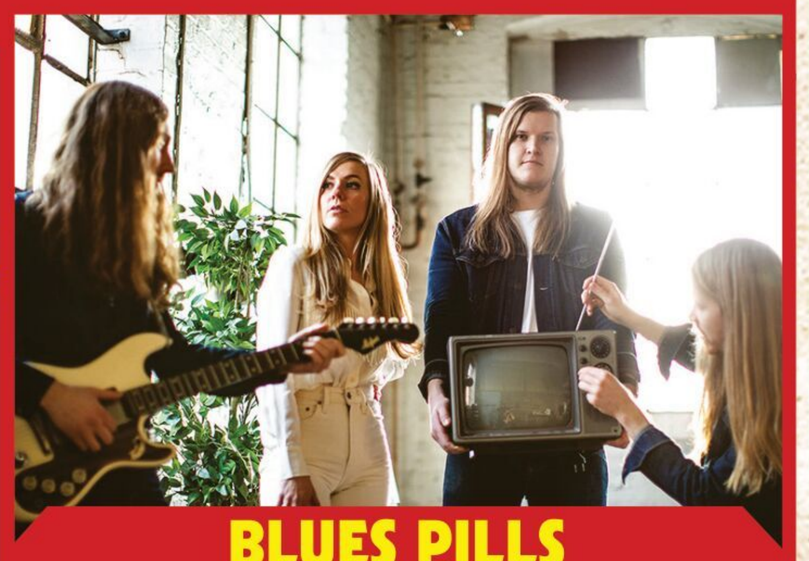

BLUES PILLS
+ SPIDERS
1 APR 2022 ÖREBRO FRIMIS SALONGER
2 APR 2022 UPPSALA KATALIN
8 APR 2022 MALMÖ BABEL
9 APR 2022 KARLSTAD NÖJESFABRIKEN

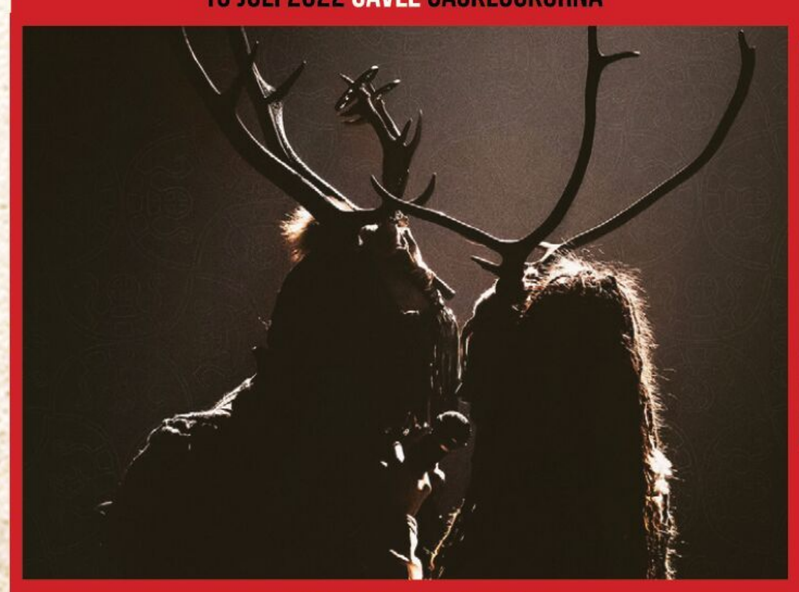

HEILUNG
4 NOV 2021 STOCKHOLM ANNEXET

JESPER BINZER
+ HOT BREATH
17 FEB 2022 MALMÖ BABEL
18 FEB 2022 GÖTEBORG VALAND
19 FEB 2022 UPPSALA KATALIN

INSOMNIUM
+ OMNIUM GATHERUM
10 DEC 2021 STOCKHOLM FRYSHUSET KLUBBEN
12 DEC 2021 GÖTEBORG PUSTERVIK

triffidanddanger.se triffidanddanger

Constancia

Brave new world

PRIDE & JOY

Blågul klassig hårdrock

Constancias debutalbum ”Lost and gone” kom 2009, uppföljaren ”Final curtain” 2015 och nu släpps Karlskronabandets tredje album. Ny denna gång är sångaren Pete Godfrey, som fyller David Frembergs skor med beröm godkänt.

Det här klassas som melodiös hårdrock, med kryddning från både AOR och progressiva nejder. Ett ledord är ”attityd”, för det liksom osar av proffsighet och jädrar anamma över sound och framföranden. Man kan säga att de har Wingers bett i gitarrerna och svulstigheten från brittiska Shy.

Keyboardisten och initiativtagaren Mikael Rosengren smittar vissa låtar med drag från sina tidigare band Scudiero och Token, fast något mindre tufft. Stora delar av plattan har därmed en tydligare keyboarddominans än man är van vid, och det kan värva till exempel AOR-vänner. Detta hörs tydligt i låtar som ”Open your heart” och ”My disease”. Den tyngre sidan visas upp i ”Titanium”, ”Stand your ground” med flera.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

”Nu känns innehållet ganska angeläget med tanke på hur världen ser ut”

Janne Stark, Constancia

Q&A

Titeln på nya och tredje albumet ”Brave new world” leder tankarna till den engelske författaren Aldous Huxleys klassiker.

– Det roliga var att det kom från låtskrivandet, säger gitarristen Janne Stark. Från början hade den arbetstiteln ”Brave new love”. Det var senare den nye sångaren Pete Godfrey som skrev texten. Just nu känns innehållet ganska angeläget med tanke på hur världen ser ut men att man fortfarande har ett litet hopp om framtiden. Tidigare sjöng David Fremberg i bandet. Plattan var skriven med honom i åtanke. Men han konstaterade, när allt var klart för inspelning, att han inte hade tiden eller hjärtat i det.

Som band arbetar ni väl aldrig på samma ställe?

– Vi är världens mest coronasäkra band! Jag bor norr om Höganäs, keyboardisten Mikael Rosengren i Stockholm, trummisen Peter Svensson i Karlshamn, basisten Linus Abrahamsson utanför Göteborg och Pete i England. När vi gjorde första plattan ”Lost and gone” (2009) var vi också utspridda. Vi träffades inte allihop förrän vi skulle spela in videor till andra plattan ”Final curtain” (2015). Alla kom på fredagen, vi var i Malmö på lördagen för att spela in och alla åkte hem på söndagen. Det är den tid vi har tillbringat tillsammans. Vi har aldrig spelat live då David har varit så upptagen, men nu har vi faktiskt snackat om vad som kan hända om det skulle poppa upp någon möjlighet.

Du är engagerad i flera projekt som Overdrive, Falling Hazard och Merryweather Stark. Har ditt dygn fler timmar?

– Har man ett projekt har man inte tid med annat. Har man två projekt finns det tid att stoppa in ett tredje däremellan. Ju mer man gör, desto mer får man gjort. På lunchen idag redigerade jag videon till ”Stronger”. Det är fördelen med att jobba hemma: man kan ta timeout för att göra annat.

De tekniska landvinningarna gör väl också att man kan göra mer?

– Definitivt! Men det är både för- och nackdelar. I min studio kan jag spela in gitarr, bas och sång. Får jag en idé kan jag spela in den, skicka den till någon som lägger trummor och sedan få tillbaka och pilla med låten som jag själv vill. Man har inte samma tidspress som i en studio. Samtidigt är det bra med tidspress, för ibland kan man pilla med något i timmar när det egentligen inte spelar någon roll. Hade man varit i en studio hade något sagt: ”Ge dig nu – det låter bra!”

TONY BALOGH

De Arma

Strayed in shadows

TROLLMUSIC

Alternativ goth metal

De Arma är en deppig, alternativ metalduo med medlemmar från Arvidsjaur och Skellefteå. Bandet bildades 2009 och har tidigare släppt split-ep:n ”Towards the shores of the end” med Fen 2011 och debutalbumet ”Lost, alien & forlorn” 2013.

Nu återvänder bandet med uppföljaren ”Strayed in shadows”. Promotionmaterialet talar träffande om att musiken skiftar mellan melankolisk metal, gothrock, shoegaze och post-punk. Bland referenserna som listas märks genrestorheter som Katatonia, Anathema, Sentenced och Paradise Lost. För egen del finner jag det dock vara minst lika relevant att dra paralleller till mörkermän som Bay Laurel, Tiamat och Fields Of The Nephilim.

Låttitlar som ”Funeral in my brain” och ”Horror in the dark” vittnar dock om att De Arma målar med en bredare pensel än sina mer berömda genrekollegor. När alla bitar faller på plats, som i den hypnotiska dödsdansen ”Illusions of love”, visar De Arma ändå att de kan göra anspråk på hederstiteln ”metalvärldens Cure”.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOBIAS STARK

Q&A

På ”Strayed in shadows” debuterar du som sångare i goth metal/rock-bandet De Arma. Var det en utmanande uppgift?

– Jag la lite sång på vår första ep 2011 som släpptes som en split med engelska Fen där vår tidigare sångare Frank ”The Watcher” Allain spelar, säger sångaren Andreas Pettersson som även har lagt bas och gitarr. Vid den tiden hade vi inte hittat bandets profil så det här känns nytt. Jag vet inte om man kan lära sig att sjunga, jag går på känsla, men det kändes viktigt att ta tillbaka sången så att musik och sång kommer från samma källa. Jag var lite osäker eftersom jag aldrig har sjungit på det här sättet tidigare, men det gick hyfsat. Sedan vet jag inte om albumets tematik har påverkat mitt sätt att sjunga. Det är en personlig och känslosam skiva. Tankarna på det vi gör i De Arma har funnits med sedan tidigt 2000-tal.

Hur är skivan personlig?

– Den har varit lite terapi för mig där jag har hanterat händelser i livet som har varit svåra att gå vidare från. Jag uppskattar min tillvaro nu, men ibland händer det att det förflutna återvänder. Att resonera med sig själv via skrift och ton har varit givande. De Arma är inget band som hyllar någon form av destruktivitet, utan det är mitt sätt att jobba med mig själv i texterna och kanske kan även andra finna någonting som tilltalar dem.

Ni är en duo med Johan Marklund på trummor. Skulle ni kunna framföra musiken live?

– Absolut, men många bitar måste falla på plats i så fall. Jag har ingen större erfarenhet som livemusiker och är inte heller en person som besöker spelningar speciellt ofta. Om en livespelning skulle bli verklighet lär det ske med skräckblandad förtjusning. Men det skulle vara intressant om vi hittade rätt forum för De Armas uttryck.

Berätta om skivans visuella språk?

– Den har egentligen fler än ett språk men låt oss förenkla – jag har skrivit både titeln och texterna på skivan för hand för att det skulle passa den estetiska biten. Ariel ZB som har gjort omslaget är riktigt duktig. Jag ville ha en 80-talskänsla, eftersom texterna behandlar flera händelser från den perioden. Jag ville återskapa min vision av en dystopisk framtid som jag hade på 80-talet och samtidigt låta det vara ett visuellt uttryck för albumet. Vi kommer även att blanda in det mer i musiken framöver. Det här är avstampet för en ny era.

JESPER LÖFVENBORG

FOTO **NICKLASLUNDKVIST**

Chalice Of Sin

Chalice Of Sin

FRONTIERS

Crimson Glory-länkad US metal

Det börjar trevande. Både sångaren Wade Black (ex- Crimson Glory, Seven Witches, Leatherwolf) och låtarna är bra men det händer ingenting med dem. Variationen saknas och tomgången är påtaglig. Ett par varv senare händer precis allt i stället. Sakta har var och en av de elva låtarna krupit sig på mig och de melodier som har funnits fastetsade i mitt huvud är alla hämtade från Chalice Of Sins albumdebut.

Överraskande nog är det Frontiers mest anlitade producent och låtskrivare som agerar ledare här med – Alessandro Del Vecchio. Att säga att han bryter ny mark är fel, men för att spotta ur sig melodiska rocklåtar på löpande band visar han sig ha ett oväntat gott öga även till den amerikanska metalscenen. Med hårt riffande och influenser från både Metal Church och Seven Witches hamnar Wade dessutom i en lika bekant som bekväm situation. Med ett imponerande självförtroende närmar han sig de forna vokala glansdagarna från hans tid med klassiska Crimson Glory. Det är precis så jag vill höra honom.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Crowne

Kings in the north

FRONTIERS

Svenska melodisk rock-eliten

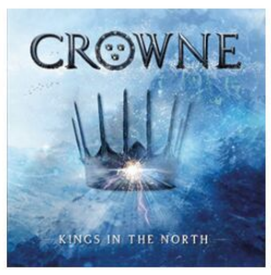

Smaka på namnen: John Levén, Jona Tee, Christian ”Kicken” Lundqvist och Alexander Strandell. Det är inga duvungar som samlas under parollen Crowne. Inte helt oväntat rör det sig om melodisk hårdrock med tydliga 80-talsflörtar.

All musik på albumdebuten kommer från keyboardisten och (numera även) gitarristen Jonas penna. Det som han gör till vardags i Heat lyser igenom tydligt och en inte helt vild tanke är att mycket av materialet på ”Kings in the north” är sådant som har blivit över från Heats senaste plattor. Sångaren Alexander visar sig också från sin mest Erik Grönwall-inspirerade sida och stundtals är vi snubblande nära ”Address the nation”. Ingen kritik över vare sig det eller sången, för precis som i Art Nation sköter han sig med bravur.

Att projektets mest namnkunniga herrar båda gör en tämligen anonym insats bakom sina instrument gör varken till eller från. Som ett hopplockat band överraskar Crowne och i synnerhet Jona ändå.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Crypta

Echoes of the soul

NAPALM

Opolerad death metal

Redan under åren i det välrenommerade brasilianska thrash metal-bandet Nervosa lämnade den sjungande basisten Fernanda Lira och den trumblästrande virvelvinden Luana Dametto ett avtryck som stack ut från mängden. Med Crypta återförenas de med Luanas musikaliska rötter och ”Echoes of the soul” är en opolerad death metal-smocka där riff och rytm flörtar med genrens avgrund.

Den brasiliansk-holländska kvartetten faller inte för frestelsen att låta samtidens vindar modernt finslipa ljudbilden, utan prioriterar organisk dynamik. Trots påtaglig explosivitet och den genomgående höga energinivån lyckas de ändå försegla musiken i ett primitivt smutsigt skimmer. Lägg till Fernandas ruffigt väsande stämma som kommer att väcka dig som sitter med slumrande hörselgångar. Dock känns det som om Crypta har mer att ge och debutalbumet endast är ett smakprov på något ännu större. Det finns en hunger både i musik och attityd och jag tror att tjejerna kommer att växla upp sin death metal ytterligare ett par nivåer.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Demon Incarnate

Leaves of Zaqqum

METALVILLE

70-talsrock möter 80-talsdoom

Titeln anspelar på trädet Zaqqum som enligt Koranen har sina rötter i helvetet. Riktigt så diaboliskt är inte Demon Incarnates fjärde album. Liksom på tidigare plattor är det en kombination av 70-talets hårda rock och 80-talets doom metal som serveras.

De i Saarland hemmahörande tyskarna är kanske inte så originella, men de tio låtarna fungerar oväntat väl ändå. Mycket tack vare Lisa Healeys övertygande röst och de förhållandevis raka arrangemangen. Ibland lönar det sig att inte konstla till det. Ytterligare styrka hittas i gitarrspelet som kanske inte är det mest ekvilibristiska, men i sammanhanget väl avvägt.

”Leaves of Zaqqum” kommer inte att förändra världen men låtar som ”In disguise”, ”Over the under” och ”Lunar majestic” gör den knappast sämre. Det torde vara ett tillräckligt gott betyg.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

Vince DiCola

Only time will tell

ESCAPE

Svulstig och förstklassig AOR

Namnet Vince DiCola gör mängder av AOR-vänner knäsvaga, så detta album är enormt efterlängtat. Vince hör till nutidens främsta keyboardister och bemästrar som låtskrivare allt från västkustkryddade ballader till hårdrockig AOR.

Initierade samlare kan visserligen känna en viss besvikelse, då skivan innehåller ganska många låtar som många har haft i sin demosamling. Å andra sidan är det ett stort ögonblick att få njuta av ”Miracles” med Jason Scheff på sång, Steve Walsh i högform i ”Broken glass” med flera. Pompös AOR av det här slaget får vi inte höra ofta.

Vad en del kanske inte vet är vilken bra sångare Vince är själv. Kolla ”You’re not alone tonight” som ett av flera exempel. Och när Bobby Kimball (ex-Toto) sjunger som i fornstora dagar i ”Stay exit wound” är det ståpäls. Imponerande är också att DiCola får ut det bästa av Mark Boals i ”Living in a daydream”, en ganska lugn och pompös pärla. Litet minus för produktionen, annars är allt kalas.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Die Apokalyptischen Reiter

The divine horsemen

NUCLEAR BLAST

Spontana genrekorsningar

De här gamla favoriterna är verkligen svårplacerade – åtta listade genrer på Wikipedia. Crossover-thrash och muntra melodier har varit framträdande genom åren. Efter fyra halvinspirerade plattor sedan 2006 års ”Riders on the storm” hade jag tappat intresset, men äntligen vänder skutan. Nya dubbelalbumet är en selektion av åtta timmars improvisation, centrerat kring en pseudoreligiös berättelse om hur bandets inkarnation var resultatet av en astral portal som samlade gudar från hela världen. Eller något. Under nästan 80 minuter varvas brutala urladdningar klädda i bandets tidigaste sound med långkörare som ”Uelewa” präglade av böljande postrock, drone och massor av etnoinslag. Lika delar Dead Can Dance och Sepultura. Sångaren Fuchs höjer nästan betyget med sin oöverträffliga karisma – det är teatraliskt mässande, isande skrik och allt däremellan på engelska, tyska, arabiska och punjabi.

Vissa låtar vore förtjänta av mer omsorgsfull mixning, men detta är ändå ett måste för fans av innovation.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JESPER ROBILD

Dodskold

Ödesriket

PESTTANZ KLANGSCHMIEDE/WAR

Ödesmättad black metal

Redan när jag tittar på det naturromantiserande och kontextförankrade omslagsfotot får jag en förkänsla om vad som komma skall. Ett svartvitt foto på en övergiven jordbruksbyggnad i dimmig höstskrud som sätter en perfekt sinnesstämning för musiken på ”Ödesriket”. Presstexten skvallrar om en rutinerad trio som härstammar från gryningen av skandinavisk black metal, men deras exakta identitet är genretypiskt höjd i dunkel och namnen är ersatta med alfabetiska runor.

Låttitlar som ”Döderskan”, ”Misärens triumf” och ”Ödeskväde till riddersmark” talar också sitt tydliga språk. Detta kröns av ”Ty döden är lifvets lön” – en ödesmättad allvarshymn i moll. Just detta allvar är albumets styrka och via explicita texter på svenska gjuts en stämning som effektivt genomsyrar de sju spåren. Det är noll extravagans, utan avskalat, naket ärligt och jordnära. Dodskold skapar storhet av det enkla och bjuder på ett alster som atmosfäriskt absorberar mina sinnen. Föga unikt, men ack så effektivt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Ola Englund

Starzinger

OLA ENGLUND

Instrumental spejsad metal

Först var tanken att citera halva min recension av 2019 års ”Master of the universe”. ”Gitarrist i respekterat metalband har en lucka i schemat…” Men nja, Haunted-gitarristen har faktiskt testat mycket nytt på andra soloförsöket. Först och främst är det mer tonvikt på metal och mindre på fingerkonster. Faktum är att det här är något så ovanligt som en gitarrplatta med ytterst få arpeggio-orgier och snabba solon. Bland tekniska death metal-riff lurar stråkar, lite försynt trance och diverse elektronisk chillout.

Och är inte det bästa med instrumental musik att låtarna kan heta vad som helst? ”Cringy af”, eller varför inte ”Bane of Skeletor”? Jupp, He-Man-referenserna är tillbaka i form av skivans absolut bästa låt – kobrasnabb metal som övergår i ett förtrollande saxofonparti – som i sin tur smälter in i silvermedaljen ”Bluesy McBluesface” där en gitarr imiterar ett munspel (eller är det tvärtom)? Ska det lattjas så ska det lattjas på riktigt, och Englund har inga hämningar.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER ROBILD

Devils In Heaven

Rise

AOR HEAVEN

Tasmansk/australisk hårdrocks-AOR

Hur är det med din samling med hårdrocksplattor från Tasmanien? Okej, Devils In Heaven flyttade till Australien 1989, men ändå. En tidig hajp gav två singlar 1992-1993 men det var för sent agerat – de drunknade i grungevågen. Samtliga fem singellåtar finns med nu när bandet äntligen släpper ett album, nära 30 år senare.

Australisk rock och hårdrock har ofta haft en särprägel stilmässigt och samma sak gäller här. Något mer rockbetonat ångar de på, ofta med tydliga AOR-tendenser som i ”The night is over”, ”Take me” med flera. De avviker lite från sin huvudled i halvballaden ”Ain’t it a wonder” som kunde ha kommit från en platta med REM eller så. Sångaren David Whitneys lätt nasala röst ger faktiskt också en extra krydda som jag gillar. Han når imponerande tonhöjder.

Huruvida de har gjort något efterarbete för detta album framgår inte, men produktionen känns fräsch och tidstypisk för tidigt 90-tal. Väl varierat är det också och med sju tidigare ohörda spår väl värt att införskaffa.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

”Sony ville satsa stora pengar i ett skivprojekt med mig men utan bandet”

David Whitney, Devils In Heaven

Q&A

Är släppet av ”Rise” ett starkt ljus för bandet i en värld som varit har mörk?

– Det är ett oväntat ljus, säger sångaren och gitarristen David Whitney. När AOR Heaven och Georg Siegl hörde av sig var det helt oväntat för oss som har turnerat mycket men spelat in väldigt lite. Vi fick gräva djupt för att hitta ett helt album.

Kom det förgångna för att spöka eller omfamna er?

– Georg skrev: ”Jag har er nästan 30 år gamla ep och förstod aldrig varför ni inte blev större. En utgivning fanns på min bucketlist innan jag skulle gå i pension.” ”Verkligen?” ”Verkligen!”

Ni vann talangtävlingen ”Star search” i Australien 1991. Förstapriset, att ge ut ett album via Sony, blev aldrig av. Rätt band vid fel tidpunkt?

– Det stämmer men det hände också mycket inom musiklivet i Australien. Bandet bildades 1986 och började att turnera 1988. Vi kom upp i över 2 500 konserter – vi bodde i turnébussen! Det var så vi överlevde som band. Allt förändrades när pokermaskiner introducerades. Då kunde många spelställen tjäna mer på det än att ha liveband, plus att gagerna sjönk. Efter att vi spelade in en ep i Los Angeles delades bandet i två delar. En tid därefter fick jag problem med min röst. Idag kan jag helt enkelt inte längre sjunga på det sättet. Ett av mina stämband skadades av en cysta. För mig var det tufft eftersom mycket av min identitet var kopplad till musik.

Har du någon gång funderat på ”tänk om”?

– Oh ja! Sony ville ju satsa stora pengar i ett skivprojekt med mig men utan bandet. Bolaget gav mig en check där jag själv uppmanades att fylla i den summa jag ville ha. De andra i bandet var upprörda. Samtidigt hade jag kunnat ge dem 100 000 dollar var. Men är pengar viktigare än människor? Jag tackade nej. Och ingen hade gjort så med ett kontrakt från Sony. Varken förr eller senare.

Bandet bestod även av basisten Matt Shield och keyboardisten Nelson Tabe men trummisen Phil Crothers dog 2013. Vad hände?

– Ingen – inte ens han själv – visste att Phil hade en hjärtåkomma. Utan att veta om det befann han sig hela tiden nära döden. Phil skolade om sig till ritningskonstruktör. Han var på väg till en kund när hjärtat stannade. Bilen åkte långsamt av vägen och ner i ett dike. Jag är glad att han inte dog på scen eftersom vi skojade mycket om Spinal Tap!

TONY BALOGH

Eyes

Perfect vision 20/20

GMR

Melodisk hårdrock

Namnet Eyes i samma andetag som melodisk hårdrock med AOR-drag för omgående mina tankar till den utmärkta, amerikanska Jeff Scott Soto-frontade gruppen från det tidiga 90-talet. En mental ribba är därmed satt för egen del, då jag spanar in denna albumdebut från ett likaledes melodiskt Malmöband.

Resultatet visar sig vara ett trevligt verk, vilket föga förvånande bygger på tämligen klassiska influenser. Ta för all del balladen ”This is us”, som är stöpt i en liknande form som Def Leppards ”Stand up (kick love into motion)”. Likaledes rockas det friskt i nummer som ”Playing to win” och ”Falling in between (the joker)”, där plattans mer ruffiga och nutida anlag kommer till sin rätt. Plattan känns dock absolut vassast då den intar ett något mer dramatiskt tonläge, i synnerhet i låttrion ”Turn of your life”, ”In the matrix” och ”Cry another day”.

Slutintrycket känns överlag jämnstarkt och lyssningsvärt, men hade behövt något mer välslipade refränger för att nå en högre kvalitetsnivå.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Fargo

Strangers d’amour

STEAMHAMMER

Tillbakalutad hård rock

Likt Kiss bildades Fargo 1973. Det vore ingen överdrift att säga att giganterna från New York historiskt sett har haft ett större genomslag, men så har också Hannover-bandet haft ett mycket långt uppehåll. Förutom vissa Thin Lizzy-influenser låter inte ”Strangers d’amour” särskilt mycket 70-tal, utan den skulle snarare kunna placeras i skarven mellan 80- och 90-tal. Paradoxalt nog inger den även ett tidlöst intryck.

Bitvis minner Fargo om tunggunget hos Circus Of Power, fast i en poppigare skrud. Vissa låtar förmedlar en Cult-känsla. Peter Ladwig sjunger i ett bekvämt lågt register och lär inte löpa någon större risk att skrika sönder rösten. Låtarna framförs mestadels i ett återhållsamt tempo och i tillbakalutad form. Lätt countryfärgning märks tidvis. ”Strangers d’amour” är klockren när eftertänksam melankoli råder, som i ”Closer to the sun” (vackert gitarrspel!), ”Time” och ”Dear Miss Donna Vetter”, vilka utstrålar nerv och känsla. De lite gladare melodierna ter sig däremot lättviktiga.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Fear Factory

Aggression continuum

NUCLEAR BLAST

Postapokalyptisk metal

Los Angeles-bandet med sin gedigna meritlista är en respektingivande pionjär inom sitt gebit. Men kör man in termometern känns behovet av ”Aggression continuum” något tveksamt. Fear Factory är ett band i spillror och kvar är endast gitarristen Dino Cazares, även om Burton C Bells sångspår ligger kvar efter hans avhopp.

Återvinning är i ropet och det är precis vad dagens Fear Factory sysslar med. Ett stående koncept, träffsäkra elektroniska effekter och ett ljudlandskap som minner om 90-talsklassikerna ”Demanufacture” och ”Obsolete”. De äger sin ljudbild, något som har cementerats under åren, men här blir jag konservativt vrång och känner att mitt behov är mättat redan efter par låtar.

Jag vill påpeka att det är ett ytterst habilt album med många läckra Cazares-riff, grym sång och en tilltalande postapokalyptisk industriförpackning. Efter år av rättsligt bryderi äger gitarristen äntligen namnet till 100 procent, så jag förstår att han vill bygga vidare på sitt livsverk.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Flotsam And Jetsam

Blood in the water

AFM

Progressiv thrash metal

Det är över 30 år sedan storhetstiden då de klassiska thrashalbumen ”Doomsday for the deceiver” och ”No place for disgrace” släpptes. Flotsam And Jetsam 2021 låter inte som om de har åldrats tre årtionden. Kvar är deras unika thrashsound med ös, übersnabba riff varvade med smäktande gitarrharmonier. Kvar är även frontmannen och ikonen Eric ”AK” Knutson, som är starkare än någonsin. Hör bara ”Walls” där amerikanen stundtals påminner om Bruce Dickinson.

I vissa låtar hörs en tydlig utveckling. Det går att jämföra ”Blood in the water” med Kreator 2012, thrashtyskarna med ett av världens råaste metalsound. När Kreator släppte skivan ”Phantom Antichrist” var soundet långt bortom det skitiga vi var vana vid. I stället spelade de elegant, progressiv, melodiös och nästan trallvänlig metal. Något liknande har skett med Flotsam And Jetsam, som har förfinat sin sedvanliga snabba thrash med nya mäktiga element. Inte minst tack vare Knutsons starka pipa kombinerat med smäktande riff och slingor.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

CHARLES THULIN ASSARMO

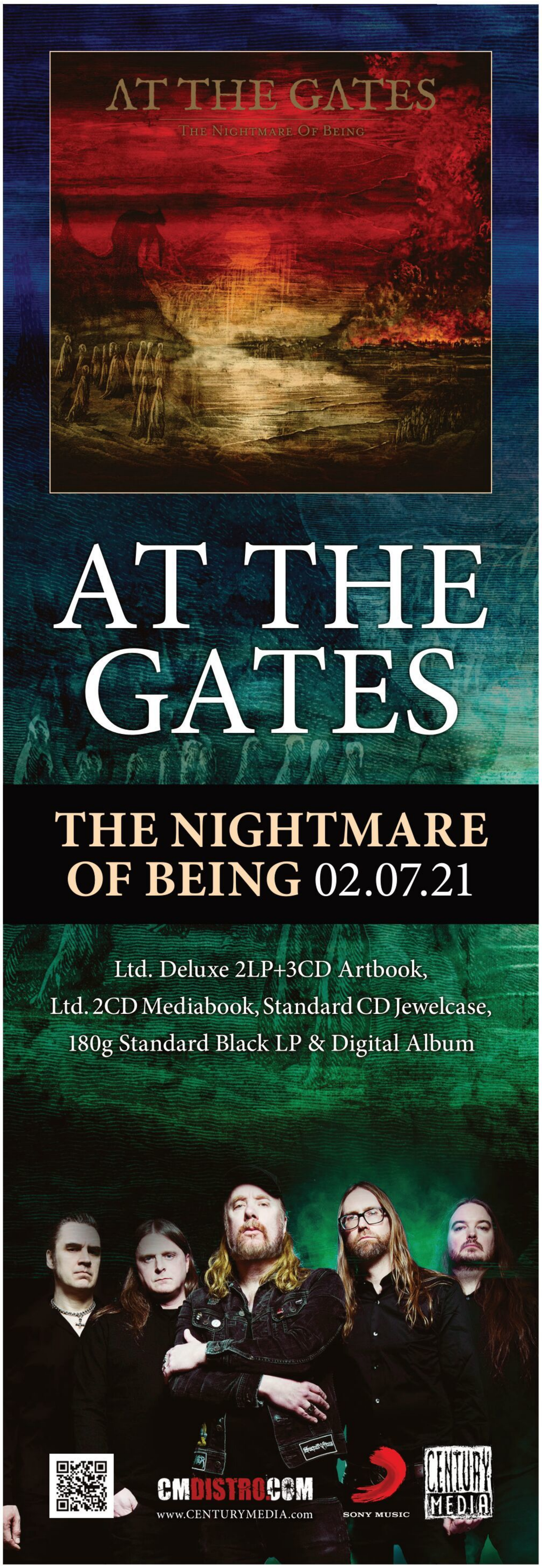
AT THE GATES
THE NIGHTMARE OF BEING
AT THE GATES
THE NIGHTMARE OF BEING 02.07.21
Ltd. Deluxe 2LP+3CD Artbook,
Ltd. 2CD Mediabook, Standard CD Jewelcase,
180g Standard Black LP & Digital Album
CMDISTRO.COM
www.CENTURYMEDIA.com
SONY MUSIC
CENTURY MEDIA

4BiKERS
WWW.HANDELSBODEN.COM
4BiKERS
4BIKERS BOBBER
1499 kr
4BiKERS
4BIKERS BARRY
2299 kr
SHOEI
4BiKERS
Klassisk skinpaj, dam & herr
SHOEI GLAMSTER
4990 kr
TCX DARTH-WOOD GTX
2199 kr
GORE-TEX
TCX
BRANDO ORIGINAL
2799 kr
4BiKERS
Dam- & herr
4BIKERS HILDA/HARRY
1499 kr
Extra tunna och smidiga jeans med Dyneema® invävt i tyget
4BIKERS SINGLE LAYER JEANS
2199 kr
Foder förstärkt med DuPont™ Kevlar®
4BiKERS
DuPont™ and Kevlar® are trademarks or registered trademarks of E.I. du Pont de Nemours and Company.
Reservation för tryckfel och prisförändringar.
WWW.HANDELSBODEN.COM
INFO@HANDELSBODEN.COM
YouTube
054-24 06 65
HANDELS BODEN
SKINN- OCH MC-KLÄDER
KARLSTAD • GÄVLE • GÖTEBORG • LINKÖPING • MALMÖ • STOCKHOLM • VÄSTERÅS

Fractal Universe

The impassable horizon

METAL BLADE

Progressiv death metal

På sitt tredje album har Fractal Universe stora ambitioner, både musikaliskt och textmässigt. Den franska kvartetten bjuder på virtuos och progressiv dödsmetall och låtarna är väl genomarbetade och rika på idéer. Även om deras sound passar väl in den genre som de delar med bland annat Opeth, och musiken därmed blir aningen förutsägbar, överraskar de ofta med oväntade arrangemang. I ”Falls of the earth” briljerar de genom att rada upp träffsäkra riff. Det går även att hitta ett flirtande med jazz insprängt i några spår, till exempel ”Withering snowdrops”.

Textinnehållet rymmer uttalade filosofiska anspråk, vilket är något som Fractal Universe håller fast vid sedan tidigare album. Nu behandlas, med hjälp av Heideggers filosofi, frågan om döden och hur vi människor förhåller oss till den. Men just det synliggör ett problem med deras musik: är den inte alltför vacker och välsvarvad för att på riktigt kunna ge uttryck för tillvarons ändlighet och avgrund?

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

Freedom

Freedom

FREEDOM

Avskalad och organisk rock

Det låter som att Stockholmstrion mestadels har äldre influenser, men ändå är uppdaterade beträffande modernare akter. Under lyssningen på bandets självbetitlade albumdebut hinner jag referera till Hellacopters, Bruce Springsteen, By Lightning, Gaslight Anthem och Killers. Gemensamt för de nyare namnen där och Freedom är att deras musik låter äldre än vad den är. Glädjande nog är ljudbilden organisk och avskalad, även om klaviatur figurerar. Freedom krånglar inte till det, utan är korta och koncisa. När de ökar spellängden är det motiverat, som i det vemodiga och intresseväckande slutet på ”Breathe”. I övrigt lyser de två inledande spåren, ”The streets belong to us” och ”Somebody’s gonna hold her tonight”, klarast. Låtduon har något odefinierbart tilltalande som övrigt material till viss del saknar.

Det vilar en viss anonymitet över ”Freedom” och plattan växer heller inte nämnvärt. Dock är den definitivt bättre än det sällsynt fantasilösa bandnamnet och det första intrycket är dessutom gott.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Hammer King

Hammer King

NAPALM

Hård heavy metal

Bakom mikrofonen i Hammer King står Patrick ”Titan Fox V” Fuchs. Samma Patrick som en gång i tiden sjöng i Manowar-gitarristen Ross The Boss band med samma namn. Ingenting kan vara mer logiskt än det. Fyra album in i karriären är tyskarna på ett fortsatt korståg mot false metal och det låter de oss också veta.

Utan tjafs sparkar Hammer King in dörren i den inledande ”Awaken the thunder” för att sedan hålla den öppen på vid gavel och låta alla sina influenser storma efter. Stundtals är det ett virrvarr av tyska och amerikanska musikaliska lån, men inte en gång att det känns som stöld. I stället rör det sig om skickligt hopsatta lån som skapar en ytterst knytnävepumpande miljö. Singeln ”Hammerschlag”, där även Tankards sångare Gerre gästar, är bara den nog för att knocka varenda besökare på Sabaton Open Air. Det är bara i Iron Maiden-patischen ”Into the storm” som lånandet går till överdrift. Å andra sidan är det precis sådan musik som britternas fans torde sukta efter vid det här laget.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Kent Hilli

The rumble

FRONTIERS

Perfect Plan-soloäventyr

Sångaren Kent Hilli huserar till vardags i Örnsköldsviks melodiska rockstolthet Perfect Plan. Han gör det dessutom bra, det vittnar bandets otaliga positiva recensioner om. Men att efter bara två album redan lockas ut ur boet för att pröva de egna vingarna på ett soloalbum känns lite märkligt. *Så* etablerade har Perfect Plan ännu inte blivit och jag tvivlar starkt på att Kent ska ha drabbats av hybris.

Till sin hjälp att framföra sina melodiska solovisioner har Kent parats ihop med multibegåvningen Michael Palace. Han hanterar inte bara alla instrument, utan står även bakom produktionen. En produktion som andas Amerika och placerar Kent i en nedcabbad bil i ett soligt 80-tals-Los Angeles. På radion spelas Giant, Foreigner och Survivor och det är vad han sjunger med till för full hals.

Likheterna med Perfect Plan finns men ibland, som i ”Does it feel like love”, visar sig en betydligt hårdare sida och det är där duon träffar helt rätt.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JANNE MATTSSON

Hiraes

Solitary

NAPALM

A4-formaterad melo-death metal

Detta albumdebuterande gäng från Tyskland, där flera medlemmar har ett förflutet i Dawn Of Disease, bryter inte direkt någon ny mark på ”Solitary”. Precis som i det tidigare bandet bottnar denna melodiska death metal i det så välkända ”Göteborgssoundet”, fast med en dos av modernare influenser som ibland drar dem till något högre hastigheter och med nyanser från den så välförtjänt bespottade amerikanska metalcorescenen.

Detta gör inte nödvändigtvis bandet dåliga. Snarare är de väldigt skickliga musiker som är drillade i traditionella låtstrukturer och som använder enkla men effektiva funktioner likt In Flames-gung, Iron Maiden-melodier och staccatoriff. Det är headbangvänligt och polerat med generiska riff som manar till näven i luften-stämning, likt det som man har känt av på konserter med Amon Amarth och Arch Enemy.

Ett band som kryssar i många boxar för sin stil och fungerar som en trevlig första bekantskap, men sedan blir tråkiga och förutsägbara.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

CHRISTOFFER BERTZELL

Impaled Nazarene

Eight headed serpent

OSMOSE

Klassisk fuck off-black metal

Uleåborgs ”enfants terribles” är tillbaka med sitt trettonde album och det sparas varken på förväntat mangel eller provokativa texter. Finnarna har aldrig fegat ur när det gäller lyrik som retar och man behöver inte gissa sig till att de snarare sporras än avskräcks av nutidens woke-kultur. Den sistnämnda får sig en känga i ”Human cesspool”, en enminutsdänga minnande om bandets höjdpunkt: 1996 års ”Latex cult”.

Med ett par mer melodiska undantag har Impaled Nazarene varit trogna sitt punkiga vansinnesmangel och ”Eight headed serpent” riskerar att göra få fans besvikna. Blastbeatiga ”Shock and awe”, d-taktsrökaren ”Debauchery and decay”, mäktiga ”Goat of Mendes” – allt som gör Impaled Nazarene så bra trycks in på knappt 33 minuters speltid. Allt krönt av den långsamma kryparen ”Foucault pendulum”, förmodligen den låt på plattan som kommer att göra flest människor förbannade.

”Eight headed serpent” är inspelad i Revolver Studio, där även de finska rösterna till ”Barbapapa” har spelats in.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ROBERT WETTERSTEN

Inhuman Condition

Rat god

LISTENABLE INSANITY

Massacre-kopplad Floridadöds

Det krävs ingen raketforskare för att räkna ut att med tre herrar som alla har ett förflutet i det legendariska dödsbandet Massacre och även passerat genom Six Feet Under, Wombbath och Ribspreader är det fläskig death metal som är att vänta. Precis som bandnamnet antyder försöker trion matcha det som Massacre presterade på sina första skivsläpp. Även Deaths tidiga album verkar vara en källa för inspiration. Det betyder att det är rått, tungt och ösigt precis hela tiden utan att någonsin övergå i blastbeats eller tekniskt flimmer. Den sjungande trummisen Jeramie Kling (Goregäng, Venom Inc) har måhända inte fullt samma pipa som Kam Lee (Massacre), men han gör ett monsterjobb här ändå. Vrålen är grova, förvånansvärt välartikulerade och väldigt effektiva.

Det är en väldigt hög lägstanivå och det finns i princip inget fett att trimma på ”Rat god”. Toppnoteringar som ”Planetary paroxysm” och ”Tyrantula” naglar sig fast lite extra, men alla nio låtar fastnar snabbt och bjuder på ett grymt hårt sväng.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Leach

Lovely light of life

BRUTAL

Groovig thrash från Borås

Boråstrion Leach har mycket gemensamt med en radda svenska metalband som härjade under 00-talet, exempelvis Haunted, Construcdead och Within Y. Det rör sig alltså om groovig thrash med influenser från 90-talet, kryddat med energi och adrenalin från dödsmetall. En och annan In Flames-minnande melodi går också att finna.

Tillvägagångssättet på tredje fulländaren ”Lovely light of life” är ganska enkelt: full fart framåt. De två furiösa öppningslåtarna ”Serenade (for the broken brave)” och ”Carry the stigma” placerar sig direkt i omkörningsfilen och trampar gasen i botten, och där förblir Leach större delen av tiden. Råstyrkan imponerar, men ibland blir det svårt att skilja låtarna åt.

Riktigt intressanta blir Leach när de bryter formeln något, som i ”Trench walk”. Här är det galna framåtdrivet utbytt mot ett mer rock’n’roll-inspirerat sväng och plötsligt blir det omöjligt att sitta still. Denna och snarlika ”Gaslighting” är klart starkast på skivan.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Trött på att göra allt själv?

Kontakta oss

MELODY RECORDS

info@melodymusic.se
www.melodymusic.se

King Company

Trapped

AOR HEAVEN

Melodisk hårdrock

Finska King Company känns som ett tämligen typiskt band som gör mycket rätt, men ständigt verkar ligga precis utanför den kvalitetsnivå som skulle kunna placera dem i en något högre liga. Album nummer tre, ”Trapped”, bekräftar detta lika tydligt som dess två föregångare, 2016 års ”One for the road” och 2018-uppföljaren ”Queen of hearts”. Vi snackar än en gång om melodisk ”håller i alla väder”-hårdrock med mildare AOR-inslag och musikens produktionsvärde hämtar en god näringsbalans från såväl 80-talet som nutiden.

Nye sångaren Ilkka Keskitalo håller en god klass även han, med ett välkommet och för låtarna klädsamt tryck i rösten. Så långt allt väl, men dessvärre dras även ”Trapped” med samma problem som de tidigare kapitlen i King Companys diskografi. Refrängerna är överlag, om än kompetent utförda, för finessfattiga. Detta blir allt tydligare ju längre in i plattan man kommer, vilket tyvärr innebär att den inte tjänar mycket på upprepade lyssningar.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

”Jag lyssnar regelbundet på album med Ozzy Osbourne och Alice Cooper”

Antti Wirman, King Company

Q&A

Hur ser en arbetsdag ut för dig?

– Jag har arbetat hemifrån i sex års tid, säger gitarristen Antti Wirman. Jag vaknar, dricker kaffe och närvarar på tråkiga möten. Jag glömmer att äta vilket gör att jag blir arg. När arbetsdagen är slut går jag ner i min källare för att arbeta med, eller lyssna på, musik. Till vardags arbetar jag som IT-konsult. Jag är inte beroende av King Company för att överleva. Om det vore möjligt skulle jag enbart arbeta med musik.

Ilkka Keskitalo är ny sångare i bandet, den tredje i raden. Vad är viktigast: att kunna jobbet eller vara någon man kan umgås med?

– Vi letade efter en speciell sorts röst men givetvis måste han också vara en hygglig kille. Vi träffade honom ett par gånger och överraskades av hur mycket han liknade oss andra med samma sorts skämt och att dricka öl, haha!

Är ”Screen is your life” på nya och tredje albumet ”Trapped” berömmande eller kritisk?

– Kritisk. Folk tittar på sina mobiler eller tv hela tiden. Jag är likadan men gör inget åt det eftersom jag är alltför beroende. Kanske hade det varit bättre att återgå till en värld utan sociala medier. Att besöka vänner istället för att följa dem på Facebook eller Instagram är bättre för ens mentala hälsa. Min tre år äldre bror Janne (tidigare keyboardist i Children Of Bodom) och jag, liksom en av våra bästa vänner, bor på samma gata i Helsingfors.

Det är 2021 nu men i vilket år eller årtionde befinner sig King Company ljudmässigt?

– På debutalbumet ”One for the road” från 2016 befann vi oss till nästan 100 procent på 80-talet. På 2018 års uppföljare ”Queen of hearts” ville vi lämna det årtiondet. Nu befinner vi oss mellan 80-talet och nutiden. Musiken är kanske inte det mest moderna men det är ändå inte 80-tal. Musik från 80- och 90-talet fick oss att börja spela ett instrument. Jag är 38 år gammal nu och mina absoluta favoritalbum är nästan alla utgivna mellan 1988 och 1991. Jag lyssnar regelbundet på album med Ozzy Osbourne och Alice Cooper. Musiken var på riktigt, den var originell plus att man ville underhålla. Dagens unga är inte så intresserade av att vilja lära sig att spela ett instrument, utan är mer intresserade av att tjäna pengar. För egen del gör jag det inte för att tjäna pengar, utan för att mitt hjärta vill det.

TONY BALOGH

Legions Of War

Dark dimensions

TPL/CARELESS/NARCOLEPTICA

Melodiburen thrash metal

Trion från västkustska Tanumshede skippar onödigt krångel. Deras tredje fullängdsalbum går rakt på sak och bjuder på klassisk okonstlad thrash metal, där den sjungande basisten Roger ”Hellwind” Fogelströms sång har den typiska black metal-vassheten. Balansen mellan rivig musik och skarp sång är utsökt och tillsammans med bärande melodier och en genomgående krigstematik får plattan en trevligt medryckande vibb.

Klaviaturintroducerade ”The killer” är ett klockrent exempel på hur en låt kan svänga och bli allsångsvänlig redan vid första lyssningen. Likaså titelspåret, som trots ett krystat lökigt ”i väntan på döden”-intro är en smittsam hårdrocksdänga av helt rätt snitt.

Även om vissa val känns en aning tveksamma är ”Dark dimension” en platta som fyller sin ösiga funktion, utan att få mig att trilla av stolen. Trevlig svärtad thrash metal som peppar, men som inte riktigt når sin fulla potential. Jag får känslan att Legion Of War kan krama ur mer från sitt melodistarkt krigiska koncept.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Levara

Levara

MASCOT

Stabil melodiös hårdrock

Äpplet sägs inte falla långt från trädet. Jag är dock lite glad att Trev Lukather inte har försökt att skapa ett nytt Toto (ja, pappa är Steve Lukather) utan med trion Levara har en egen stil. Melodiös hårdrock med fina refränger och en gnutta moderna utsvävningar.

Killarna är skickliga på att hitta småknep i arrangemang och melodier. Ta bara den härliga rytmen i ”On for the night” som visserligen är en soft, rockig låt men ändå bär ett spår av Mr Mister. När de istället lägger till lite ös, som i ”Ordinary”, snickrar de ändå till det hela med softare partier. En del Heartland fås i avslutande ”No one above you” också.

De smått moderna vibbarna handlar exempelvis om det mättade sound som hörs i ”Can’t get over”. Gamla rävar kommer nog ändå att palla med dessa drag, då stora delar av plattan har gott om forna tiders rockvibbar. Och Trev spelar minsann gitarr med smakfullhet framför fart, med ekon från sin far här och var. Det snuddar vid ett högre betyg.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

OLA HEIWE GRÄNSHAGEN

Light The Torch

You will be the death of me

NUCLEAR BLAST

Rutinerad metalcore

Fjärde fullängdaren för sångaren Howard Jones (ex-Killswitch Engage) och gitarristen Francesco Artusatos (ex-All Shall Perish) gemensamma band – de två första släpptes under namnet Devil You Know – och definitivt den starkaste sedan albumdebuten ”The beauty of destruction” från 2014. Kanske till och med ännu bättre.

Så pass rutinerade herrar kan förstås skriva metalcore som den lät mellan 2003 och 2008 i sömnen – moshriff och radiorefränger om vartannat – men det är någonting med låtmaterialet som får ”You will be the death of me” att sticka ut lite extra. Det finns gott om spelrum för bandets bägge sidor: genommelodiska alster som ”Death of me” och ”Become the martyr” får tillfälle att glänsa, liksom mer riffglada låtar som ”Something deep inside” och ”Wilting in the light”, där Artusato går loss med mer groove än vi är vana vid.

Ändå stjäl Howard Jones ofta showen. I låtar som ”Come back to the quicksand” och ”Let me fall apart” sjunger han bättre än på många år, vilket ger ren gåshud.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

SEBASTIAN ZWEINIGER

Lucer

L.A. collection

MIGHTY MUSIC

AC/DC-influerad riffrock

”L.A. collection” beskrivs som en tillbaka till rötterna-platta. Detta är sannolikt inget grundlöst påstående. Risken finns att Lucers tredje fullängdare kommer att skapa viss förvirring. Där föregångarna ”Bring me good news” (2015) och ”Ghost town” (2019) visade upp poppig, somrig och amerikaniserad rock tar danskarna här avstamp i AC/DC-land. Riffig, jordnära, svängig, rak och okomplicerad hårdrock erbjuds.

”Dirty job” låter som hämtad från Bon Scott-erans AC/DC. Lucers skandinaviska ursprung gör sig påmint i den DAD-minnande ”Living on the line”, medan vissa låtar för tankarna till de likaledes AC/DC-influerade Airbourne. Det är dock ändå AC/DC som verkar ha gjort störst intryck på danskarna. I stort sett vartenda riff känns influerat av Young-bröderna – och riffen är mycket välgjorda.

Lucers akilleshäl har alltid varit att deras låtar inte har tillräckligt slagkraftiga refränger. ”L.A. collection” utgör inget undantag. Allt annat, bristen på originalitet undantagen, får högsta betyg.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

THE NEW STUDIO ALBUM OF EPIC BLACK HEAVY METAL FROM THE NORWEGIAN LEGENDS - JUNE 25TH

DARKTHRONE

Eternal Hails.....

JUNE 25TH - AVAILABLE AS: CD / EXCLUSIVE GOLD COLOURED VINYL, BLACK VINYL OR LIMITED EDITION OXBLOOD COLOURED VINYL / PICTURE DISC / DIGITAL / DELUXE BOX SET - CONTENTS: PURPLE VINYL, DIGI CD, CASSETTE, BOOKLET, LETTER FROM FENRIZ AND 10" PRINT

ALSO AVAILABLE
SHADOWS OF ICONCLASM
DELUXE BOX SET

MORK 'KATEDRALEN'
OUT NOW
Mork resumes its ascension through the ranks of the Scandinavian black metal scene with their fifth chapter, Katedralen. Features guest appearances from members of DARKTHRONE, KAMPFAR & SKEPTICISM

CD, GATEFOLD BLACK VINYL AND DIGITALLY

CANDLEMASS
'GREEN VALLEY LIVE'
OUT NOW
The Swedish doom metal gods perform their classic tracks during lockdown. Includes 'Well Of Souls', 'Bewitched' and more, plus new track 'Astorolus'. Liner notes from founder Leif Edling.

AVAILABLE AS DOUBLE GATEFOLD VINYL AND A 2 DISC CD+DVD FORMAT

VALKYRJA
'CONTAMINATION'
OUT NOW
The remastered 10th anniversary edition CD deluxe digipack / double gatefold vinyl. Features 2 bonus live tracks – 'Oceans to Dust' and 'Laments of the Destroyed' plus new band liner notes, with updated artwork

AVAILABLE ON CD, LP AND DIGITAL

www.PEACEVILLE.com

@PEACEVILLERECORDS

MULTI-PLATINUM. TWO-TIME GRAMMY-NOMINATED. THREE-TIME BILLBOARD TOP 10 ARTIST.
LIGHTNING-HOT ROCK FROM THE BAD BOYS OF AMERICAN ROCK'N'ROLL.

Buckcherry

HELLBOUND

ORDER THE NEW ALBUM 'HELLBOUND' TODAY!

FREE SONG DOWNLOAD

AVAILABLE AT SOUND POLLUTION AND ALL OTHER GOOD RETAILERS.
EXCLUSIVE BUNDLES AVAILABLE FROM EARACHE.COM/BUCKCHERRY

SOUND POLLUTION

EARACHE

Lord Of The Lost

Judas

NAPALM

Behagligt skrämmande obehag

Uppföljaren till 2018 års ”Thornstar” kommer i form av ett koncept som skildrar Judas som karaktär och Judasevangeliet. 24 låtar uppdelade på två album, ”Damnation” och ”Salvation”, med ett eget grepp om religionshistorien. Denna tyska genreöverskridande goth/dark metal-kvintett med industritouch målar upp ett skrämmande mörker som är atmosfäriskt, massivt och oerhört mäktigt. Allt kryddat med fantastiska körer som skiftar mellan skirt smäktande och svulstigt överväldigande. Chris Harms bevisar än en gång vilken mångsidig, trovärdig och fängslande sångare han är, med vackert klockrena toner, rå kraft och raspig energi.

Allt är skapat och framfört med en stilsäker elegans och kreativ variation, disharmonisk harmoni och magisk fingertoppskänsla. Det är mestadels nattsvart och själsligt dränerande – och ändå så beroendeframkallande att det inte går att sluta lyssna. Det är lite som att bli nedslagen, nedtrampad och upplyftande uppfylld på en och samma gång.

1 2 3 4 5 6 7 8 **9** 10

JANE CEDENBERGER

FOTO JAN SEASON / VDPICTURES

Q&A

Ni släpper dubbelalbumet ”Judas” nu. Hur utvecklades det till att bli ett dubbelalbum?

– Det var planerat från början, säger sångaren och gitarristen Chris Harms. Vi hade en idé till ett koncept. Sedan kom corona. Alla festivalspelningar ställdes in och vår turné med Iron Maiden sköts framåt i tiden. Många ställde in bokad studiotid, så vi fick tillgång till massor av tid. Då föddes idén att löpa linan ut. Berättelsen om Judas har både en mörk och en ljus sida och nu kunde vi ta med båda. Vi samlades för ett låtskrivarläger här i Hamburg i juni 2020.

Hur fastnade ni för berättelsen om Judas?

– Det började väldigt konstigt. För kanske sju år sedan hörde jag låten ”Judas” med Lady Gaga. Jag är ett stort Lady Gaga-fan, både visuellt och musikaliskt. Det small till direkt. Ordet ”Judas” kändes så jävla starkt och jag fick det inte ur systemet. En natt drömde jag att vi planerade ett album som skulle heta ”Judas”. Så jag sa till killarna att jag hade en idé till en arbetstitel för nästa platta. Vi började forska om Judas och då hittade vi det gömda Judasevangeliet, som katolska kyrkan har förbjudit. Ett koncept blev: kanske var Judas den verklige martyren? Själv är jag agnostiker, men utan Judas hade det kanske inte blivit någon korsfästelse, ingen kristendom, ingenting?

Lärde du dig något av det som ni fick fram?

– Ja, att inte döma en bok efter sitt omslag. ”Judas” har blivit som en förolämpning. Men hur började det? Vems idé var det att förråda Jesus? Judas egen? Guds? Eller var det Jesus själv som gick till Judas och bad honom göra det? Judas var kanske hans enda verkliga vän? Det måste vara bland det största man kan be en vän om: att förråda en och bli en av historiens största skurkar!

I mina öron är det en större ljudbild än på någon av era tidigare skivor. Var det för att ni ville det eller för att ni hade möjlighet?

– Både och. Vi ville göra det större och tack vare all tid fick vi möjlighet att göra så. Vi gjorde några regler. En var att allt som låter mänskligt eller organiskt skulle vara det. Om man hör en kyrkorgel eller kör är det en riktig orgel i en kyrka och en riktig kör, inspelade med det naturliga reverbet från omgivningen där de var. De enda gångerna som man hör något som är elektroniskt är när det faktiskt låter elektroniskt.

ZENDT

Macabre Decay

Into oblivion

GRIND TO DEATH

Maffig döds med grym sång

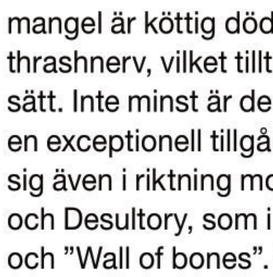

Det inledande melodiska riffet i öppningsspåret ”Icon” känns något malplacerat. När det raskt skiftar till ett maffigt dödsriff och Henrik Anderssons (Centinex, ex-Incarnated) grymma stämma ljuder känns det bättre, men jag hinner knappt börja njuta innan det dyker upp igen och lägger sordin på stämningen. Lyckligtvis lyfter det omedelbart därefter i och de mer representativa smockorna ”Impenitent homicide” och ”Into oblivion”.

Kärnan i Söderhamnsgrabbarnas mangel är köttig döds med en lätt thrashnerv, vilket tilltalar mig på alla sätt. Inte minst är den nämnda brölaren en exceptionell tillgång. Ibland rör de sig även i riktning mot At The Gates och Desultory, som i ”Utterly helpless” och ”Wall of bones”. ”Last breath” visar prov på tyngd och ursinnesmangel.

Som helhet är ”Into oblivion” ett rekorderligt album, men ett fåtal spår verkar inte riktigt veta vart de vill, vilket sänker totalen något. Om det fokuseras på rätt saker är jag dock säker på att nästa giv blir en riktig dräpare.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL LÖFQUIST

Myronath

Djevelkraft

HELLSTAIN

Gedigen melodisk black metal

När jag för två år sedan hörde Myronaths debutalbum ”Into the Qliphoth” såg jag den som en välspelad och välklingande platta som passade väl in i modern svensk black metal. När den sedan dess delvis utbytta sättningen, som nu inkluderar Amon Amarths tidigare trummis Fredrik Andersson, släpper sin andra fullängdare är intrycket huvudsakligen oförändrat.

”Djevelkraft” bjuder på melodisk black metal med gott om driv och tempoväxlingar och ett aktivt gitarrarbete. Produktionen är snygg och bygger atmosfär. Det låter långt ifrån iskallt och rakbladsvasst men det ser jag snarast som en fördel. De hesa men lättförståeliga growlen från Hellcommander Vargblod bidrar också till en skön intensitet.

Trots alla dessa goda egenskaper tycker jag att det fortfarande saknas lite identitet i soundet, vilket gör att alla låtar är ett snäpp över bra men sällan sticker ut och bränner till på riktigt. Det lite pampigare anslaget i ”Evigt mörker” är dock ett spår som gör just det.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ADAM WESTLUND

Nanowar Of Steel

Italian folk metal

NAPALM

Parodimetal på italienska

Italienska Nanowar Of Steel fick till en riktig femetta med sitt förra album ”Stairway to Valhalla” från 2018 och fanskaran ökade betydligt. Jag var själv en av de som plötsligt fann mig jama med i ”Heavy metal kibbles” eller sympatisera med Cthulhu i ”The call of Cthulhu”. Skivbolaget Napalm gjorde samma sak och såg till att förse det skojfriska gänget med ett nytt skivkontrakt. Efter det började saker och ting gå snett.

Med direkt avskräckande effekt inleddes 2021 med italiensk smörsång så flottig att det dröp om högtalarna och dess fortsättning med ”Italian folk metal” är i det närmaste lika tveksam. På sitt modersmål sjunger de om den ena italienska legenden efter den andra till låtar som parodierar power, thrash, heavy och discodunkande metal. Musiken kan jag leva med för säga vad man vill, sanslöst skickliga musiker är de i alla fall. Men sången och språket är stundtals direkt outhärdligt. Förmodligen skrattar italienarna gott, vi andra skakar däremot uppgivet på huvudet.

1 2 3 **4** 5 6 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Nephila

Nephila

THE SIGN

Skönsjungen retrorock

Två leadsångare är inte helt vanligt inom hårdrocken. Två kvinnliga är än mindre vanligt och Arvikas Nephila blir härigenom den psykedeliska hårdrockens svar på Abba. På kuppen gör de sig till en unik grupp på en retrorockscen där banden slåss om uppmärksamheten. Inte för att Nephila direkt behöver slåss. Det räcker med vackra låtar som ”Mushroom creatures”. Eller ”Belladonna” med sina folkmusikklingande verser (har den maskerade septetten månne lyssnat på duoskivorna av David Crosby och Graham Nash?). Eller bångstyriga ”Guidance to agony” med tvära kast och knivskarpt Moog-solo. Eller allra helst slutstycket ”Alla galaxers centrum”, vilken låter som hämtad från ett soloalbum av Anni-Frid Lyngstad ifall hon hade kompats av Grateful Dead, och som vid sidan om ännu mer skön stämsång bjuder på härlig mollanstruken gitarrfest. Den låten är lika bra som den är lång. Alltså 9:38.

Stilpoäng slutligen till årets klart snyggaste skivomslag. Jag ser fram emot att hålla vinylvarianten i handen.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

ÅRHUNDRADETS DUNDERHIT

"DUNKA PÅ"

FINNS DÄR ALL MUSIK KAN STREAMAS!

SUNGEN'S METALSHOP

BESÖK OSS IDAG PÅ:

SUNGEN.MERCHANTS.SE

T-SHIRTS / ACCESSOARER / HUMORTRÖJOR / VINYL / CD, OCH MYCKET MER...
VA INGET POPSNÖRE, STAY METAL OCH HANDLA HOS SUNGEN! LÅNGBURK!

Devils in Heaven

Finally - the long lost recordings of the Australian melodic rock kings on CD. Digitally remastered, incl. liner notes !

Third strike from the Finnish hard rock supergroup offering a perfect combination of power and melodies !

Distributed in Sweden by Sound Pollution

THE HOME OF MELODIC ROCK

AOR HEAVEN

WWW.AORHEAVEN.COM

Nighthawk

Midnight hunter

MR

Gott och blandat-hårdrock

Soloalbum med olika gästsångare brukar innebära en trevlig lyssning. Så även här. Däremot är det sällan som resultatet ger något livsomvälvande intryck. Så även här. Det händer också att det musikaliska uttrycket spretar lite. Så även här. Vad som utmärker Captain Black Beards basist Robert Majds projekt Nighthawk är greppet att blanda eget material (sju låtar) med covers (fyra stycken). Även covervalen är udda, då dessa är långt från den vanliga skåpmaten. Vad sägs exempelvis om den hittills osläppta Frehley's Comet-låten "I will survive" eller Björn Skifs "I used to love this city"?

Nighthawk bjuder alltså på en blandad kompott men helheten känns väl sammanhållen, medryckande, svängig och energirik. Det byts hyfsat sömlöst mellan 70-talsljudande hårdrock i "Miracle", punkigt ös i "Breaking the chains", 80-talets Dio-hårdrock i "Come to me" och power metal à la Unisonic i "On my own". Sångarna är många och bra, men Björn Strids (Night Flight Orchestra, Soilwork) riv imponerar mest.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONAS WETTMARK

"Jag försökte spela lite som Ace Frehley och Robin sjunger ganska likt Ace"

Robert Majd, Nighthawk

Q&A

Hade Nighthawk blivit av om det inte hade varit en pandemi?

– Nej, säger basisten och grundaren Robert Majd som även återfinns i Captain Black Beard och Metalite. Jag hade mitt lilla soloband som jag kallade för Alpha Attack och som jag spelade med ibland. I mars förra året skulle Metalite turnera i England, men allt blev inställt. Samtidigt såg jag att Heat ställde in sin Japanturné och det var samma helg, så jag ringde keyboardisten Jona Tee och sa "Du måste ju ha en lucka nu i helgen? Jag vill komma och spela in musik." Jag tänkte bara göra något spontant och det var så det började. Jag skrev tre av låtarna på en lunchrast på jobbet. Sedan tänkte jag att jag skulle göra en soloplatta och plocka in lite olika sångare. När det konceptet var klart kändes det långt ifrån Alpha Attack och då blev det Nighthawk.

FOTO REUTER MUSIC & PHOTOGRAPHY

Förutom sju egna hårdrockslåtar bjuder du på fyra covers, bland annat Björn Skifs "I used to love this city"

– Jag gjorde en intervju och i den pratade vi om Skifs. Jag har inte riktigt engagerat mig i hans 70-tal, men så köpte jag hans "Out of the blue" (1974) och blev helt knockad. Den är hur bra som helst.

Och på den sjunger en av Sveriges bästa sångare, Björn Strid.

– Ja. Det är också pandemins förtjänst. Han la ut att han var öppen för jobb, så jag frågade helt enkelt och så blev det.

Du har även spelat in en version av en gammal demolåt från självaste Ace Frehley, nämligen "I will survive" från 1984.

– Den har funnits i mitt bakhuvud till och från sedan första gången jag hörde den, vilket var 10-15 år sedan. Jag gillar hans tidiga Frehley's Comet-grejer med exempelvis "Girl can't dance" och "Audio video". Det är svinbra låtar och "I will survive" är väl den mest raka rocklåten som passade bäst. Det var lite för min egen skull också, för låten finns inte i bra kvalitet. Jag försökte spela lite som Ace och Robin Eriksson (Degreed) sjunger ganska likt Ace.

Har du träffat Ace Frehley?

– Nej. Jag var på väg att köpa meet and greet på Gröna Lund, men kom fram till att det inte var en bra idé. Jag gillar Ace för mycket för att vilja träffa honom. Jag ville inte paja något.

Och namnet Nighthawk då?

– Det kommer från en 80-talsrulle. Det finns ju en film med Sylvester Stallone och Rutger Hauer med titeln "Nighthawks" (1981) och den är av mina favoriter med Sylvester.

NICLAS MÜLLER-HANSEN

Night Crowned

Hädanfärd

NOBLE DEMON

Snabbt, melodiskt och mörkt

Likt en förlängning av den mycket lovande demon "Humanity will echo out" från 2018 var fjolårets albumdebut "Impius viam" föga överraskande mycket bra. "Hädanfärd" ter sig rent musikaliskt som en direkt fortsättning på den förra plattan. Detta gör dock inget då de både vackra och ursinniga kompositionerna skvallrar om en tydlig målbild genom högt tekniskt kunnande, genrekunskap och en bred palett.

Skillnaden består i att Ken Romlin nu enbart sjunger på svenska. Ett drag som lyfter bandet ett snäpp, då språkets nyanser kommer fram tydligare. Detta passar väl Romlins snabba käft och imponerande förmågor i den extrema sångstilens många nyanser.

Göteborgsbandets aggressiva och symfoniska black metal är inte den som gestaltar genren utifrån dess mer karga essens, utan tar en mer atmosfärisk väg som känns igen från Cradle Of Filth, Hecate Enthroned och Old Man's Child. Men är du öppen för denna modernare tolkning av genren är Night Crowned något av det bästa som du kan lyssna på i dag.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

CHRISTOFFER BERTZELL

No Possession

Third time's a charm

MELODIC PASSION

Traditionell 70-talsrock

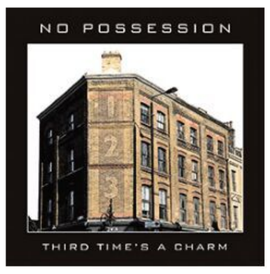

Bland Vaggeryds 14 596 invånare finns det (minst) fyra som är haj på det här med bluesrock. De hette tidigare No Possession Blues och vann Scandinavian Blues Contest 2011, men kortade 2018 ner namnet till No Possession. Vilket är korrekt, då det alls inte bara är blues som gruppen spelar. Snarare utgör kvartetten en smältdegel av all möjlig bra musik från tidigt 70-tal.

Den som vill ha sin musik 2021-modern gör sig inte besvär, men vi övriga hittar mycket att glädjas över i det ofta Faces-, Rolling Stones- eller Aerosmith-lika svänget. Gänget skriver dessutom påhittiga texter. Hör exempelvis hur de namndroppar Rod Stewart-titlar i "Retold 'n' recycled". Som om inte detta vore nog är alla fyra medlemmar sångare, vilket borgar för trivsam körsång såväl som angenäm variation. Favoritlåtar blir nog banjodallrande "Capital crime" och halvakustiska "The sunshineman".

Snygga melodier och svettig rock'n'roll – No Possession lär åstadkomma åtskilliga svettiga klubbar när pandemin har bedarrat.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Odeum Deus

Brutal slaughter

WORMHOLEDEATH

Modern death metal

Kvintetten från Nyköping spelar enligt egen utsago "new Swedish old school death metal". De nämner Unleashed och Entombed som inspirationskällor och det finns relationsband till Stockholms-dödsen via Sunlights Tomas Skogsberg som ligger bakom mixen. Det är välspelat och Joel Nyléns artikulerade sång handleder lyssnaren genom tio låtar med lökiga namn som "Hairy midgets", "Filthy whores" och "Satan will come back again".

Odeum Deus tredje fullängdare har en del fräna riff, men skivan lyfter inte riktigt. Det känns monotont tunt och jag saknar det där musikaliska svänget som är ett måste för att metal riktigt ska kroka mina sinnen. Det är småtrevligt, men jag skulle behöva en distad hurring för att ryckas med och känna den genuina death metal-peppen. "Brutal slaughter" når inte ända fram trots rätt ambitioner och ett habilt konstruerat skelett. Det finns potential men det behövs, precis som albumtiteln utlovar, mer brutalitet och större musikaliskt sväng för att träffa rätt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Pestilence

Exitivm

AGONIA

Peppad prog/death metal

Jag har vänner som avfärdar Pestilence som bajsnödiga. Det är inte alla som orkar med holländarnas hektiska, tekniska mangel. Och med uteslutande kvasi-obskyra latinska låttitlar, som på detta deras nionde album, kan det bli för mycket.

All death metal förutom tidiga Impetigo är bajsnödig, brukar mitt svar lyda. Det ligger i konsten, liksom att Pestilences signum är perfekt för dem. Ett signum som är starkt intakt på "Exitivm". Sångaren och gitarristen Patrizio Mameli tar i så att det dammar. Där föregångaren "Hadeon" var ett rekorderligt försök att återknyta till den klassiska eran briserar uppföljaren med energi. En markering vid, om inte ännu en comeback så i alla fall ännu en ny sättning: räkna aldrig ut Pestilence.

Nödigt? Kanske det. Men desto mer övertygande, inte minst tack vare mästerligt hamrande Michiel van der Plicht (ex-God Dethroned, Apophys). Kultgruppens katalog kokas ned till intensivt koncisa kompositioner – med ett jävlar anamma som även lär imponera på mina polare.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDREAS RANA

THESE ARE THE SICKENING MEMORIES
OF A HOME WE TOOK FOR GRANTED

CD | VINYL | DIGITAL
JULY 16TH 2021

BESTÄLL FRÅN:
SOUNDPOLLUTION.SE

SOUND POLLUTION

Black Lodge BLACKLODGE.SE

Strÿkenine

Strÿkenine I

PRIDE & JOY

Melodisk hårdrock

Vi kan ta huvudpoängen först: tilltalas man det minsta av melodiska hårdrocksakter som Crazy Lixx och Heat är likaledes blågula Strÿkenine ett väldigt säkert kort att ha på sin framtida inköpslista. Mer specifikt får jag av detta debutalbum tydliga vibbar av de sistnämndas höjdarplatta ”Address the nation” från 2012. Även i Strÿkenines fall snackar vi om melodisk hårdrock med AOR-drag, som bär på en klassiskt hitvänlig 80-talsprägel men även en välbalanserad ljudbild som tydligt hör hemma i nutiden.

De två medverkande keyboardisterna, Patrik Törnblom och Passi Oksman, levererar melodislingor som med bravur bygger upp den smått nostalgiska stämningen hos höjdare som den smått ödesmättade ”Once and for all” och refrängbomben ”Fool for love”. Ett likaledes starkt prov på balladhantverk ingår i ”All I need” och avslutande ”Alive” formligen osar av nattlig ”Miami Vice”-känsla. Sångaren Jacob Petäjämaa förtjänar ett varmt omnämnande även han, med sin såväl råstarka som själfulla leverans.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

”Jag har en emotionell story till varje spår på Europes Wings of tomorrow”

Alex Zackrisson, Strÿkenine

Q&A

Ska bandnamnet Strÿknine uttalas som ”strike nine” och inte som giftet?

– Vi brukar säga strike nine men båda funkar, säger gitarristen Alex Zackrisson. Det var väl ungefär samma ”problem” som Mötley Crüe och Queensrÿche hade. Funkade det för dem funkar det för oss. Vår förre basist Tobias Håkansson såg upp till en gammal bluesgitarrist – Robert Johnson – som tydligen ska ha dött genom förgiftning av stryknin. Efter att ha googlat fanns det ett annat band som hette något liknande. När vi ändrade stavningen mot mer sleaze och Mötley Crüe fick vi ihop det. ”Strÿknine I” är den första fullängdaren för oss alla.

Ert sound förknippas med Mötley Crüe men också Def Leppard, Europe och Whitesnake.

– Alla i bandet är födda på sent 90-tal – de som är äldst är sångaren Jacob Petäjämaa och trummisen Henrik Remesaho medan jag är yngst med snart 23 år – men det är den musiken som vi har bondat kring. Vi har olika kulturella bakgrunder men är ett väldigt tajt kompisgäng. Under vår tonårstid kom band som Crashdïet och Heat fram. Då tog vi verkligen oss an det här musikaliska spåret.

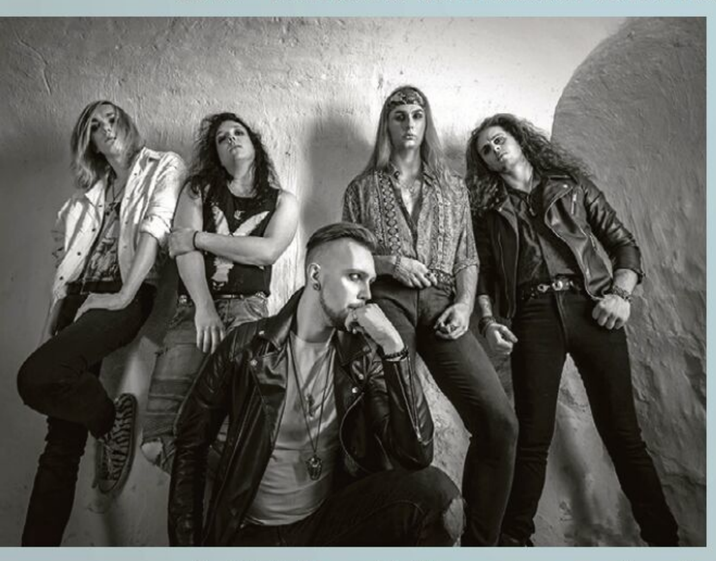

Vad är det med 80-talet som tilltalar dig?

– Blandningen av melankoli och skönhet samtidigt som det är hårt och adrenalinpumpande. Det är aggressiva gitarrer och nävarna i luften samtidigt som det finns något majestätiskt över det. Det funkar som partymusik men också när hjärtat brustit. Dimensionerna är många. Partyalbum? Något med Van Halen liksom Whitesnakes ”1987”. På de olika versionerna av ”Here I go again” föredrar jag introt från den första ”brittiska” versionen men produktionen i den senare ”amerikanska” varianten. Deppalbum? Europes ”Wings of tomorrow” har jag lyssnat på så många gånger under uppväxten och jag har en emotionell story till varje spår. Plattan fyller hela mitt känslospektrum. Min tjej Josefin, som jag är förlovad med, och jag bondade på första dejten med John Norums låt ”Let me love you”. Den har varit vårt soundtrack sedan dess.

Hittar man dina förebilder som gitarrist i Europe och Whitesnake?

– Absolut! John Norum är den största influensen liksom John Sykes. 80-talsgitarrister med mycket bluesfeeling är min huvudkategori. Gitarristen Andi Sarandopoulos och jag delar på solona. Den som har skrivit låten har så klart ett solo, men främst handlar det om vem som får bäst feeling för låten.

TONY BALOGH

Season Of Dreams

Heroes

PRIDE & JOY

Keyboardtung power metal

Det vore dumt att påstå att traditionell europeisk power metal åtnjuter någon nämnvärd renässans just nu, men genren känns i varje fall inte alls lika urvattnad som för 15 år sedan. Fransk-svenska Season Of Dreams må inte ha framstått som en blivande stjärna med fjolårets albumdebut ”My shelter” men det var likväl ett småtrevligt, lyssningsvärt verk.

Rent stilmässigt tuffar uppföljaren ”Heroes” på i samma spår, med Johannes Nybergs starka röst i spetsen, men dessvärre känns låtmaterialet överlag blekare än sist. Möjligen hade det gjort kompositionerna gott att skjuta på skivsläppet och slipa på melodierna lite mer i studion.

Plattan är förvisso inte tom på ljusglimtar. Titellåten är ett fint stycke, stiligt tillägnat den vårdpersonal som har kämpat under det gångna året. Även ”Shadowreaper” samt ”Princess of the dark” håller en hyfsat god, pompös klass. Klart trevliga stunder, men sammantaget rör det sig om ett album som kunde och borde ha blivit mer minnesvärt.

1 2 3 4 **5** 6 7 8 9 10

NEVEN TROSIC

Social Disorder

Love 2 be hated

AFM

Välbesökt klassisk hårdrock

Vid en lyssning på detta debutalbum kastar sig referenserna över lyssnaren. I det ödesmättade öppningsnumret ”Windy road” förväntar jag mig nästan att Joe Lynn Turner ska hoppa fram mellan Marshallstackarna. Intensiva ”Dreaming” liknar Michael Schenker Group eller valfritt annat Graham Bonnet-frontat band. Eller är det snarare Masterplan det påminner om? ”Sail away” bjuder å sin sida inom loppet av de första sekunderna på vinkar till såväl Whitesnake som Thin Lizzy, medan det dramatiska slutstycket ”Wings of serenity” är Ritchie Blackmore och Yngwie Malmsteen upp i dagen. Höjdpunkt blir den oemotståndliga rockrökaren ”Out of love” som med sina långa, härligt segdragna, slidegitarrtoner tangerar det spöklika. Här är toppbetyget inte långt borta.

Det är alltså en kanske inte helt nyskapande men ändå fullt potent självbiografi som Andreas ”LA” Rönnblom (Killer Bee) har snidat fram tillsammans med illustra vänner som Tracii Guns, Rudy Sarzo, Snowy Shaw och gamle Rainbow-keyboardisten David Stone.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Space Chaser

Give us life

METAL BLADE

Amerikansk thrash från Tyskland

På Youtube är tyska Space Chaser fantastiskt underhållande i sina videor. De åker skateboard, kör stridsvagn och spränger rymdmonster i ett spektrum av nostalgiska effekter och ilskna thrashriff från 80-talet. De mest glimrande patcharna på sångaren Siegfried Rudzynskis jeansväst strålar ut loggor från Exodus, Overkill och Anthrax – Space Chaser låter och ser ut som amerikaner i exil i Tyskland.

I skrivande stund har inte några videor släppts från tredje studiosvängen ”Give us life” men med sprudlande titlar som ”Juggernaut”, ”Cryoshock”, ”The immortals” och ”Burn them all” gissar jag att manusskrivandet knappast har gått i stå. Att lira spetsig thrash metal från förr är ingen nyhet men Space Chaser lägger så mycket charm och tidsanda i sina låtar att det inte går att värja sig från bandets virvelvindsliknade attack och bett. Jag trycker på gilla och drömmer mig tillbaka till en tid då störst plös på dojan vann.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JONATHAN STRANDLUND

Stonesilk

On my own

GMR

Postgrunge med mörk atmosfär

Den mångsidiga frontfiguren i Stockholmsbandet Roof Down, Johan Sjöberg, är albumaktuell med sitt soloprojekt Stonesilk. Det som möter örat är en form av melodiskt stark postgrunge som för tankarna till Nickelback och deras stilfamilj. Stonesilk hittar en tydlig väg i sin melankoliska men ofta rätt så tunga rock och kanske är det så Sjöberg vill sammanföra sten och silke.

Den nedstämdhet som musiken rymmer är en behaglig sådan som det går att vila i, nästan en feelgooddeppighet. ”Wrong time” är ett fint exempel på detta. Det ensamhetsbegrundande titelspåret ”On my own” är också en mäktig demonstration av Sjöbergs kapacitet. Men det är svårt att bortse från att Stonesilk verkar leva i en förgången tid. Det handlar ju trots allt om en retrovariant av postgrunge, alltså en tillbakablick i två steg. Det är gissningsvis inget som bekymrar Sjöberg och kanske med rätta: vår tid kan inte mäta sig med 90-talets kreativitet, så varför inte tappa den sista saven ur grungens livsträd?

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ANDERS BARTONEK

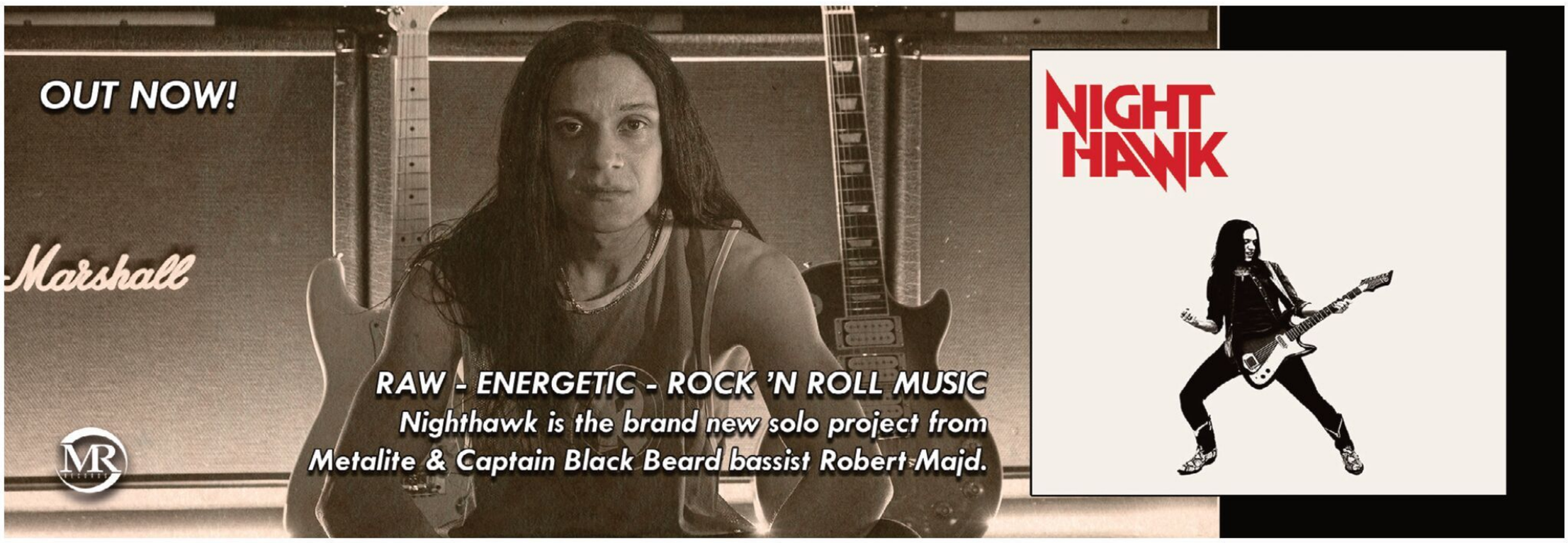

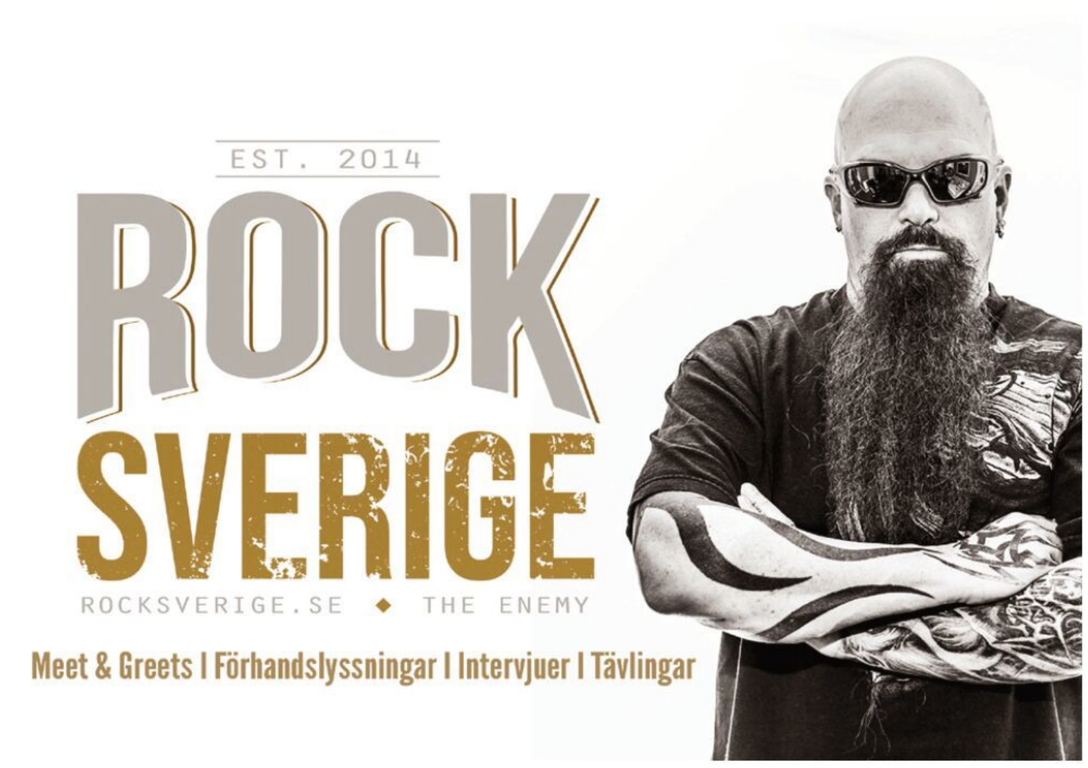

Pride & Joy Music

THE CLASSIC AOR, HARD ROCK & METAL LABEL!

CONSTANCIA - Brave New World

Brilliant Melodic Hard Rock feat. Janne Stark (Overdrive) & Pete Godfrey (Blood Red Saints)!

out: June 18th 2021

STRŸKENINE - Strÿkenine I

The debut album of the new force of Swedish Melodic Rock!

out: July 16th 2021

www.prideandjoy.de distributed exclusively in Scandinavia by BORDER MUSIC

#prideandjoymusic #prideandjoymusic #prideandjoymusic

Styx
Crash of the crown
UNIVERSAL
Duktig men lite ospännande pompa

Här finns godbitar som Beatles-melodiösa ”Reveries”, smått Deep Purple-lika ”Save us from ourselves” och ”Crash of the crown” med sina skönt James Young-sjungna verser. Här finns ”Our wonderful lives” (härlig lägerelds-visa med ljuva sångharmonier) och känslosamma, närapå sakrala ”Sound the alarm”. Framför allt finns ”Common ground”, ett smärre mästerverk i den för Styx så typiska brytningspunkten mellan progrock och kraftfull pop.

Men på något sätt känns det som att man blott sniffar på den storhet som borde vara liktydig med namnet Styx. Många av låtarna känns som skisser, för all del professionellt utförda men inte riktigt färdiga. Är det månne därför som många av styckena hänger ihop, som för att det ska bli ett flöde av goda idéer, snarare än fullblodslåtar?

”Crash of the crown” är i slutändan en *bra* skiva, innehållande de fanfarer, vocoders och sångstämmor som är så typiska för Styx. Men den här ronden vinns av förre medlemmen Dennis DeYoung och dennes likaledes färska ”26 East: vol. 2”.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Stöner
Stoners rule
HEAVY PSYCH SOUNDS
Stoner med forna Kyuss-medlemmar

När de forna Kyuss-medlem-marna Nick Oliveri (Mondo Genrator) och Brant Bjork gör gemensam sak, tillsammans med Ryan Güt (Brant Bjork), under det underfundiga namnet Stöner är det fullt rimligt att ha förväntningar. De tre amerikanerna överraskar dock inte nämnvärt. ”Stoners rule” minner nämligen rätt mycket om den musik som Brant Bjork har gjort i eget namn. Av Nick Oliveris egensinne och galna upptåg bjuds det desto mindre. Men när den största besvikelsen har lagt sig är ”Stoners rule” rätt trivsam. För även om det inte direkt är så att ökensanden yr om de sju låtarna blir de knappa 45 minuterna i trions sällskap skönt avspända.

Tänk dig ett stonerrockens svar på sentida Neil Young & Crazy Horse. Det vill säga stabilt puttrande utan stora överraskningar. Men vad mer finns att avkräva tre musiker som inte har något att bevisa?

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

TOMAS LAGERLÖF

This Ending
Needles of rust
BLACK LION
Rostig melodisk death metal

På This Endings Facebook-sida kan man läsa ”Swedish melodic death metal done right” och jag är benägen att hålla med. På kvartettens fjärde fullängdare bjuds det på death metal inte helt olikt det som Amon Amarth gör med sina bärande och medryckande melodier. Men This Ending gör det med mer tyngd, sotigare ytskikt, större mörker och betydligt fler rostiga spikar. Det episkt högtidliga finns med rakt igenom plattan, men det sticker endast upp ur myllan vars jordmån är mörkare än döden.

Allt ramas in av Mårten Hansens magnifika sånginsats och en musikalisk ryggrad som inte går att förneka. Stockholmsbandet har skapat en massiv ljudbild som successivt maler ner alla tveksamheter och precis som de utropar på sociala medier – de gör verkligen sin grej med death metal på rätt sätt. Och hur hanterade de flyktande Fredrik Anderssons vakanta trumpall? Inga problem, gitarrlirande Mörk Gryning-bekantingen Peter Nagy tycks behärska allt och axlar trummis-rollen med bravur. Jag är imponerad.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Timo Tolkki’s Avalon
The enigma birth
FRONTIERS
Metalopera med spänst

Redan på 2019 års föregångare ”Return to Eden” ifrågasatte jag Timo Tolkkis engagemang. Den här gången behöver jag inte ens ägna en tanke åt det. Timos Facebook-sida är öppen för allmän beskådan. Ingenstans under det senaste året har det funnits ens en antydan till ”The enigma birth”. Gissningsvis är det, precis som senast, Secret Spheres gitarrist Aldo Lonobile som har hållit i plektrumet. Därav den höga kvalitén.

I sällskap av sångare som James LaBrie (Dream Theater) Fabio Lione (Angra), Brittney Slayes (Unleash The Archers) och Jake E (Cyhra) levererar Aldo en metalopera av klassiska mått. Musiken andas samma optimism som i början av 00-talet gjorde att power metal-scenen exploderade. Plötsligt känns Secret Spheres senaste dipp förklarlig. Det var hit alla bra låtar gick. Inte oväntat visar det sig också att Bruce Dickinson-kopian Raphael Mendes kan bättre än vad Icon Of Sin visade på. Så länge Aldo gör Timos jobb har jag inget emot att se hans namn på en Stratovarius-skiva igen.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JANNE MATTSSON

Tyrann
Djävulens musik
ELECTRIC ASSAULT/INTI
Svensksjungen heavy metal

Tyrann hade nog inga problem med att få upp förhandsintres-set. Bakom trion Tobias Lindqvist på sång och bas, Joseph Tholl på gitarr samt Jakob Ljungberg på trummor finns en meritlista som garanterar en viss kvalitetsnivå. Att alla tre är kopplade till Enforcer och de två sistnämnda till Tribulation räcker enbart det långt. Denna albumdebut uppvisar å sin sida en något mer avskalad bild av 80-talets svenska heavy metal-ideal som känns lika hjärtlig som energisk. Frasen ”Don’t make fashion of our heavy metal passion” som de körde med när de släppte singeln ”Tyrann” 2019 säger tillräckligt om den satta ribban och har här även blivit en låttitel.

Det är lätt och rätt att dra paralleller till blågula kulthjältar som Gotham City. Tyrann bär även på en personlig prägel, som sträcker sig från ”mitt i prick”-riffandet i ”Brinn med mig” till den något dystrare ”Satanisk majestät”. Spridda engelska fraser undantagna sköter Lindqvist sången på svenska, vilket övertygar precis som detta album i dess helhet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

NEVEN TROSIC

Velvet Insane
Rock ’n’ roll glitter suit
WILD KINGDOM
Glammig partyhårdrock

Glammig partyhårdrock, ja. Det är en adekvat beskrivning av lejonparten av ”Rock ’n’ roll glitter suit”. Velvet Insane har dock även inkluderat två intetsägande ballader, ”Midnight sunshine serenade” och ”You’re the revolution”, och den britpop-ljudande biten ”Sound of sirens”. Även om den sistnämnda låter malplacerad är den ändå till belåtenhet. De två balladerna sänker däremot både partyfaktorn och albumet rejält och är *långt* från Skid Row-klass.

Det är alltså när partyt är som livligast som albumet fungerar som bäst. Det är då Östersundsbandet är i sitt esse och även i sitt förmodade rätta element. Låtarna är glädjespridande och medryckande, även om vissa är farligt nära att vara för glättiga. Det glättiga intrycket förstärks av ett frekvent utnyttjande av klaviatur och blås. Tydligt är ändå att det ultimata hade varit om hela plattan hade fått vara en partyskiva. Sångaren Jonas Erikssons mycket imponerande engelska uttal ska dock inte förringas, utan måste givetvis premieras.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

World Of Damage
Invoke determination
WOD
Varierad metal

Album med flera olika sångare brukar kunna inge ett splittrat intryck. Så är också fallet med Kjell Åge Karlsens (Chrome Division) projekt World Of Damage. Det är inte lika många musikstilar som det är röster, men olika grenar på metalträdet beträds.

”I will not conform” är snabb punkthrash. ”Breathe (little angel)” kan närmast beskrivas som en symfonisk ballad. Dessa två är även motpoler sett till kvalitet. Den förstnämnda represen-terar gräddan på ”Invoke determina-tion” och den sistnämnda tillhör plattans bagateller. Däremellan ryms den Black Label Society-aktiga ”Spoke in the wheel” och den ödesmättade instrumentalen ”Black moon”.

Det snabba och slagfärdiga titelspåret och den aggromelodiska ”Fire burns my name”, båda med Björn Strid (Soilwork, Night Flight Orchestra) på sång, imponerar. Dessa trängs dock med ett par standardmetallåtar som har hörts tusen gånger förut och vars existensberättigande kan ifrågasättas. Slutdom: ”Invoke determination” är stark, men också ojämn.

1 2 3 4 5 **6** 7 8 9 10

JONAS WETTMARK

Wormlight
Nightmother
BLACK LION
Melodisk black metal

Umeåbaserade Wormlights andra album innehåller melodisk black metal i samma skola som Dissection och Naglfar. Jag tycker mig också höra beröringspunkter med något yngre band som Netherbird och Istapp. Farten på skivan varieras och även om utgångsläget ofta är blastbeats saktar många spår stundtals av till stämnings-fullt mellantempo.

Ljudbilden är ovanligt stor och rundad och andas därmed också lite death metal. Gitarrernas melodiska klang lyckas med konststycket att bibe-hålla något av den obligatoriska black metal-kylan även när de gör låtarna mer lättillgängliga. Dessutom ackompanjerar det hesa growlandet instrumenten på ett bra sätt genom såväl aggressivitet som atmosfär. Sången, som sköts av gruppens ena gitarrist Tiamat Invictuz, är också snyggt placerad i mixen på ett sätt som skapar extra tryck.

Även om vissa spår är relativt lika varandra väger melodiglädjen och den interna variationen i de flesta låtar upp detta. Slutresultatet blir både mäktigt och njutbart.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

ADAM WESTLUND

Motörhead

No sleep 'til Hammersmith (40th anniversary edition)

BMG

Nyutgåva

När Lemmy Kilmister, ”Fast” Eddie Clarke och Phil ”Philthy Animal” Taylor drog ut på vägarna 1981 med Marshall-stackar, whiskyflaskor, patronbälten och den numera klassiska ”Bomber”-riggen var det under parollen ”Short, sharp pain in the neck”. Namnet syftade på fem snabba nedslag i det brittiska kungariket. Norfolk, Leeds, Newcastle (två gig) och Belfast (Nordirland) – städer som aldrig skulle återfå sin oskuld och för alltid rispats in hårdrockshistorien som delaktiga i det som kom att bli ”No sleep 'til Hammersmith”.

Plattan som Motörhead var ute och lirade brallorna av sina fans med var naturligtvis ”Ace of spades” (1980) – en formidabel pisksnärt av larmig rock'n'roll kryddad med punkens gatusmarta attityd. Att påstå att trion från London var som allra farligast under den här perioden är ingen överdrift. Motörhead lirade laglös musik och hade en image som fick grannens gräsmatta att dö sotdöden. Motörhead 1980 var som Agent Orange, napalm och DDT – tillsammans. Gissa om energin märks på ”No sleep 'til Hammersmith”?

De flesta som läser SRM känner till den här liveplattan och dess innehåll. Två låtar från debutalbumet, titelspåret från ”Bomber” (1979), fem murbräckor från ”Overkill” (1979) och tre från ”Ace of spades”. En talande grundkurs i hårdrock. Är man inte flitig bootleg-letare är dock extramaterialet i den här trippelutgåvan ett mullrande komplement. För även om originalutgåvan har ett djävulskt bett i sin ljudbild är det ingen tvekan om att den har polerats en smula.

De oslipade upptagningarna från Newcastle och Leeds är galet råa i jämförelse och har man inget emot stökighet är de här historiska inspelningarna ljuvliga tidskapslar över ett av Storbritanniens mest ikoniska rockband. Motörhead är en del av varför vi går på gig, dricker öl och stundtals beter oss som kreatur – lyssna och fatta den kulturella betydelsen.

Lådans poster, plektrum och bok är plusmeny för den fanatiske samlaren – för oss andra duger musiken gott. ”Overkill”, Newcastle, 30 mars 1981. Herrejävlar!

1 2 3 4 5 6 7 8 9 **10**

JONATHAN STRANDLUND

”Motörhead lirade laglös musik och hade en image som fick grannens gräsmatta att dö sotdöden”

Diverse Artister

Black waves of adrenochrome – the Sisters Of Mercy tribute

METALVILLE

Coveralbum

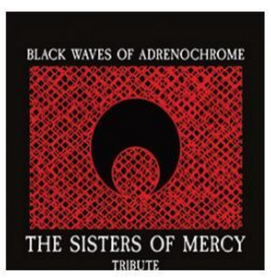

Sisters Of Mercy, med den eviga kärnan bestående av sångaren Andrew Eldritch och trummaskinen Doktor Avalanche, är en monolitisk grundbult inom den mörka rocken. Det går inte nog att poängtera Leedsbandets betydelse för genren. Att spela in covers är ingen lätt uppgift och denna hyllningsplatta känns som ett ärofyllt kamikazeuppdrag. 15 band ger sig in i leken och episka mästerverk som ”This corrosion”, ”More” och ”Temple of love” kraschar absolut hårdast. Stundtals är det nästan pinsamt att genomlida bandens tolkningar. Dock lyckas Kreator och Dan Swanö få till habila varianter av ”Lucretia my reflection”, men jag fattar inte varför de tolkar samma låt. Paradise Lost tillhör samma dna-pool som Sisters Of Mercy och deras version av ”Walk away” är oklanderlig. Men hur intressant blir det? Inte så värst. Bäst är Daeonias exemplariska cover på ”Alice”, men det hade varit en skam om de hade misslyckats med originalets punkiga snärtighet.

Nej, det här blev inte så lyckat. Friskt vågat, inget vunnet.

1 2 **3** 4 5 6 7 8 9 10

JESPER LÖFVENBORG

Kansas

Point of know return live & beyond

INSIDEOUT

Livealbum

Att ersätta Steve Walsh skulle aldrig bli någon enkel match. Kansas-sångaren Ronnie Platt har fått såväl ris som ros för sina insatser på de båda albumen ”The prelude implicit” och ”The absence of presence”. Vissa har anklagat Platt för ett ymnigt bruk av autotune, men på dessa liveinspelningar gjorda 2019 och 2020 klarar han sången fint. Förutom att 1977 års ”Point of know return” framförs i dess helhet ingår låtar från en drös olika Kansas-album. Det blir doldisar sida vid sida med klassiker som ”Carry on wayward son” och ”Dust in the wind”.

Själv uppskattar jag andäktigt vackra ”Taking in the view”, liksom rocknumren ”Paradox” och ”Portrait (he knew)”. ”Song for America” är liksom ”The spider” mer klurigt ambitiös och på ”Miracles out of nowhere”, där pompa möter psalm möter hårdrock, går det inte att tröttna.

Helt album-konceptet är dock väl lite uttjatat vid det här laget, och Kansas lyckas med konststycket att göra en liveplatta som är mindre explosiv än sin studiomotsvarighet.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

DANIEL REICHBERG

Subway To Sally

Eisheilige nacht – back to Lindenpark

NAPALM

Cd/dvd

Det tyska rock/folk/heavy metal-bandet följer sin mångåriga tradition att avsluta året med festlig stämning och livemusik i hemstaden Potsdam. Formatet är förstås något annorlunda denna gång, men bjuder på gåshudsframkallande magi och fantastiska gäster, både på plats och på distans. Bland dessa finns medlemmar från Feuerschwanz, Schaumaul och Saltatio Mortis. Samt den briljante Chris Harms som är med och bryter av med spelningens enda låt på engelska, Lord Of The Lost-spåret ”Drag me to hell”. Originalspår blandas med covers på låtar från gästerna i en väl sammansatt låtlista och ypperlig ljud- och bildkvalitet på såväl skiva som film.

Det filmade materialet har korta små pratsekvenser som bryter av och allt är så fint gjort på så många sätt, med så mycket värme och kärlek. Allt flyter på hela vägen och känns inbjudande, välkomnande och intimt. Det är vackert att se de där stunderna av gemenskap hos bandmedlemmarna, alla skratt och nickar i samförstånd som sprider glädje.

1 2 3 4 5 6 7 **8** 9 10

JANE CEDENBERGER

Toto

With a little help from my friends

THE PLAYERS CLUB/MASCOT

Cd/dvd

Musikernas musikerband förblir aldrig nerlagt särskilt länge, hur många gånger gitarristen och sångaren Steve Lukather än dödförklarar det. Det återstår att höra hur pass hörvärt eget material denna senaste inkarnation kan åstadkomma, men tolka Toto-klassiker på scen gör de till full belåtenhet. Och ganska rockigt dessutom. Lukather, sångaren Joseph Williams och – från kulisserna – bandpappan och keyboardisten David Paich går i spetsen för ett taggat gäng vars spelglädje inte kan undgå att göra intryck, trots en på papperet statisk scenshow. Vartill kommer att det bjuds finsmakarjuveler som ”You are the flower” och ”White sister” – den sistnämnda konsertens höjdpunkt tillsammans med en känsloladdad ”I won't hold you back”.

Däremot hade nog denna kvälls publik gärna avstått trumsolot och den Beatles-cover som namngett filmen, hellre än att behöva offra självaste ”Africa”. Även om vi filmtittare föräras den illfundiga avslutande texten ”come and see us live and we'll play 'that' song”.

1 2 3 4 5 6 **7** 8 9 10

ERIK THOMPSON

EMP

powered by Sweden Rock

SVARTA KLÄDER I ALLA VÄDER!

SPANA IN VÅRA EGNA MÄRKEN!

www.emp-shop.se

JULY MORNING PRODUCTION AT **VIKING LINE**

ROCK AT SEA!

EST.1999

HARDROCK

Fredag 19 november 2021

Mustasch®

Orlaith, Mollie & Mamie.
Nytt band på gång från Nordirland

CAM COLE

(UK) Folk, Delta Blues,
Grunge and Rock N' Roll

Prins Svart

SPIDERS

TORCH

The Sonic Overlords

Marcus Rubin, Morgan Zocek, Daniel Ramírez & Per Soläng

HEAVY FEATHER

Pontus Snibb, Staffan Österlind & Sampo Axelsson

SPIRIT

Tribute to Johnny Winter

Pianobaren: Ulf Sandström & Bo Gustafsson
Puben: Dr Harmonica (US)
Ytterligare ett band kommer till!

FÖLJ MED OCH UPPLEV EN MUSIKFEST UTAN LIKE!

- **Skiv- och pryl-marknad!**
- **4 scener. 15 band • Taxfree**
- **Största nattklubben med 2 läktare**
- **Rockotek med bara rätt musik**
- **2500 likasinnade festfolk • 12 barer**
- **Konferensmöjligheter**
- **Förmånliga bussanslutningar.**
- **P-plats ombord 345:-**

Pris från
495:-
buffé + 380:-

Plats i hytt och kryssning på Östersjön med avgång från Stadsgårdskajen 17.30. Buffé med starköl och vin där du äter och dricker så mycket du vill, en mängd artist-uppträdanden under 24 timmars musikfest. Fri entré till Skivmässan. Rockotek och med bara rätt musik. 2500 likasinnade festdeltagare.

BOKNING: www.vikingline.se/rockatsea.

Privatbokningen: **08–452 40 00**
(1-30 personer) Ange kod:**"HARDROCK"**
Öppet: Mån–fre 08.00–17.00,
Lör–sön 09.00–15.00
Gruppbokningen: **08–452 40 40**
Öppet: Mån–fre 09.15–13.00

Bokning

Information: July Morning Records AB
Rådhustorget 1, Eskilstuna
Öppet: måndag – fredag 15–18, Lördagar 13–15
Tel: 0708 13 29 00. E-mejl: ras@julymorning.nu

julymorning.nu

www.julymorning.nu - www.facebook.com/rockatsea

POSTTIDNING B ECONOMIQUE

SWEDEN ROCK MAGAZINE, NYGATAN 27, 294 34 SÖLVESBORG

THE FUTURE METAL CLASSIC FROM THE REUNITED HELLOWEEN LINE-UP

"After those stellar live gigs, 'Helloween' had to be a great album. It's better than that. It's the masterpiece that Pumpkins United needed to make." **CLASSIC ROCK (UK)**

"Epic, catchy, powerful and hard - 'Helloween' is a future classic, the epitome of what makes this amazing band so great." **FISTFUL OF METAL (UK)**

HELLOWEEN

IN STORES **JUNE 18TH**

2CD-DIGIBOOK INCL. BONUS CD | DELUXE BOX SET | CD | DIGITAL

3LP IN TRIFOLD WITH HOLOGRAM | 2CD+2LP EARBOOK INCL. BONUS CD | VARIOUS COLOURED DOUBLE VINYLS IN GATEFOLD

MERCHANDISE AND MORE
at www.nuclearblast.de

ada ALTERNATIVE DISTRIBUTION ALLIANCE · INDEPENDENT ·

NUCLEAR BLAST

BAND INFOS, MERCHANDISE AND MORE:

WWW.NUCLEARBLAST.DE

WWW.FACEBOOK.COM/NUCLEARBLASTRECORDS

NUCLEAR BLAST MOBILE APP FOR FREE ON IPHONE, IPOD TOUCH + ANDROID!

Get the NUCLEAR BLAST mobile app NOW at **http://road.ie/nuclearblast FOR FREE** or scan this QR code with your smartphone reader!